GOLFUL FRANCEZULUI

DAPHNÉ DU MAURIER

GOLFUL FRANCEZULUI

Traducere: ALICE IONESCU

EDITURA VATRA S. A. R. BUCUREȘTI

CAPITOLUL I.

Când vântul de Răsărit suflă în susul râului Helford, apele lucioase se tulbură şi valurile mici bat furioase malurile nisipoase. Apele mării se sparg de bancurile de nisip în timpul refluxului, iar bâtlanii, chemându-se unii pe alţii, îşi fac drum prin mâl, aripile lor lăsând în urmă dâră adâncă. Deasupra mării înspumate rămân numai pescăruşii, plonjând din când în când în căutarea hranei, cu penajul lor cafeniu scânteind de stropii săraţi.

Venind de dincolo de capul Lizard, apele canalului se rostogolesc urcând din greu spre gura râului. Talazurile din adâncul mării se contopesc cu apele întunecate ale fluviului umflat de ultimele ploi şi sălciu din cauza mâlului, purtând pe el ramuri moarte şi paie, obiecte ciudate, frunze căzute de timpuriu, pui de păsărele, boboci de flori.

Rada deschisă e pustie, vântul dinspre Răsărit îngreunând ancorajul şi dacă n'ar fi

cele câteva case presărate ici şi colo deasupra Helfordului, precum şi grupul de bungalowuri în Port Navas — râul ar fi acelaş ca şi acum un veac, timp care lăsase puţine amintiri.

In zilele acelea dealurile şi văile stăteau singure în minunăţia lor, nu erau case să profaneze câmpiile aspre şi falezele, nici hornuri cari să răsbată peste înălţimea crângurilor. Erau câteva căsuţe în cătunul Helford, dar ele nu afectau viaţa râului care aparţinea numai păsărilor: corlelor, prigoriilor, pufinilor.

Yachturile nu pluteau purtate de fluviu aşa cum fac astăzi, — iar fâşia de apă senină, acolo unde râul, se împarte înspre Constantine şi Gweek era liniştită şi netulburată. Râul era puţin cunoscut, numai câtorva marinari care-şi găseau acolo un adăpost când furtunile de sud-vest îi împingeau spre ţărm din drumul lor în susul canalului, dar ei socoteau locul singuratec şi aspru, înfricoşător din cauza liniştei; iar când vântul se îmbuna iarăşi, erau veseli să-şi ridice ancora şi să întindă pânzele. Cătunul Helford nu atrăgea pe marinarii debarcaţi, cei câţiva locuitori ai bordeelor fiind trişti şi neospitalieri, — iar cel care a stat multă vreme departe de căldură şi femei nu prea vrea să hoinărească prin crânguri sau să

se amestece cu bâtlanii. Aşa că şerpuitul râu rămânea nevizitat, crângurile şi dealurile necălcate şi toată ameţitoarea frumuseţe de miez de vară care-i dă Helfordului un farmec ciudat, n'a fost niciodată văzută şi nici cunoscută.

Astăzi, tăcerea e sfâşiată de multe voci. Vaporaşele de plăcere vin şi pleacă, lăsând o coadă de spumă; yachtsmen-ii se vizitează reciproc; excursionistul, cu ochiul plin de o frumuseţe nedigerată, cercetează apele scăzute cu o plasă de raci în mână. Câteodată, într'un automobil mic şi gâfâind, excursionistul urmează drumul grânjos şi noroios care duce drept în afara Helfordului, unde ia ceaiul împreună cu tovarăşii de excursie în bucătăria de piatră a vechii clădiri ce-a fost odată *Navron House*. Şi-acum mai are ceva măreţ în ea. O parte din patrulaterul original mai stă şi acum, cuprinzând în el actuala curte a fermei; iar cele două coloane care formau odată intrarea în casă, acum înăbuşite de iederă şi încrustate cu licheni, servesc numai drept sprijin hambarului modern.

Bucătăria fermei, unde excursionistul îşi ia ceaiul, este o parte din sufrageria Navron-ului, iar începutul de scară ce se termină acum în zidul de cărămidă, era scara care ducea spre balcon. Restul casei trebue

să se fi sfărâmat sau a fost dărâmat, întrucât clădirea pătrată a fermei — deşi destul de atrăgătoare — are puţină asemănare cu Navron de pe vechile stampe, în forma literei E; iar din grădina şi parcul de altădată nu mai este astăzi nicio urmă.

Excursionistul îşi mănâncă boabele de mazăre, îşi bea ceaiul şi zâmbeşte peisagiului, neştiind nimic de femeia care stătuse acolo în altă vară, odată de mult, care privea printre pomi luciul râului — ca şi el acuma — şi care-şi ridica spre cer capul s'o bată soarele.

El aude sgomotele obişnuite unei ferme, zângănitul găleţilor, mugetul vitelor, vocile aspre ale fermierului şi fiului său strigându-se în curte; dar urechile lui sunt surde la ecoul timpurilor trecute, când din lanţul întunecat al pomilor cineva fluera încetişor, cu mâinile făcute cupă la gură, şi i se răspundea imediat de cel ghemuit lângă zidurile tăcute ale casei; în timp ce deasupra se deschidea o ferestruică şi Dona veghea şi asculta, degetele ei cântau pe pervaz o melodie fără nume, iar buclele îi mângâiau obrazul.

Râul îşi poartă apele mereu, vântul de vară şueră prin pomi, iar jos pe terenul mâlos bătlanii aşteaptă refluxul să caute stridii pentru hrană, pe când corlele ţipă ascuţit.

Bărbaţii şi femeile de altă dată sunt uitaţi, pietrele de hotar sunt încrustate cu licheni şi muşchi, iar numirile de pe ele indescifrabile.

Acolo unde era porticul dela Navron House şi unde altădată când bătea miezul nopţii stătea cu sabia în mână un bărbat cu faţa zâmbitoare scăldată în lumina unui opaiţ, — astăzi calcă vitele şi udă pământul.

Primăvara, copiii fermierului culeg brebenei şi ghiocei pe falezele de deasupra golfului, ghetele lor înglodate sfărâmând rămurele uscate şi frunze căzute, iar golful însuşi, umflat de ploile unei ierni îndelungi, pare trist şi cenuşiu.

Pomii se mai îngrămădesc încă deşi şi întunecaţi spre marginea apei, iar muşchiul mai este zemos şi verde pe cheiurile unde Dona făcea focul şi prin vălvătăi se uita râzând la amantul ei. Astăzi nu mai ancorează nicio corabie în bazin, catarge nu mai ameninţă cerul, lanţuri nu mai zângăne, aerul nu mai are miros de tutun iute şi de peste ape nu mai vine zvon de voci melodioase de limbă străină.

Yachtsman-ul singuratec care-şi lasă vasul în rada liberă a Helfordului şi se aventurează în susul râului în caiacul lui, în vreo noapte de vară plină de ţipătul lăstunilor, — ezită când ajunge la intrarea golfului;

pentrucă şi astăzi acest sân de mare mai poartă în el ceva de mister şi vrajă. Yachtsman-ul se opreşte aplecat pe vâsle, priveşte în urmă, peste umăr, la yachtul din radă, la apele întinse ale râului, ia deodată cunoştinţă de tăcerea adâncă a golfului, de canalul îngust şi şerpuit şi se simte — fără să-şi dea seama dece — un intrus, un pângăritor. Aventurându-se mai departe dealungul ţărmului stâng al golfului plescăitul ramelor în ape pare prea sgomotos şi dă un ecou ciudat venind din pomii de pe ţărm. Mai departe golful se îngustează şi mai mult, iar pomii se îngrămădesc mai deşi spre marginea apei şi simte cum îl înlănţue vraja, ceva fascinant, ciudat, o aţâţare stranie, neînţeleasă deplin.

E singur. Şi totuşi... nu se aud nişte şoapte pe ţărm? Nu se vede o siluetă cu cataramele pantofilor lucind în lumina lunei şi cu un pumnal în mână? Şi nu pare să fie o femeie lângă el cu pelerina pe umeri şi cu buclele negre date după urechi?... Dar se înşală desigur; nu sunt decât umbrele pomilor, iar şoaptele nu-s mai mult decât foşnetul frunzelor sau fâlfâitul vreunei păsări. Yachtsman-ul rămâne nemişcat deodată; simte că nu trebue să mai înainteze, fiindu-i oprit să viziteze fundul golfului. Aşa că îşi îndreaptă caiacul spre radă şi vâslind,

sgomotele şi şoaptele îi vin mai mult la urechi, se aude par'că tropăit de cal, un strigăt, un fluerat slab şi îndepărtat, un cântec ciudat şi melodios. El îşi încordează privirea în întuneric şi din masa umbrelor se desprinde, dur şi clar, silueta unei corăbii, frumoasă şi plină de graţie, ceva născut în alte vremuri, o corabie fantomă.

Inima lui începe să bată mai tare şi yachtsmanul se încordează la vâsle, iar caiacul alunecă sprinten pe apele întunecate, departe de vrajă, departe de ceeace nu aparţine acestei lumi, fiindcă ceeace el a auzit, e dincolo de înţelegerea lui.

Ajuns din nou în siguranţa corabiei lui, el priveşte înapoi pentru ultima dată la intrarea golfului şi vede luna plină, albă şi strălucitoare în toată splendoarea ei de vară, ridicându-se deasupra pomilor şi scăldând golful în lumina ei.

Un lăstun ciripeşte prin ferigi, un peşte ţâşneşte din apă cu un sunet surd, iar corabia se pregăteşte să primească fluxul.

Yachtsman-ul coboară spre securitatea confortabilă a corăbiei lui şi frunzărind printre cărţi găseşte în fine ceeace căutase. Este o hartă a Cornwalului, rău desenată şi neexactă, culeasă prin vreo librărie din Truro. Pergamentul e uzat şi îngălbenit, iar însemnările neclare. Scrierea aparţine unui

alt secol. Râul Helford este trasat destul de bine şi tot astfel cătunele Constantine şi Gweek, dar yachtsman-ul nu le ia în seamă, el priveşte desprinzându-se din râul principal un canal scurt, curgând şerpuit spre apus într'o vale. Cineva a scrijelat cu litere şterse acum, o numire: „Golful Francezului".

Yachtsman-ul stă nedumerit câtva timp, apoi ridică din umeri şi face harta sul. Adoarme imediat. Ancorajul e liniştit. Vântul a încetat şi lăstunii au tăcut. Fluxul creşte uşor în jurul corabiei, luna luminează râul liniştit, şoapte mătăsoase îl învălue pe corăbierul care visează, iar trecutul devine prezent. Un veac uitat se iveşte din colb şi pânze de păianjen şi el păşeşte în alte timpuri. Aude sgomotul copitelor galopând pe drumul spre Navron House, vede uşa cea mare dată în lături şi faţa albă, împietrită, a servitorului uitându-se în sus la călăreţul cu pelerină. O vede pe Dona apărând în capul scărilor, îmbrăcată într'o rochie veche, cu un şal în jurul capului, — în timp ce jos în golfuleţul ascuns un bărbat se plimbă pe puntea corăbiei lui, cu mâinile la spate şi buzele zâmbind ciudat. Bucătăria fermei dela Navron House este din nou sufragerie şi cineva se furişează pe scări, cu un cuţit în mână, în timp ce ţipătul de groază al unui copil se aude de sus, un scut desprins din zidurile galeriei se

prăbuşeşte peste bărbatul depe scară şi doi pechinezi creţi şi parfumaţi se reped chelălăind spre corpul depe parchet.

Intr'o noapte de vară arde un foc pe cheiurile pustii, iar un bărbat şi o femee se privesc şi-şi zâmbesc conştienţi de secretul lor. In zori, o corabie îşi întinde pânzele, soarele străluceşte arzător depe cerul senin şi albastru, iar pescăruşii ţipă ascuţit.

Toate şoaptele şi ecourile din trecut renasc în mintea corăbierului adormit, el este cu ele, o parte din ele: marea, corabia, zidurile dela Navron House, trăsura hurducată pe drumurile grunjoase ale Cornwalului, părţi din Londra de altădată cu artificialităţile ei, cu paji purtând făclii aprinse, cu râsete sensuale de oameni ameţiţi la colţurile străzilor cu case ruinate şi stropite cu noroi. Il vede pe Harry în haina lui de satin, cu pechinezii după el, dând buzna în dormitorul Donei care-şi fixează în urechi cerceii de rubine. Il vede pe William cu gura încleştată şi faţa-i de nepătruns. In sfârşit, vede *La Mouette* ancorată în canalul îngust şi şerpuit, vede pomii până în marginea apelor, aude ţipetele corlelor şi prigoriilor, şi aşa întins pe spate şi adormit, el trăeşte nebunia de dragoste a acelui uitat miez de vară când pentru prima dată golful a fost un refugiu şi un simbol al evadării din cotidian.

CAPITOLUL II

Ceasornicul bisericii bătea jumătate tocmai când diligența hurduca prin Launceston și se opri la han. Surugiul mormăi și tovarășul lui sări jos și alergă spre capetele cailor. Surugiul vârî două degete în gură și șueră. Din han ieși imediat un rândaș frecându-și somnoros ochii mirați.

— Nu-i timp de zăbovit; adu imediat apă și nutreț pentru cai, spuse surugiul ridicându-se de pe capră și întinzându-se.

Ajutorul lui bătea pământul cu picioarele să și le desmorțească și-i zâmbi surugiului.

Bine că nu le-au pocnit spinările încă, spuse el încetișor, poate că valorează guineele plătite de Sir Harry pentru ei.

Surugiul ridică din umeri. Era prea obosit și înțepenit ca să mai discute. Drumurile erau blestemate, iar dacă roțile s'ar rupe și caii ar crăpa, va fi răspunzător el, nu ajutorul lui. Ei, dacă s'ar fi putut să călătorească liniștit, drumul să fi durat o săptămână, —

dar nu în graba asta drăcească, să-ţi frângi gâtul, neţinând seamă nici de om, nici de animal, numai din cauza proastei dispoziţii a stăpânei. Slavă Domnului că pentru moment ea adormise în trăsură şi era linişte înăuntru. Rugile lui însă — îl înşelaseră, fiindcă de îndată ce rândaşul se întoarse purtând câte o găleată cu apă în fiecare mână, iar caii începură să bea cu lăcomie, fereastra diligenţei fu deschisă şi stăpâna lui se apleca în afară, ochii mari şi clari fără urmă de somn, iar vocea rece şi poruncitoare — de care ajunsese să se teamă în decursul ultimelor zile — comandând ca totdeauna.

Ce naiba-i întârzierea asta, spuse ea, n'ai adăpat caii acum trei ceasuri?

Surugiul îşi făcu cruce cu limba şi coborând de pe capră se apropie de fereastra deschisă a diligenţei.

— Caii nu sunt deprinşi cu pasul ăsta, mylady; uitaţi că în ultimele două zile am parcurs aproape două sute de mile. Pe lângă asta, drumurile nu sunt potrivite pentru animale de rasă ca ale dumneavoastră.

— Prostii, răspunse ea. Cu cât sunt mai de rasă cu atât rezistenţa e mai mare. De aici înainte vei opri caii numai la ordinul meu. Plăteşte ce datorăm aici şi să ne continuăm călătoria.

Omul aprobă şi se întoarse cu gura strânsă a încăpăţânare, mormăind încetişor. Făcu un semn cu capul tovarăşului său şi se căţără la locul lui pe capră. Găleţile de apă fură date în lături, rândaşul căscă gura fără să priceapă, caii aburind mai scormoniră odată pământul, sforăiră şi părăsiră satul adormit luând-o din nou pe drumul aspru şi stricat.

Cu bărbia prinsă în mâini Dona se uita prost dispusă pe fereastră afară. Din fericire copiii mai dormeau încă, și chiar Prue, guvernanta lor, cu gura deschisă şi aprinsă la faţă nu se mişcase de două ore. Biata Henriette fusese bolnavă pentru a patra oară şi acum zăcea istovită şi palidă, cu capul auriu sprijinit pe umărul guvernantei. Cât îi semăna lui Harry! James nu se mişcase deloc; somnul lui era cu adevărat copilăresc şi probabil că nu se va trezi până vor ajunge la destinaţie. Şi-apoi, ce contrast îi aștepta! Paturi umede, fără 'ndoială, obloane închise, aerul închis şi muced al încăperilor nefolosite, enervarea servitorilor surprinși și nemulţumiţi. Şi toate acestea din cauza unui impuls ascultat orbește, a unei treziri brusce a resentimentului împotriva superficialităţii vieţii ei, împotriva acelor supeuri fără sfârşit, a dineurilor, partidelor de cărţi, a farselor prostești, bune pentru un

licean în vacanţă. Resentiment împotriva flirtului cu Rockingham, împotriva lui Harry însuşi, atât de leneş, de lasă-mă să te las, îndeplinindu-şi prea bine rolul de soţ perfect cu toleranţa lui, cu căscatul lui obişnuit înainte de miezul nopţii, cu adoraţia lui adormită şi placidă. Sentimentul acesta de nimicnicie crescuse în ea de multe luni, dându-i târcoale din când în când ca o durere de măsele adormită, ca să trezească în noaptea de Vineri, mai mult un sentiment de auto-dispreţ şi exasperare. Şi acum se răsucea pe pernele acestei diligenţe blestemate călătorind spre o casă despre care nu ştia nimic, deşi o văzuse odată, ducând cu ea pe cei doi copii miraţi şi pe guvernanta lor revoltată.

Ascultase de un îndemn lăuntric, fireşte, aşa cum făcuse întotdeauna în toată viaţa ei, dela început, urmând o şoaptă, o sugestie, ce se iveau de-aiurea şi-şi râdeau de ea după aceia. Se căsătorise cu Harry dintr'un impuls, din cauza râsului lui — lenea lui o atrăsese — şi pentrucă crezuse că expresia ochilor lui albaştri vrea să spună mai mult decât era în fapt. Acuma îşi dădea seama că în definitiv... dar toate acestea erau lucruri pe care cineva nu şi le mărturiseşte nici chiar sie-şi; şi ce folos mai aveau toate acestea acum când ce nu trebuia s'a făcut

şi ea se trezise cu doi copii mari, iar luna viitoare va împlini treizeci de ani! Nu, bietul Harry nu era de vină, nici viaţa fără sens pe care o duseseră, nici escapadele prosteşti, nici prietenii lor, nici flecăreala fără rost, nici atmosfera înăbuşitoare a verii prea timpurii căzute asupra Londrei prăfuite şi noroiului copt, nici fleacurile obscene şi uşuratece şoptite urechilor ei de Rockingham. Numai ea singură era de vină.

Jucase prea îndelung un joc nedemn de ea. Consimţise să fie Dona cerută de lumea ei: o fiinţă drăguţă, superficială, care se plimba, flecărea şi râdea acceptând cu o ridicătură din umeri lauda şi admiraţia ca un omagiu firesc adus frumuseţii ei; Dona nepăsătoare, insolentă, indiferentă, — în timp ce cealaltă Dona, ciudată, fantomatică, o privea cercetător şi ruşinată dintr'o oglindă întunecată.

Celălalt *eu* ştia că viaţa n'are nevoe să fie amară, nedemnă, sau întemniţată, ci putea fi nelimitată, imensă, — iar aceasta însemna suferinţă şi dragoste, pericol, suavitate şi chiar mai mult decât atât, mult mai mult. Da, dispreţul adânc şi deplin faţă de ea însăşi venise în acea seară de Vineri; iar acum chiar — stând în diligenţă şi aerul dulceag de ţară scăldându-i faţa, — putea evoca încăodată mirosul străzilor înfierbântate ri-

dicându-se din rigolele Londrei, un miros de sfârşeală şi extenuare care se amestecase în mod inexplicabil cu cerul greoi şi zăduful, cu căscatul lui Harry, cu surâsul ascuţit al lui Rockingham ca şi cum totul caracteriza o lume obosită şi muribundă de care trebuia să scape, să evadeze înainte ca cerul să cadă peste ea şi s'o prindă. Işi aduse aminte de cerşetorul „orb" dela un colţ de stradă ale cărui priviri se aprindeau la ivirea unei monede, de negustorul ambulant din Haymarket călcând cu paşi mărunţi, cu tava pe cap, strigându-şi marfa cu o voce ascuţită şi dezolată şi cum împiedicându-se îşi împrăştiase conţinutul tăvii, pe caldarâmul plin cu praf. Şi, Doamne, sala aglomerată a teatrului, mirosul greu al corpurilor încălzite, râsetele prosteşti, societatea din loja regală — Regele însuşi era de faţă — mulţimea nerăbdătoare de pe locurile ieftine tropăind şi strigând să se ridice cortina, în timp ce aruncau spre scenă coji de portocale. Apoi Harry râzând din te miri ce, cum îi era obiceiul, se ameţise de spiritul piesei sau băuse prea mult înainte de plecare, în orice caz începuse să sforăe aşezat pe scaunul lui, iar Rockingham profitase de ocazie să-şi alipească piciorul de al ei şi să-i şoptească la ureche. Neobrăzarea lui, aerul lui de posesiune, familiarită-

ţile lui, — şi acestea pentrucă într'un moment de lene şi pe o noapte frumoasă îi îngăduise s'o sărute. Şi apoi se duseseră să supeze la „Swan" pe care ajunsese să-l deteste, nemai amuzând-o deloc să fie singura soţie într'o mulţime de amante. Odată o atrăsese, îi satisfăcuse humorul ei ascuţit, să mănânce cu Harry în aceste locuri unde niciun soţ nu-şi aducea soţia, să stea în apropierea demi-mondenelor metropolei, să-i vadă pe prietenii lui Harry la început scandalizaţi, mai apoi fascinaţi, şi'n fine înfierbântaţi ca nişte şcolari săvârşind fapte interzise. Totuşi chiar şi atunci, dela început, simţise o înţepătură de ruşine, un sentiment ciudat de degradare, ca şi cum se îmbrăcase pentru carnaval şi hainele nu i se potriveau. Râsul cam naiv al lui Harry şi expresia spaimei lui când îi spusese: „Ai ajuns să te vorbească lumea în oraş şi să flecărească despre tine prin taverne", îi fusese mai mult un îndemn decât o mustrare. Ea dorise să-l înfurie, să strige la ea, s'o insulte chiar, — dar el ridicase numai din umeri şi râse, alintând-o în felul lui greoi şi stângaciu, astfel că ea îşi dădu seama că nebuniile ei nu-l răniseră şi că în sinea lui el era foarte mulţumit că lumea vorbea despre soţia lui şi că era admirată, fiindcă îi creştea şi importanţa lui în ochii lor. Diligenţa

se zdruncină trecând peste un şanţ adânc şi James se mişcă în somn. Obrazul lui micuţ se contractă, gata să ţipe şi Dona îi puse lângă gură jucăria care-i alunecase din strânsoare; şi adormi din nou. Semăna cu Harry când îi cerea o confirmare a afecţiunei ei şi Dona se întreba dece această caracteristică i se pare atât de mişcătoare şi atractivă la James, pe când la Harry i se părea mai mult decât absurdă şi un izvor secret de enervare.

Imbrăcându-se în acea noapte de Vineri şi fixându-şi rubinele în urechi să se potrivească pandantivului din jurul gâtului, ea îşi amintise cum James apucase pandantivul şi-l vârâse în gură. Gândindu-se la el Dona zâmbi pentru sine, iar Harry, în picioare lângă ea, prinse zâmbetul şi crezu că-i o chemare. „Ce naiba, Dona, spuse el, dece te uiţi la mine în felul ăsta? Mai bine să nu mergem la teatru, să-l lăsăm pe Rockingham, să renunţăm la ceilalţi şi să rămânem acasă!”

Bietul Harry, cât de caracteristic pentru el să cadă în adoraţie pentru un zâmbet care nu-i era destinat lui.

— Dar eşti ridicol, îi spuse ea ferindu-se să nu-i atingă umerii goi cu mâinile lui grosolane — şi imediat gura lui căpătă linia aceia posacă şi încăpăţânată ce i-o cunoştea

atât de bine. Aşa că porniră la teatru, cum mai fuseseră la altele şi alte supeuri de nenumărate ori, rău dispuşi şi în dezacord, terminând o seară înainte de a o începe.

Apoi el îşi chemase pechinezii: Duke şi Duchess şi ei scânciră după bonboane, umplând camera cu lătratul lor ascuţit, sărind spre mâinile lui.

— Ei Duke, ei Duchess, striga el; apporte, apporte — şi le arunca o bonboană tocmai în patul ei aşa că ei se agăţau de cuvertură şi încercau să sară, lătrând îngrozitor, în timp ce Dona cu degetele în urechi şi palidă de furie dădea fuga în jos pe scări.

Diligenţa se scutură din nou trecând peste vreun şanţ al drumului de ţară, iar de data aceasta se mişcă guvernanta, — biata Prue cu faţa ei onestă şi naivă, trasă de oboseală, cât trebue să-i reproşeze stăpânei ei această călătorie, bruscă şi de neînţeles — şi Dona se întrebă dacă lăsase sau nu vreun tânăr dezolat în Londra, care probabil că o va înşela şi se va căsători cu o alta. Iar viaţa lui Prue va fi ruinată—şi totul din cauza ei, a Donei, a capriciilor şi imaginaţiei ei şi a proastei ei dispoziţii. Ce va face biata Prue la Navron House decât să plimbe copiii prin grădină şi să ofteze după străzile Londrei la sute de mile depărtare. Erau grădini la Navron? Nu-şi putea aminti. Părea

atât de mult de atunci dela prima ei vizită scurtă, imediat după căsătorie. Desigur că erau arbori şi un râu, şi o cameră lungă cu ferestre mari, dar uitase dacă era ceva mai mult decât atât, pentrucă în acel timp fusese bolnavă, aştepta venirea pe lume a Henriettei, iar viaţa părea că nu se mai termină cu flacoanele cu săruri, greţurile şi odihna pe sofà. Deodată diligenţa trecu pe lângă o livadă cu meri înfloriţi şi Donei făcându-i-se foame ştia că trebue să mănânce imediat, fără altă zăbavă, pe marginea drumului în lumina soarelui, — aşa că scoase capul pe fereastră şi-i strigă surugiului.

— Vom opri aici o clipă să mâncăm. Vino şi ajută-mi să întindem păturile lângă tufişuri.

Omul se uită zăpăcit înspre ea.

— Dar, mylady, pământul poate să fie umed, o să răciţi.

— Fleacuri, Thomas, mi-e foame, ne este foame la toţi, trebue să mâncăm.

El se coborî de pe capră, cu faţa roşie de încurcătură, iar tovarăşul lui tuşi în pumni.

— Este un han în Bodwin, mylady, îndrăzni surugiul; acolo aţi putea mânca mai comod şi chiar să vă odihniţi; ar fi mai potrivit, desigur. Dacă ar trece cineva pe aici şi v'ar vedea pe marginea drumului... cred că nu i-ar face plăcere lui Sir Harry.

— Ce naiba, Thomas, nu poţi asculta de ordin, spuse stăpâna lui deschizând singură uşa diligenţei; şi coborând în noroiul drumului îşi ridică cu neruşinare rochia mai sus de glezne. „Bietul Sir Harry, gândi surugiul, trebue să înfrunte lucruri d'astea în fiecare zi". In mai puţin de cinci minute ea îi adunase pe toţi pe iarba din marginea drumului, guvernanta clipind din ochii somnoroşi, copiii făcând ochi mari de mirare.

— Şi bem toţi bere, spuse Dona, avem în coşul de sub scaun. Mor să beau bere acuma. Da, James, o să-ţi dau şi ţie. Şi se aşeză jos cu fustele strânse sub ea, cu firimituri de mâncare pe faţă, dând berea duşcă peste cap ca o ţigancă, vârându-i băeţelului în gură să mănânce, zâmbindu-i surugiului tot timpul, ca să-i arate că nu-i purta necaz pentru încăpăţânarea lui şi felul brutal cum a mânat diligenţa.

— Trebue să beţi şi voi amândoi, este destulă pentru toţi, spuse ea, — şi oamenii fură obligaţi să bea cu ea, evitând privirea guvernantei. Ea socotea, ca şi ei dealtfel, că toată procedura asta era nefirească şi dorea să fie într'o sală liniştită a unui han, să aibă apă caldă de spălat pentru ea şi copii.

— Unde ne ducem, întrebă Henriette pentru a douăsprezecea oară, uitându-se nemul-

ţumită în jurul ei şi ţinându-şi rochia strânsă să n'o păteze noroiul. Mai avem de călătorit mult, o să fim în curând acasă?

— Ne ducem spre altă casă, spuse Dona. Una mult mai frumoasă. Veţi putea să alergaţi prin crânguri în toată voia, să vă murdăriţi hainele, iar Prue nu vă va mai dojeni, pentrucă e fără importanţă.

— Eu nu vreau să-mi murdăresc hainele, vreau să mă duc acasă, spuse Henriette cu buzele tremurânde şi se uită mustrător în sus la Dona. Apoi, din cauza oboselii, sau a ciudăţeniei călătoriei, sau fiindcă ieşise din cursul monoton al existenţii ei, începu să plângă; iar James — până atunci fericit şi liniştit — începu să-i ţină isonul.

— Of, dragii de ei, puişorii mei scumpi, spuse Prue strângându-i în braţe, — nu le-a plăcut groapa asta murdară şi tufişurile ghimpoase. Iar în glasul ei era atâta reproş pentru stăpâna ei, cauza acestei tulburări, încât Dona se ridică înţepată şi izbi cu piciorul resturile prânzului.

— Hai veniţi să ne continuăm călătoria, dar fără lacrimi, pentru numele lui Dumnezeu — şi rămase în picioare în timp ce guvernanta îngrămădea în diligenţă copiii şi hrana. Da, era aroma florilor de măr în aer şi miros de măceş de muşchi şi de turbă din mlaştinile nu prea depărtate, iar cu

siguranţă că undeva, peste dealurile din depărtare, mirosul umed de mare. Uită lacrimile copiilor, uită tristeţea lui Prue, uită gura ca o pungă a surugiului, uită pe Harry şi ochii lui albaştri înceţoşaţi şi trişti când ea îi anunţase hotărîrea ei. (— Dar Dona dragă, ce-am făcut, ce ţi-am spus, nu ştii că te ador?) Uită toate aceste lucruri, pentrucă asat-i libertatea, să stai acolo o clipă cu faţa în soare şi vânt; iar viaţa adevărată e să zâmbeşti şi să fii singur.

Incercase să-i explice asta lui Harry, în acea noapte de Vineri după escapada prostească şi caraghioasă dela Hampton Court. Incercase să-i spună ceeace gândea şi simţea: că farsa ridicolă jucată contesei nu era decât o înţelegere neroadă a humorului, o trădare a felului ei adevărat de-a fi; că, în realitate, ea voia o evadare, o evadare din ea însăşi; că ajunsese la o criză a existenţii ei, la un impas în timp, iar călătoria prin această criză trebue s'o facă singură.

— Du-te la Navron, dacă ţii neapărat, spuse el. Voi trimite vorbă imediat să facă pregătiri pentru tine, să deschidă casa, să fie gata servitorii. Dar nu înţeleg, totuşi. Dece totul aşa din senin, dece nu ţi-ai exprimat această dorinţă niciodată înainte, dece nu vrei să vin şi eu cu tine?

— Pentrucă vreau să fiu singură, pentrucă starea mea de spirit e astfel că te-aş înebuni şi pe tine şi pe mine, spuse ea.

— Nu înţeleg, continuă el cu privirea posacă şi gura strânsă.

Disperată, ea încercă să-i dea o imagine a stării ei de spirit:

— Iţi aminteşti de crescătoria de păsărele a tatii în Hampshire? Păsărelele erau bine hrănite şi puteau să sboare în jurul coliviilor. Intr'o zi am dat drumul unui scatiu care sbură din mâna mea drept spre soare.

— Ei şi ce-i cu asta? spuse el punându-şi mâinile la spate.

— Pentrucă tot astfel mă simt şi eu. Asemenea scatiului înainte de-a sbura. — Apoi ea se întoarse zâmbind în ciuda sincerităţii ei, fiindcă el părea atât de nedumerit, atât de tulburat, uitându-se fix la ea în cămaşa lui albă de noapte; apoi el ridică din umeri şi se urcă în pat întorcându-se cu faţa la perete, să n'o vadă.

CAPITOLUL III

Dona răsuci o clipă ivărul înţepenit, care nu fusese folosit de luni întregi, apoi deschise larg ferestrele să intre aer proaspăt şi lumina soarelui. Camera avea miros de cavou. O rază de soare izbi geamul şi imaginea servitorului se oglindi în el. Putea jura că zâmbea, dar când se întoarse spre el era liniştit şi solemn cum fusese din primul moment al sosirii lor. Era un om slab, clădit cu economie, cu gura cât un nasture şi un obraz mic şi ciudat.

— Nu-mi aduc aminte să te fi văzut când am fost prima oară aici.

— Nu, mylady.

— Era un bătrân, — i-am uitat numele — avea reumatism la încheeturi şi abea putea să umble. Unde-i acuma?

— In mormânt, mylady.

Ea îşi muşcă buzele şi se întoarse din nou spre fereastră. Omul ăsta îşi bătea joc de ea?

— Atunci l-ai înlocuit dumneata, spuse ea peste umăr şi privind pomii de-afară.

— Da, mylady.

— Cum te cheamă?

— William, mylady.

Ea uitase că cei din Cornish au un mod ciudat de a vorbi, aproape străin, un accent curios, cel puţin bănuia să fie Cornish, iar când se întoarse să-l privească din nou, el avea zâmbetul acela pe care îl observase reflectat în oglinda geamului.

— Mi-e teamă că am produs tulburare mare prin sosirea noastră bruscă şi deschiderea casei. Fireşte că încăperile au fost închise mult prea îndelung. Pretutindeni e praf; mă mir că n'ai băgat de seamă.

— Ba am văzut, mylady; dar întrucât dumneavoastră nu veneaţi niciodată la Navron părea că nu merită osteneala să curăţim camerele. E greu să ai mândria unei acţiuni care nu-i nici văzută, nici apreciată.

— In fapt, spuse Dona, amuzată, cum e stăpânul aşa-i şi servitorul.

— Fireşte, mylady, — răspunse el grav.

Dona se plimba prin cameră în sus şi'n jos, atingând cu degetele stofa tristă şi decolorată a scaunelor. Atinse gravura şemineului şi se uită în sus la portretele de pe zid: tatăl lui Harry pictat de Vandyke, — ce faţă tristă avea, — iar miniatura a-

ceia era însuşi Harry, făcută în anul căsătoriei lor. Işi amintea acum cât de tânăr şi măreţ părea. O puse deoparte, conştientă de privirea servitorului, — ce fiinţă ciudată mai era şi el,—şi apoi îşi reveni,—niciodată nu se lăsase dominată de un servitor.

— Vezi te rog, spuse ea, ca fiecare cameră să fie măturată şi praful şters, argintăria curăţată, flori prin camere, totul la locul lui, ca şi cum stăpâna casei n'ar fi fost leneşă ci prezentă aici de multă vreme.

— Va fi o plăcere pentru mine, mylady, spuse el înclinându-se şi părăsind camera, iar Dona, vexată, îşi dădu seama că-şi bătuse joc de ea încă odată, nu pe faţă, dar în ascuns, în dosul privirii lui.

Eşi afară pe pajiştea din faţa casei. Grădinarii, cel puţin, lucraseră. Iarba era tunsă proaspăt, gardurile vii aranjate, — poate că deabea ieri, în grabă, sau alaltăeri, când sosise vestea că stăpâna lor se întoarce. Bieţii oameni, ea le înţelegea tembelismul; ce pacoste trebue să le pară ea, răsturnându-le cursul liniştit al vieţii lor, pătrunzând în rutina lor leneşă, tulburându-l pe ciudatul William, — era accentul lui într'adevăr din Cornish? — şi punând capăt dezordinei.

De undeva, din altă parte a casei, prin fereastra deschisă, se auzi glasul lui Prue

cerând apă caldă pentru copii şi plânsul sgomotos al lui James, — bietul copilaş, dece trebuia să fie desbrăcat şi îmbrăcat, în loc să fie învelit într'o pătură şi lăsat să doarmă într'un colţ oarecare? Apoi, păşi mai departe printre copaci, amintindu-şi că acolo jos era râul strălucitor şi liniştit. Soarele îl mai lumina încă colorându-l cu verde şi auriu şi o briză uşoară încreţea faţa apei. Trebuia să fie o barcă pe undeva, — să-şi reamintească să-l întrebe pe William! — să se îmbarce şi să se lase plutind spre mare. Absurd, dar ce aventură! Il va lua şi pe James, iar amândoi îşi vor înmuia mâinile în apă, se vor stropi, peştii vor sări din apă şi păsările vor ţipa ascuţit. O, Doamne, par'că nu e de crezut să fi putut pleca, să fi evadat, să fii la cel puţin trei sute de mile departe de St. James's Street, de îmbrăcatul pentru supeu, de Swan şi de mirosul din Haymarket, de zâmbetul odios al lui Rockingham şi de căscatul lui Harry şi privirea lui mustrătoare. La sute de mile depărtare de Dona pe care o dispreţuia, Dona care din plictiseală sau spirit drăcesc, — sau poate din amândouă câte puţin, — îi jucase farsa aceia prostească contesei la Hampton Court, când îmbrăcată cu pantalonii lui Rockingham, cu o pelerină şi mascată, însoţită pe cai de Rockingham şi alţii, lăsându-l pe

Harry la Swan (era prea plin de alcool să-şi dea seama de ce se întâmpla) făcuseră pe tâlharii de drumul mare, înconjuraseră trăsura contesei şi o siliseră să coboare pe şosea.

— Cine sunteţi şi ce vreţi? strigase biata bătrână tremurând de spaimă, în timp ce Rockingham trebuise să-şi îngroape faţa în coama calului, să-şi înăbuşe râsul. Ea, Dona, făcuse pe şeful bandei şi strigase cu vocea puternică şi clară:

— O sută de guinee sau viaţa!

Iar nenorocita contesă, şasezeci de ani bătuţi pe muche, cu soţul înmormântat de douăzeci de ani, se scotoci în pungă pentru lire, de teamă ca tânărul tâlhar să n'o arunce în şanţ. Când îi înmână banii şi se uită la faţa mascată a Donei, colţurile gurei îi tremurau:

— Pentru numele Domnului, fie-vă milă de mine, sunt atât de bătrână şi obosită.

Aşa că Dona, inundată imediat de un val de ruşine şi degradare, îi înapoiă punga şi întoarse calul călărind înapoi spre oraş, plină de dispreţ faţă de ea însăşi, orbită de lacrimile umilinţei, în timp ce Rockingham o urma de-aproape strigând: „Ce dracu ţi-a venit, ce s'a întâmplat?" Harry căruia i se spusese că aventura va fi numai o plimbare călare pe lună la Hampton Court,

se duse acasă să se culce, cu mersul nesigur, iar în pragul uşii fu întâmpinat de soţia lui îmbrăcată cu pantalonii celui mai bun prieten al lui.

— Ah, uitasem, — a fost vreun bal mascat, a fost şi regele de faţă? spuse el uitându-se prosteşte la ea şi frecându-şi ochii.

— Ei, la naiba, spuse Dona — orice mascaradă ar fi fost s'a terminat acum, s'a dus pentru totdeauna. Plec din Londra!

Iar mai târziu, sus în dormitor, discuţiile fără sfârşit urmate de o noapte de insomnie, alte discuţii dimineaţa, Dona refuzând să-l primească pe Rockingham, apoi cineva călărind spre Navron să dea de veste, pregătirile de călătorie, călătoria însăşi — şi în fine aici în singurătate, tăcere şi o libertate încă de necrezut.

Soarele sta să apună în dosul pomilor lăsând o strălucire roşiatică pe râul din vale. Ciorile se ridicară în aer şi se grămădiră ciorchine pe cuiburile lor. Fumul hornurilor se răsucea în sus în vălătuci albăstrii. William aprindea luminile în hall. Mâncă târziu, îşi aranja timpul după voe, iar cinele timpurii aparţineau, slavă Cerului, trecutului, — cu o poftă şi bucurie nouă, stând singură de tot în capul unei mese lungi, în timp ce William aştepta tăcut în spatele scaunului ei.

Ce contrast formau: el, în hainele lui negre, sobre, cu obrazul lui mic şi de nepătruns, cu gura cât un nasture; — ea, în rochie albă, cu pandantivul de rubine în jurul gâtului, cu părul prins după urechi, în bucle la modă.

Lumânări în sfeşnice înalte străjuiau pe masă, iar curentul venit dela fereastra deschisă, făcând să tremure flacăra, juca umbre pe feţele lor. „Intr'adevăr, se gândea valetul, stăpâna mea e frumoasă dar neliniştită şi tristă. In jurul gurei ei e săpată nemulţumirea şi între sprâncene e o linie de încruntare". El îi umplu din nou paharul şi compară realitatea din faţa lui cu imaginea ei atârnând pe peretele din dormitor. Abea săptămâna trecută stătuse el acolo cu cineva lângă el, iar acesta, uitându-se în sus la portretul ei spusese glumind: „O vom vedea-o vreodată, William, sau va rămâne deapururi un simbol, o necunoscută?" Iar apoi, privind mai de-aproape, adăugase zâmbind: „Ochii sunt mari şi foarte frumoşi, William, dar au şi umbre în ei; iar sub pleoape sunt pete par'că ar fi pus cineva un deget murdar".

— Sunt struguri? întrebă stăpâna deodată sfâşiind tăcerea. Imi plac strugurii negri şi zemoşi cu bruma pe ei. „Da, mylady", spuse servitorul trezit la realitate, — şi-i aduse

struguri, tăind ciorchinii cu foarfeci de argint şi punându-i pe o farfurie. Gura lui ca un nasture, se frământa, gândindu-se la veştile ce va trebui să le ducă mâine sau poimâine când odată cu fluxul de primăvară se întorcea corabia.

— William?! spuse ea.

— Da, mylady.

— Guvernanta îmi spune că servitoarele sunt noui venite, că dumneata ai trimis după ele când ai auzit de venirea noastră. Spune că una vine dela Constantine, cealaltă dela Gweek şi că chiar bucătarul e nou venit, că este din Penzance.

— Foarte adevărat, mylady.

— Care-i cauza, William? Sir Harry şi cu mine am crezut întotdeauna că Navron are servitori destui.

— Mi s'a părut, mylady, — şi rămâne să hotărîţi dacă pe drept sau nu, — că un servitor leneş era destul pe lângă casă. Anul trecut am locuit aici absolut singur.

Ea se uită la el peste umăr, continuând să mănânce struguri.

— Ştii că te-aş putea concedia pentru asta, William?

— Da, mylady.

— Şi poate că asta voi face mâine.

— Da, mylady.

Continuă să mănânce strugurii şi să se

gândească, enervată şi cam intrigată că un servitor putea fi atât de greu de cunoscut. Ştia totuşi că n'are de gând să-l concedieze.

— Să presupunem că nu te dau afară, William, ce se întâmplă?

— Vă voi servi cu credinţă, mylady.

Cum pot fi eu sigură de asta?

— Am servit totdeauna cu credinţă pe cei care îi iubesc, mylady.

La acestea ea nu putu răspunde nimic, gura lui mică fiind rigidă ca întotdeauna şi privirea nespunând nimic; dar în inima ei ea simţea că de data asta el nu-şi bătea joc şi că vorbise adevărul. „Să iau asta drept un compliment, William?" spuse ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare de pe scaunul tras la oparte de el.

„Acesta a fost gândul meu, mylady" spuse el, — şi ea părăsi camera fără vorbă, ştiind că în omul puţin la trup, ciudat, cu felul lui de-a fi jumătate curtenitor, jumătate familiar, îşi găsise un aliat, un prieten. Ea râse încetişor gândindu-se cât de neînţelegător ar privi el chestiunea: „Ce obrăznicie, omul ar trebui biciuit".

Fireşte că William nu s'a purtat cum trebuia; să nu fi locuit singur în casă, să nu fie praf pretutindeni şi miros de cavou. Şi cu toate acestea ea îl înţelegea, — n'ar fi făcut şi ea la fel? Poate că William avea

o nevastă gâlcevitoare şi viaţa lui plină de griji în vreo parte a Cornwalului; poate că şi el dorea o evadare? Se întreba, stând în salon cu o carte în poală, carte pe care n'o citea — şi uitându-se la focul aranjat de el, — dacă nu cumva printre cearceafuri şi cuverturi stătuse el mai înainte şi dacă nu o invidia acuma pentru folosinţa camerii.

Ah, luxul acesta minunat al liniştei, să poţi trăi singură de tot, cu o perină sub cap şi părul înviat de curentul pătruns prin fereastra deschisă. Să ai siguranţă că nimeni nu-ţi va tulbura prezenţa cu râsul lui puternic şi vocea hărăită, — toate acestea aparţineau unei alte lumi, o lume cu pietre prăfuite, cu străzi mirosind urât, cu negustoraşi ambulanţi, taverne, prietenie falsă şi superficialitate. Bietul Harry, probabil că pe timpul ăsta cina cu Rockingham la Swan, jelindu-şi soarta, sau juca vreun joc de cărţi şi bea cam prea mult, tot spunând: „Imi tot vorbea de o pasăre, că se simte ca o pasăre, — ce dracu o fi vrut să înţeleagă?” Iar Rockingham, cu surâsul lui ascuţit şi răutăcios şi cu ochii lui mici cari înţelegeau sau păreau să înţeleagă răspundea: „Mă întreb şi eu — şi nu mă dumiresc!”

Focul se stinse şi camera se răcise. Se

duse sus în dormitorul ei, trecând mai întâi prin camera copiilor să vadă dacă totul e cum trebue. Henriette arăta ca o păpuşe de ceară, cu buclele ei blonde încadrându-i faţa, cu gura cătând a nemulţumire, în timp ce James în leagănul lui dormea încruntat, bucălat şi bătăios, ca un căţeluş. Ea îi sărută pumnul vărându-l sub cuvertură, iar el deschise un ochi şi-i zâmbi. Se depărtă repede, ruşinată de tandreţea ei ascunsă faţă de el; — era ceva primitiv şi vrednic de dispreţ să fii atât de emoţionată numai pentrucă era băiat. Fără îndoială că se va îngrăşa, va fi lipsit de atracţie şi va nenoroci vreo femeie.

Cineva — îl bănuia pe William — tăiase o ramură de liliac şi o pusese în camera ei, pe şemineu, sub portretul ei. Umpluse camera cu un parfum ameţitor şi dulce. Slavă Domnului, se gândea ea în timp ce se desbrăca, că nu va fi lipăit de pechinezi, nici sgomote ascuţite, nici miros de câine, iar patul mare şi adânc va fi numai al meu. Portretul ei o privea cu interes. Am într'adevăr gura atât de ursuză, se gândea ea, acea încruntare nervoasă? Aşa arătam acum şase-şapte ani? Mai arăt şi acum tot astfel?

Işi puse peignoarul de mătase, alb şi rece, întinse mâinile deasupra capului şi se aplecă prin fereastră. Ramurile se mişcau. Jos

în vale, departe, râul alerga să întâlnească fluviul. Işi imagina apa dulce fierbând de ploile primăvăratece năvălind spre valurile sărate, ca apoi amestecate şi devenind tot una, să acopere plaja. Trase perdelele ca lumina să inunde camera şi se întoarse în pat punând sfeşnicul pe măsuţa de lângă ea.

Aţipită, pe jumătate adormită, privea cum luna broda parchetul — şi se întreba ce parfum se amesteca cu cel de liliac, o aromă mai puternică şi înţepătoare, ceva al cărui nume îi scăpa. Ii înţepa nările chiar şi acuma întorcându-şi capul pe pernă. Părea să vină din sertarul mesei şi întinzând braţul trase sertarul şi se uită înăuntru. Era o carte şi un vas de pământ cu tutun. Fireşte că tutunul mirosise atât de tare. Ridică vasul, — conţinutul era închis, tare, tăiat proaspăt. Desigur că William n'a avut îndrăzneala să doarmă în patul ei, să stea acolo întins, fumând şi privindu-i portretul? Ar fi prea mult, de neiertat. Tutunul avea ceva atât de personal, neasemănător lui William, că se înşela, fireşte, — şi totuşi dacă William locuise aici la Navron, singur, un an întreg? Deschise cartea, — atunci era şi cititor? — şi fu mai nedumerită decât înainte, cartea fiind un volum de poeme franceze ale lui Ronsard, iar pe prima pagină purta iniţialele — „I.B.A. — Finisterre”, iar dedesubt desenat un pescăruş.

CAPITOLUL IV

Când se trezi a doua zi, primul ei gând fu să trimită după William şi confruntându-l cu vasul de tutun şi volumul de poeme, să-l întrebe dacă nu dormise rău pe noua lui saltea şi dacă nu ducea dorul patului ei confortabil. Se jucă cu această idee, amuzându-se la imaginea feţei lui de nepătruns, aprinzându-se însfârşit, iar gura lui cât un nasture, strângându-se de spaimă. Apoi, când servitoarea îi aduse dejunul, cu mersul ei greoi împiedicându-se şi înroşindu-se, în stângăcia ei de fată dela ţară, ea se hotărî să aştepte momentul prielnic, să mai amâne cu câteva zile, întrucât ceva părea s'o prevină că orice indicare a descoperirii ei ar fi prematură şi nelalocul ei.

Aşa că lăsă vasul cu tutun şi cartea în sertarul mesei de lângă patul ei, iar când se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi coborî, găsi sufrageria şi salonul măturate şi curate aşa cum ordonase, flori proaspete erau

prin camere, ferestrele erau larg deschise şi William însuşi lustruia candelabrele înalte de pe pereţi.

El întrebă imediat dacă dormise bine, iar ea răspunse — „Da", gândindu-se imediat că acum ar fi momentul şi nu se putu împiedica să nu adauge: „şi dumneata la fel, sper, n'ai fost obosit de sosirea noastră", — la care el îşi permisese să zâmbească spunând: „sunteţi foarte grijulie, mylady. Da; am dormit bine, ca întotdeauna. L-am auzit pe domnişorul James plângând în somn, dar guvernanta l-a liniştit imediat. Mi s'a părut ciudat să aud plânset de copil în casă, după o tăcere atât de lungă".

— Nu te-a deranjat? spuse ea.

— Nu, mylady. Mi-a amintit de copilăria mea. Eram cel mai mare din treisprezece; mereu se ivea un altul.

Eşti aproape de casă, William?

Nu, mylady, — şi în vocea lui era o notă nouă, de finalitate, caşicum ar fi spus: „viaţa unui servitor e un bun al lui. Nu te amesteca". Ea avu înţelegerea să nu-l mai întrebe. Se uită la mâinile lui. Erau curate şi de un alb de ceară, nepătate de tutun, iar fiinţa lui toată răspândea un miros de săpun, total diferit de mirosul de tutun înţepător şi negru din vasul de sus.

Poate că îl nedreptăţea, poate vasul era

acolo de trei ani, dela ultima vizită a lui Harry la domeniu, când ea nu-l însoţise. Totuşi Harry nu fuma tutun tare. Se îndreptă spre rafturile pline cu rânduri de cărţi legate în piele, cărţi pe care nu le citea nimeni, — şi luă un volum pe care-l răsfoia în timp ce servitorul continua să lustruiască candelabrele.

— Eşti cetitor, William? întrebă ea deodată.

— Aţi bănuit că nu sunt, mylady, spuse el, cărţile din rafturi fiind prăfuite. N'am umblat niciodată la ele, dar o voiu face mâine, când le voiu da jos pe toate şi le voiu curăţa bine de praf.

— Dar n'ai nicio pasiune?

— Mă interesează fluturii de noapte, mylady. Am în camera mea o colecţie foarte frumoasă. Pădurile din jurul Navronului sunt pline de ei.

Dona ieşi afară în grădină unde se auzeau vocile copiilor. Intr'adevăr, gândea ea, omuleţul acesta era tare ciudat, nu ştia cum să-l descopere şi desigur că, dacă el îl citea pe Ronsard, atunci trebuie să fi frunzărit şi cărţile celelalte, cel puţin din curiozitate.

Copiii o chemară încântaţi la ei, Henriette dansând ca o zână, iar James — încă nesigur pe picioare — rostogolindu-se după ea ca un marinar beat și toţi trei se

plimbară prin dumbravă culegând clopoţei albaştri. Printre verdele crud al ierbei, florile se iveau timide şi albastre; într'o săptămână sau două vor forma un covor albastru peste tot, să tot stai pe el.

Aşa trecu prima zi şi apoi alta şi alta, Dona sburdând în libertatea ei nou găsită. Putea acum să trăiască fără program, fără să ia hotărîri, să ia zilele aşa cum veneau, să se trezească, fie la amiază, fie la şase dimineaţa dacă aşa-i plăcea, — era tot una, — mâncând oricând sub imboldul foamei, culcându-se când voia, în miezul zilei sau târziu în noapte. Era cuprinsă de o lenevie plăcută. Stătea întinsă în grădină ore întregi privind fluturii sbenguindu-se în razele soarelui, alergându-se unii pe alţii, bucurându-se de scurta lor existenţă; asculta păsările foarte ocupate cu viaţa lor casnică printre ramuri, atât de active, de entuziasmate ca o tânără pereche mândră de primul ei cămin curat ca un pahar lustruit. Soarele o cuprindea în strălucirea lui caldă şi nouraşi se goneau pe albastrul cerului, iar jos în vale, dincolo de crâng, era râul, râul pe care nu-l cercetase încă, fiindcă era prea leneşă, fiindcă avea prea mult timp liber. Dar într'o zi, nu peste multă vreme, într'o dimineaţă în zori se va duce ea şi va sta cu picioarele goale în apa scăzută şi va

lăsa apa s'o stropească şi va mirosi aroma înţepătoare şi dulceagă a mâlului.

Zilele erau strălucitoare şi lungi, iar copiii se bronzau ca nişte ţigănuşi. Chiar Henriette începuse să-şi mai uite manierele de oraş şi să alerge cu piciorușele goale prin iarbă, să se joace de-a capra şi să facă tumbe pe jos cu James, ca un căţeluş.

Astfel se jucau într'o după amiază, rostogolindu-se până spre Dona, întinsă pe spate în iarbă, cu rochia ridicată la întâmplare, cu buclele într'o dezordine nebunească (severa şi desaprobatoarea Prue era în casă) şi se bombardau cu margarete şi caprifoi, când la urechile Donei — încălzită şi ameţită de soare — veni sunetul sinistru al unor copite de cai pe aleie, iar, imediat, vuet în curtea din faţa casei şi dăngănitul clopotului. Groaza crescu văzându-l pe William înaintând spre ea pe iarbă, urmat de un străin înalt şi gros, cu o faţă înfloritoare şi ochi bulbucaţi, cu peruca încreţită şi izbindu-şi cismele în timpul mersului, cu un baston cu măciulie de aur.

— Lordul Godolphin doreşte să vă vadă, mylady, — spuse William nepierzându-şi deloc cumpătul în faţa apariţiei ei atât de dezordonate şi disgraţioase. Ea sări în picioare imediat, trăgându-şi rochia în jos, aranjându-şi buclele. Intrusul o înfuriase, — iar

acum se uita ţintă la ea, ca încremenit; poate era mai bine, aşa, va pleca mai curând, gândi ea. Apoi făcu o reverenţă şi-i spuse: „încântată să vă cunosc", la care el se înclină solemn dar nu răspunse nimic. Il conduse în casă aruncând o privire fugară în oglindă. O margaretă îi rămase după urechea stângă dar o lăsă nepăsătoare acolo.

Se aşezară pe nişte scaune tari şi se priviră în timp ce Lordul Godolphin îşi muşca măciulia de aur a bastonului.

Am aflat că sunteţi la domeniu, spuse el în cele din urmă, — şi am considerat de datoria mea, sau mai curând o plăcere, să vă prezint omagiile mele cât mai curând. Sunt mulţi ani decând dumneavoastră şi soţul dumneavoastră aţi venit să vizitaţi Navronul. In fapt am devenit străini, dacă îmi permiteţi să spun aşa. L-am cunoscut pe Harry foarte bine când locuia aici ca băiat.

Aşa?! spuse Dona fascinată deodată de umflătura de lângă nasul lui; deabea atunci o băgase de seamă. Bietul om, trebue că era tare nefericit; şi apoi îşi feri brusc privirea în lături de frică să nu observe direcţia privirii ei... „Da, continuă el, pot spune că obişnuiam să-l socotesc pe Harry printre cei mai dragi prieteni ai mei. Dar de când

s'a căsătorit l-am văzut foarte puţin, îşi petrece vremea la oraş".

Asta-i o mustrare adresată mie, fără îndoială, gândi ea; şi-apoi, tare: „îmi pare rău că Harry nu-i cu mine, sunt singură cu copiii".

— Mare păcat, — spuse el, iar ea nu răspunse nimic, — ce ar fi putut spune?

— „Soţia mea m'ar fi însoţit", continuă el „dar nu se simte prea bine în momentul de faţă. Pe scurt..." Se opri încurcat, neştiind cum să mai continue, iar Dona zâmbi: „înţeleg foarte bine, şi eu am doi copilaşi". El se înclină, continuând să rămână stingherit. „Aşteptăm un moştenitor", — spuse el. „Fireşte", — spuse Dona, fascinată mereu de umflătura aceia de lângă nas. Cât de greu trebue să-i fie nevestii lui, cum o fi îndurând? Dar Godolphin se pornise să-i vorbească de soţia lui, cât de bucuroasă ar fi s'o primească oricând, că erau atât de puţini vecini şi aşa mai departe. Cât de greoi şi plictisitor este, gândea Dona; oare să nu fie o mijlocie între solemnitatea şi pompositatea acestuia şi superficialitatea vicioasă a lui Rockingham? Aşa ar deveni şi Harry dacă ar locui la Navron? Un cartof enorm cu ochii ce nu-ţi spuneau nimic şi o gură ca o tăetură într'o bucată de seu!

— „Speram, spuse Godolphin mai de-

parte, că Harry va vrea să ne ajute în necazurile ţinutului. Aţi auzit de ele, fără îndoială".

— N'am auzit nimic, — spuse Dona.

— Nu? Poate că sunteţi prea retrasă să vă ajungă ştirile, deşi pălăvrăgeala şi svonul s'au întins până departe. Am fost tulburaţi şi prădaţi de piraţi, de nu ştim ce să mai facem. Bunuri în valoare considerabilă au fost pierdute la Penryn şi dealungul coastei. Domeniul unuia din vecinii mei a fost jefuit acum o săptămână, două".

— Vai, ce trist, spuse Dona.

— E mai mult decât trist, e insultător, spuse Godolphin aprinzându-se mai mult la faţă şi bulbucându-şi ochii, — şi nimeni nu ştie cum să-i facem faţă. M'am plâns la Londra şi n'am primit niciun răspuns. Au trimis o mână de soldaţi dela garnizoana din Bristol, dar mai mult strică decât aduc folos. Nu, văd că eu şi ceilalţi moşieri din ţinut trebue să ne strângem laolaltă şi să facem faţă primejdiei. E mare păcat că Harry nu e la Navron, mare păcat".

— Pot face ceva să vă ajut? întrebă Dona înfigându-şi unghiile în palmă să-şi oprească zâmbetul provocat de indignarea lui grozavă caşicum ar fi fost ea vinovată de actele de piraterie.

— My dear lady, spuse el, nu puteţi face nimic decât să vă chemaţi soţul şi alăturându-se prietenilor lui să-l înfruntăm împreună pe francezul acela blestemat.

— Francez? — spuse ea.

— Da, asta-i nenorocirea, — spuse el aproape strigând în furia lui; blestematul ăsta e un străin spurcat care se pare să cunoască ţărmul nostru ca propria lui palmă şi o şterge de partea cealaltă în Bretagne înainte de a putea pune mâna pe el. Vasul lui e ca argintul viu, niciuna din corăbiile noastre de aici nu-l poate prinde. Se furişează în puterea nopţii în porturile noastre, acostează în tăcere ca un şobolan scârbos ce este şi dispare dimineaţa odată cu fluxul, în timp ce ai noştri îşi freacă somnoroşi ochii.

Cu alte cuvinte, e prea iscusit pentru d-voastră, spuse Dona.

Aşa ar fi, madam, dacă vreţi să puneţi astfel chestiunea, — răspunse el de sus, simţindu-se insultat.

Mi-e teamă că Harry nu-l va prinde niciodată, e mult prea leneş pentru asta, — spuse ea.

— Nu mă gândesc nici un moment că ar putea, spuse Godolphin, dar avem nevoe de creere în acţiunea asta, cu cât mai multe capete cu atât e mai bine. Trebue să-l prin-

dem pe individul ăsta chiar dacă asta înseamnează să ne pierdem tot timpul şi banii. Poate că nu vă daţi seama de seriozitatea situaţiei. Aici suntem prădaţi continuu, iar femeile dorm cu frica în sân pentru viaţa lor, — şi nu numai pentru viaţă.

— Oh, aşa dar astfel de pirat este?! murmură Dona.

— Până acum n'au fost pierdute vieţi omeneşti şi nicio femeie răpită, spuse Godolphin înţepat, dar întrucât individul e francez ne dăm seama cu toţii că nu va trece multă vreme şi se va întâmpla ceva îngrozitor.

— Vai, — aşa!? — spuse Dona ridicându-se în picioare, cuprinsă deodată de râs şi îndreptându-se spre fereastră, neputându-şi stăpâni râsul întrucât gravitatea şi solemnitatea lui depăşeau marginile suportării.

Slavă Domnului că el interpretă ridicatul ei în picioare drept un semn de plecare şi se înclină sărutându-i mâna întinsă de ea.

— In viitoarele d-voastră mesagii adresate soţului d-voastră îmi place să cred că-i veţi reaminti de mine şi-i veţi arăta necazurile noastre, — spuse el. Iar Dona: „Da, fireşte", deşi era hotărâtă că, orice s'ar întâmpla, Harry nu trebuia să vină la Navron să se amestece în chestiunea cu piraţii şi să-i tulbure scumpa ei libertate. După ce-i promise

că va face o vizită soţiei lui şi mai utilizase câteva formalităţi, Dona îl sună pe William, iar lordul se retrase. Tropotul calului se auzi din ce în ce mai slab pierzându-se pe şoşea.

Spera ca acesta să-i fie ultimul oaspete, fiindcă nu intra în vederile ei să stea pe scaun în mod solemn şi să întreţină o conversaţie neînsemnată cu un caraghios; i se părea mai groaznic decât un supeu la Swan. Trebuia să-l înştiinţeze pe William că în viitor nu mai era acasă pentru oaspeţi. Trebuia s'o scuze în vreun fel: că-i la plimbare, sau doarme, sau e bolnavă, că a înnebunit chiar, că e în cămaşă de forţă în camera ei, — orice era mai bine decât să mai dea ochi cu toţi Godolphinii ţinutului în grandoarea şi solemnitatea lor.

Ce greoae la minte trebue să fie toată această nobilime locală ca să fie jefuită în felul acesta; bunurile şi mărfurile lor luate în puterea nopţii, fără a fi capabili să împiedice ceva, fie chiar cu ajutorul soldaţilor. Cât de înceţi şi neputincioşi! Dacă ar pune un pândar care să dea alarma, cu siguranţă că s'ar putea să-i întindă o cursă străinului la ancorarea în porturile lor. O corabie nu era doară o fantomă, depindea de vânt şi flux, iar oamenii făceau şi ei zgomot, ecoul paşilor lor pe cheiuri, vocile lor răsunând în aer. In ziua aceia Dona

cină devreme, la şase, şi-i comunică lui William care sta în picioare în spatele scaunului ei, să închidă uşa musafirilor, în viitor.

— Vezi, William, — spuse ea — am venit la Navron să ocolesc oamenii, să fiu singură. Vreau să fiu ca o pustnică, atât cât voiu sta aici.

— Da, mylady, — spuse el. Am făcut o greşală după amiaza asta. Nu se va mai întâmpla. Vă veţi bucura de singurătatea d-voastră şi veţi folosi „evadarea" d-voastră.

— Evadarea?

— Da, mylady, — răspunse el. Cred că am priceput dece sunteţi aici. Aţi fugit de dumneavoastră înşivă din Londra, iar Navron este sanctuarul d-voastră.

Ea tăcu un moment, mirată, puţin îngrozită, — iar apoi: „Ai o intuiţie primejdioasă, William, de unde ţi-a venit?"

— Ultimul meu stăpân, mylady, îmi vorbea multe, adeseori; multe din ideile mele şi mult din filosofia mea sunt împrumutate dela el. Ca şi el, practic şi eu observarea oamenilor. Şi-mi vine să cred că el ar considera sosirea dumneavoastră aici drept o evadare.

Şi dece l-ai părăsit pe ultimul dumitale stăpân, William?

Viaţa lui de acuma, mylady, este de aşa natură că serviciile mele i-ar fi de puţin

folos. Am hotărât împreună că aş fi mai bun în altă parte.

— Aşa că ai venit la Navron?

— Da, mylady.

— Şi ai trăit singur şi ai vânat fluturi de noapte?

— Cum spune mylady!

— Atunci se poate ca Navron să fie un refugiu şi pentru dumneata?

— Se poate, mylady.

— Dar ultimul dumitale stăpân ce face?

— Călătoreşte, mylady.

— Face voiajuri din loc în loc?

— Aşa cum spuneţi, mylady.

— Atunci şi el este un „evadat", William. Cei cari călătoresc îşi caută întotdeauna un refugiu.

— Stăpânul meu făcea adeseori această constatare, mylady. In fapt, pot spune că viaţa lui este o „evadare" continuă.

— Ce plăcut trebue să-i fie, — spuse Dona curăţindu-şi un măr — noi aceştia putem să disparem numai din când în când şi oricât am pretinde că suntem liberi, ştim totuşi că-i numai pentru o clipă, fiindcă ne sunt legate şi mâinile şi picioarele.

— Foarte adevărat, mylady.

— Dar stăpânul dumitale, — el n'are legături de loc?

— Niciuna, mylady.

— Aş vrea să-l întâlnesc pe stăpânul dumitale, William.

— Cred că aveţi multe în comun, mylady.

— Poate că într'o zi, în călătoriile lui, va trece şi pe aici?

— Poate, — mylady.

— In fapt, îmi voiu retrage ordinul privitor la oaspeţi, William. Dacă stăpânul dumitale ar cere vreodată să fie primit, nu voiu simula vreo maladie, nebunie sau altă afecţiune, ci-l voiu primi.

— Foarte bine, mylady.

Ridicându-se în picioare şi uitându-se la el îl văzu zâmbind, dar zâmbetul i se stinse imediat când întâlni privirea ei, iar gura lui se strânse din nou ca o pungă. Dona ieşi în grădină. Aerul era dulceag, blând şi călduţ, iar departe către apus soarele broda cerul cu motive uriaşe. Se auzeau glasurile copiilor duşi la culcare de Prue. Era numai bine de plimbare, singură, departe. Luându-şi un şal şi punându-l pe umeri ea ieşi din grădină, traversă parcul, dădu peste o barieră, apoi un câmp şi o potecă noroioasă care o duse la un drum de căruţă, iar acesta la o întindere mare de iarbă sălbatecă şi aspră, un ţinut plin de burueni care ducea la faleze şi mare.

Simţi imboldul să meargă până la mare,

la marea deschisă — nu numai la râu — iar soarele scăpătând la orizont şi seara răcorindu-se ajunse în cele din urmă pe un teren în pantă unde pescăruşii ţipară furioşi la apariţia ei, fiind timpul clocitului. Lăsându-se să alunece pe pământul ierbos şi pietricelele supărătoare — se uită departe la mare.

Departe, în stânga, era râul: lat şi strălucitor, logodindu-se cu marea; marea însăşi, foarte liniştită, cu soarele de apus colorând-o în arămiu şi roşcat. Sub ea, în jos, valuri mici stropeau stâncile. Apunând în spatele Donei soarele făcea pe mare o potecă întinzându-se până departe la orizont. Cum stătea şi se uita cu spiritul puţin amorţit dar mulţumită, cu inima împăcată, Dona văzu o pată la orizont, şi imediat umbra luă formă şi apărură pânzele albe ale unei corăbii. Câtva timp nu înnaintă deloc, nesuflând nici-o briză pe apă şi părea să atârne acolo departe între cer şi mare, ca o jucărie pictată. Acum putea vedea puntea superioară şi prora şi catargele curioase. Oamenii de pe ea trebue să fi avut noroc la pescuit, pentrucă în jurul corăbiei se îngrămădeau nenumăraţi pescăruşi, ţipând, rotindu-se şi plonjând în apă. Un tremurat uşor de vânt se ivi în larg şi Dona văzu cum pânzele prinseră briza şi se umflară ca un stomac

plin, albe şi libere, — iar pescăruşii se ridicară grămadă roind în jurul catargelor. Apusul prinse corabia dându-i un colorit auriu şi aşa înaintă spre ţărm tăcută, furişându-se, lăsând în urmă o potecă neagră. Pe Dona o cuprinse un sentiment ciudat, caşicum o mână i-ar fi atins inima şi o voce i-ar fi şoptit: „îmi voiu aminti de asta”. O presimţire de teamă ciudată, de minune, de exaltare, o cuprinse deodată. Se întoarse repede zâmbindu-şi fără motiv, murmurând o melodie şi urcă dealurile spre Navron House, sărind şanţurile ca un copil şi târându-şi fusta prin noroi, — în timp ce cerul se întuneca, luna începuse să răsară şi vântul de noapte să şoptească printre ramurile pomilor înalţi.

CAPITOLUL V.

Dona se culcă îndată după înapoiere, obosită de plimbare şi adormi imediat, în ciuda perdelelor date la o parte şi a lunii strălucitoare. Pe la miezul nopţii însă se trezi, auzind paşi scârţâind pe pietrişul de sub fereastra ei. Toată casa era cufundată în somn, iar Dona, alarmată de paşii auziţi în noapte se ridică din pat şi se uită prin fereastră în grădină. Nu putu vedea nimic, casa fiind în umbră — şi oricine ar fi stat acolo jos ar fi putut trece neobservat.

Aşteptă veghiind, — şi deodată, din brâul de arbori de dincolo de pajişte, se ivi în lumina lunii un bărbat care privi în sus spre casă. Il văzu ducându-şi mâinile făcute cupă la gură şi scoţând un şuerat uşor. Imediat se furişă altcineva dinspre casa umbrită unde se adăpostise probabil şi traversă repede pajiştea spre bărbatul dintre pomi, cu mâna ridicată în semn de prevenire; iar omul acesta era William. Dona se

apleca înainte, încadrată de draperii, cu buclele acoperindu-i faţa. Respira mai repede decât de obiceiu şi inima îi bătea violent fiindcă în ceeace vedea era primejdie, era o aţâţare. Degetele ei tamburinau pervazul cu o melodie fără nume. Cei doi bărbaţi stăteau acum în lumina lunii şi Dona îl văzu pe William gesticulând cu mâinile şi arătând spre casă; iar ea de teama de a nu fi observată se trase mai înapoi în umbră. Cei doi continuară convorbirea, străinul uitându-se şi el în sus spre casă şi imediat ridică din umeri şi întinse braţele în lături, caşicum problema depăşea puterile lui de rezolvare; apoi se retraseră amândoi printre brâul de arbori şi dispărură. Dona aşteptă, ascultă, dar ei nu se mai întoarseră.

Briza răcoroasă umflându-i cămaşa ei subţire de noapte o făcu să se înfioare, aşa că se reîntoarse spre pat. Dar nu putu adormi, această nouă plecare a lui William fiind un mister care se cerea lămurit. Dacă l-ar fi văzut plimbându-se singur printre copaci, în lumina lunii, nu i-ar fi dat prea mult de gândit, căci ar fi bănuit fie existenţa unei femei care-i plăcea în cătunul Helford de pe râu, fie că expediţia lui tăcută ar fi putut fi mai nevinovată încă: o vânătoare de fluturi în miez de noapte. Dar mersul acesta pe furiş, caşicum ar fi aşteptat

un semnal, omul acela din întuneric cu mâinile cupă la gură şi şueratul acela uşor, cum şi felul cum William a traversat pajiştea cu mâna ridicată a înştiinţare, — acestea erau probleme mai grave, fiind prilej de nelinişte. Se întreba chiar dacă nu fusese proastă să aibă încredere în William.

Oricine, în afară de ea, l-ar fi concediat chiar din prima seară, aflând ce serviciu făcuse şi cum trăise singur în casă fără să aibă ordine în această privinţă. Chiar felul lui de-a fi, atât de nepotrivit cu al servitorilor obişnuiţi, această purtare care o intriga şi o amuza totdeodată, — fără îndoială că ar fi supărat pe cele mai multe stăpâne, pe o Lady Godolphin de pildă. Harry l-ar fi dat afară imediat, — numai că William s'ar fi purtat cu totul altfel faţă de el; aşa, cel puţin, simţea ea instinctiv. Iar vasul acela cu tutun şi volumul de poezii, — era ceva dincolo de puterea ei de înţelegere, ceva mistificator, dar dimineaţa trebuia să facă ceva, să ia o hotărâre. Fără să fi hotărît încă nimic şi cu mintea tulburată, ea adormi în cele din urmă, pe când lumina cenuşie a zorilor pătrundea în cameră.

Ziua era fierbinte şi strălucitoare ca şi acea precedentă, soarele auriu agăţat pe un cer fără nouri, când Dona se trezi. Prima

ei mişcare fu spre brâul de pomi unde vorbise William cu străinul şi dispăruseră cu o noapte mai înainte. Aşa cum se aşteptase urmele paşilor lor făcuse potecă printre clopoţeii albaştri, potecă lesne de urmat, ducând drept spre poteca principală a dumbrăvii, printre pomii deşi. Urmă câtva timp drumul coborând tot mereu, şerpuit, grunjos, greu de urmat şi îşi dădu deodată seama că poteca ducea spre râu, sau mai curând un braţ al lui, fiindcă prinse în depărtare lucirea apei pe care nu se aştepta s'o afle atât de aproape. Râul propriu zis cu siguranţă că trebuia să fie în stânga ei, iar această fâşie de apă peste care dăduse îi era necunoscută, era o descoperire. Ezită un moment, nehotărâtă dacă să meargă mai departe sau nu, iar apoi amintindu-şi de ora înaintată şi de copiii cari o vor căuta, de William chiar, aşteptându-i ordinele, — se întoarse urcând din nou prin pădure şi traversă pajiştile spre Navron House. Trebuia să amâne plimbarea pentru altă dată, poate pentru mai târziu, după amiază.

Aşa că se jucă cu copiii şi apoi îi scrise lui Harry o scrisoare, groomul urmând să plece peste două zile să-i ducă veşti la Londra. Stătea în salon lângă fereastra deschisă şi muşca vârful penei. Ce putea să-i scrie decât că era fericită în libertatea ei, absurd

de fericită? — şi asta l-ar fi durut. Bietul Harry, el nu va înţelege niciodată...

„Godolphin prietenul tău din copilărie", îi scria ea, — „mi-a făcut o vizită. L-am găsit cam solemn şi antipatic şi nu vă pot vedea sbenguindu-vă prin câmpii ca băieţii mici. Dar poate că tu nu te sbenguiai ci stăteai pe vreun scaun aurit jucându-te de-a „Impăratul şi supuşii". El are o crescătură de carne pe vârful nasului; soţia lui aşteaptă un baby. Era agitat şi tuna în privinţa unor piraţi, sau mai bine zis a unui pirat, un francez, care vine în puterea nopţii şi-i pradă casa lui şi ale vecinilor lui, dar cu toţi soldaţii nu-l pot prinde, ceeace mi se pare destul de nedibaci din partea lor. Mi-am propus să pornesc singură o acţiune, cu un cuţit în dinţi şi când voiu da peste bandit — care după spusele lui Godolphin e foarte fioros, un individ care-i măcelăreşte pe bărbaţi şi le răpeşte pe femei — îl voiu lega cu frânghii tari şi ţi-l voiu trimite în dar".

Căscă şi-şi ciocăni dinţii cu pana. Era lesne să scrie o astfel de scrisoare în care să ia totul în glumă, dar trebuia să aibă grijă să nu scape vreun cuvânt tandru, fiindcă Harry ar lua primul cal să vină la ea; dar nici prea rece nu trebuia să fie, fiindcă asta l-ar înfierbânta şi tot ar veni.

„Distrează-te cum vrei”, — continuă ea să scrie, — „şi gândeşte-te cum vei arăta când bei al cincilea pahar, iar dacă vrei fă curte primei femei pe care o întâlneşti fiindcă eu nu te voiu socri când ne vom vedea din nou. Copiii sunt sănătoşi şi-ţi trimit dragostea lor, iar eu îţi trimit... tot ce-ai vrea tu”.

„Soţia ta afectuoasă”,

Dona.

Indoi scrisoarea şi-o pecetlui. Acuma era liberă din nou şi începu să reflecteze cum să scape de William după amiaza asta, fiindcă voia să-l ştie departe când va porni în expediţie. La ora 1 mâncându-şi prânzul rece, ştia cum trebuia să procedeze.

— William, — spuse ea.

— Mylady?

Ridică privirea spre el. Nu mai avea nimic din căutătura de şoim în el, ci era ca de obiceiu, atent la ordinele ei.

— William, spuse ea, aş vrea ca după masă să pleci călare la conacul lordului Godolphin să-i duci flori soţiei lui care nu-i tocmai bine.

I se păru că în privirea lui trecu un fulger de plictiseală, de refuz momentan, de ezitare.

Doriţi să duc florile chiar azi, mylady?

— Dacă vrei, William.

— Cred că groomul n'are nici-o treabă, mylady.

— Vreau ca groomul s'o ia pe domnişoara Henriette şi domnişorul James cu guvernanta la un pic-nic cu trăsura.

Foarte bine, mylady.

Vei spune grădinarului să taie flori.

— Da, mylady.

Ea nu mai spuse nimic şi zâmbi, ghicind că el nu voia să se ducă. Poate că avea o altă întâlnire cu prietenul său, în pădure jos.

— Spune-i uneia din servitoare să-mi facă patul şi să tragă perdelele, mă voiu odihni după amiaza asta — spuse ea ieşind din cameră; iar William se înclină fără să răspundă.

Era şi aceasta o şiretenie, să-i adoarmă lui orice bănuială ar putea să aibă, deşi era sigură că n'avea niciuna. Şi astfel, jucându-şi rolul, se duse sus şi se întinse pe pat. Mai târziu auzi trăsura oprindu-se în curte şi vocile copiilor ciripind aţâţate de brusca idee a unui pic-nic, iar apoi trăsura hurducăind pe drum. După câteva clipe auzi tropotul unui singur cal bătând pietrele caldarâmului. Eşi din cameră, traversă o sală spre fereastra ce privea în curte şi-l văzu

pe William încălecând şi plecând cu un mare buchet de flori în faţa lui, pe şea.

O stratagemă plină de succes, gândi ea, râzând şi ieşi ca un copil prostuţ în pragul unei aventuri. Işi puse o rochie uzată care putea să se strice fără părere de rău, un batist de mătase pe cap şi se furişă afară din propria ei casă ca un hoţ.

Urmă aceiaşi potecă pe care o găsise dimineaţa, dar de data aceasta se înfundă adânc în pădure fără ezitare. Păsările erau din nou active, după tăcerea lor dela amiază; fluturi tăcuţi dănţuiau şi se sbenguiau în aer; albine somnoroase zumzuiau în aerul fierbinte sburând spre ramurile de sus ale pomilor. Dădu din nou peste firul de apă strălucitoare care o surprinsese dimineaţa. Pomii se răreau şi ajunse la mal; şi-atunci, pentru prima dată văzu golfuleţul, liniştit şi netulburat, ocrotit de pomi, ascuns de privirile oamenilor. Il cercetă mirată, căci ea nu ştiuse de existenţa lui, de această ramură a râului principal furişându-se în domeniul ei, atât de adăpostită şi ascunsă de pădurea însăşi. Era reflux şi apa se scurgea din bancurile mâloase. Golful şerpuia în jurul unui grup de pomi şi Dona începu să umble dealungul malului uitându-şi de ţinta ei, această nouă descoperire fiind o bucurie neaşteptată. Golful era un isvor de

vrajă, o *„evadare"* nouă, mai bună decât *Navron House,* un loc de visare şi somn, o ţară a făgăduinţii. Un erete cenuşiu şi solemn, cu capul afundat în umerii cocârjaţi, stătea în apa puţin adâncă, iar în spatele lui un bâtlan cerceta mâlul după stridii. O prigorie ţipă ciudat şi-şi luă sborul în josul golfului. Ceva, dar nu ea însăşi, tulburase păsările, — fiindcă şi uliul se ridică încet bătându-şi greoi aripile şi urmă prigoria. Dona se opri o clipă fiindcă auzise şi ea un sunet, ceva ca sgomotul unui ciocan. Işi continuă drumul şi ajunse la o răsucire a golfului. Acolo se opri şi instinctiv se retrase la adăpostul pomilor, pentrucă înaintea ei, acolo unde golful se lărgea brusc, era ancorată o corabie; atât de aproape era că putea să arunce o monedă pe puntea ei. O recunoscu imediat. Aceasta era corabia pe care o văzuse cu o seară mai înainte pictată la orizont cu roşu şi auriu de soarele apunând. Doi oameni atârnau într'o parte a ei înfundând câlţi; de aici veneau loviturile de ciocan auzite. Unde ancorase corabia trebue să fie apa adâncă fiindcă de amândouă părţile erau bancuri de mâl şi refluxul făcea bulboace şi spumă. Câţiva metri departe de corabie era un chei pe care zăceau scripeţi, macarele şi odgoane. Se pare că reparau ceva. O barcă era trasă lângă vas dar

nu era nimeni în ea. In afară de cei doi oameni cari înfundau cu câlţi o parte a corăbiei, totul era liniştit, tăcerea adormită a unei după amiezi de vară. Nimeni nu ştia, gândea Dona, nimeni nu putea spune — numai dacă ar fi coborît direct dela Navron House aşa cum făcuse ea — că o corabie era ancorată în acest sân de mare ocrotit de pomi şi ascuns de râul deschis.

Alt om traversă puntea şi se aplecă peste bord uitându-se la camarazii lui. Un om mic şi zâmbitor, ca o maimuţică, şi care purta în mână o lăută. Sări pe balustradă, îşi adună picioarele sub el şi începu să sune coardele. Ceilalţi doi ridicară privirile spre el şi râseră. El zdrângăni nepăsător o arie melodioasă şi apoi începu să cânte; mai întâi încetişor, după aceia mai tare. Dona căută să prindă cuvintele şi-şi dădu seama deodată că omul cânta franţuzeşte. Inima începu să-i galopeze, mâinile se încleiară şi gura i se uscă. Inţelese deodată că aici era ascunzătoarea francezului şi asta îi era corabia. Pentru prima dată în viaţa ei simţi un spasm ciudat de teamă.

Trebuia să reflecteze repede, să-şi facă un plan, să folosească ceeace aflase. Cât de evident era totul acuma: golfuleţul acela liniştit era o ascunzătoare perfectă, atât de liniştită, de îndepărtată; nimeni n'ar bă-

nui vreodată. Dar trebuia să facă ceva, va trebui să vorbească cuiva.

Dar trebuia neapărat? Plecând acuma, să spună că a văzut corabia sau să pretindă că nu ştie nimic? Să uite totul, să nu fie nevoe să fie implicată; altfel ar însemna să se termine cu liniştea ei, ar însemna soldaţi bătând pădurea, lume sosind, Harry venit din Londra, — complicaţii nesfârşite şi Navron desfiinţat ca loc de refugiu. Nu, nu va spune nimic. Se va furişa prin pădure înapoi acasă, nespunând la nimeni; păstrându-şi vinovată secretul, va lăsa jafurile să continue. Ce-i păsa ei de Godolphin şi prietenii lui caraghioşi, de ţinutul care suferea?!

Apoi, cum se întoarse să dispară printre pomi, cineva ieşi din pădure din spatele ei, îi aruncă o haină peste cap şi astfel o orbi; îi prinse mâinile aşa că nu se mai putu sbate şi căzu la picioarele lui, sufocată, neputincioasă. ştiind că era pierdută

CAPITOLUL VI.

Primul ei sentiment fu de furie; o furie oarbă. Cum îndrăznea cineva să se poarte astfel cu ea, s'o lege ca pe o găină şi s'o poarte la chei? Fu aruncată brutal în fundul bărcii şi cel care o legase luă vâslele şi vâsli spre corabie. Omul scoase un ţipăt de pescăruş şi strigă ceva — ceeace nu putu înţelege — camarazilor lui de pe punte. Ea îi auzi râzând, iar cel cu lăuta struni o melodie săltăreaţă. Se liberă din haina în care o înfăşuraseră şi-şi ridică privirea spre cel care o izbise. El îi vorbea franţuzeşte şi râdea. Purta în ochi o licărire de veselie, caşicum răpirea ei era un joc, o glumă a unei după amiezi de vară; iar când ea se încruntă la el şi se uită de sus, hotărâtă să fie demnă, el se trase înapoi simulând frica şi pretinzând că tremură. Dona se întreba ce s'ar întâmpla dacă ar ridica vocea şi ar striga după ajutor; — ar auzi-o cineva, sau ar fi zadarnic?

Ştia totuşi că nu putea face asta; femeile ca ea nu ţipau, ci aşteptau momentul salvării. Ştia să înoate şi poate că va fi posibil mai târziu, în întuneric, să coboare de pe corabie în apă. Ce proastă a fost, gândi ea, să zăbovească acolo, când ştia că era corabia francezului. In definitiv merita să fie captivă, să fie în situaţia asta absurdă şi ridicolă, când o retragere pe furiş, la adăpostul pomilor, spre Navron House, ar fi fost atât de uşoară. Treceau acum sub pieptul corăbiei, unde era puntea superioară şi ferestruicile rotunde, iar numele ei: *„La Mouette"* era scris cu litere aurii înflorate. Se întreba ce o fi însemnând — franceza ei era atât de ceţoasă deodată — dar nu-şi putu aminti.

Barca se opri la scară atârnând într'o parte a corăbiei şi oamenii de pe punte se îngrămădiră rânjind să vadă cum se urcă. Reuşi să se urce cu dibăcie, nevoind a le da prilej de râs şi sări pe punte refuzând ajutorul lor.

Incepură să-i vorbească în dialectul lor pe care nu-l înţelegea. Trebuia să fie breton, — par'că Godolphin îi spusese ceva despre corabia care se refugia pe ţărmul opus. Ei continuau să-i zâmbească şi să râdă în felul lor prostesc, ceeace o înfuria fiindcă nu se potrivea cu rolul demn şi

eroic pe care ea ar fi vrut să-l joace. Işi încrucişă braţele şi-şi întoarse privirea dela ei nespunând nimic. Apoi, primul bărbat reapăru, — se dusese probabil să-l înştiinţeze pe conducătorul lor, căpitanul acestui vas fantastic, — şi-i făcu semn cu capul să-l urmeze.

Era cu totul altfel decât se aşteptase ea. Oamenii aceştia erau ca nişte copii, încântaţi de prezenţa ei, zâmbind şi fluerând, — iar ea crezuse că piraţii sunt nişte creaturi fioroase, cu inele în urechi şi cuţite în dinţi.

Corabia era curată, — ea îşi imaginase un vas murdar şi spurcat şi rău mirositor, — nu era nicio dezordine, vopseaua era proaspătă şi veselă, puntea frecată ca pe un vas de războí, iar dintr'o parte a corăbiei, unde ea bănuia că vieţuia echipajul, venea aroma dătătoare de poftă de mâncare a unei supe de zarzavat. Omul o conduse printr'o uşă rotativă, în jos pe câteva trepte şi bătu la o uşe dincolo de care o voce liniştită îi pofti să intre. Dona se opri în prag clipind des din ochi, fiindcă soarele pătrunzând prin fereastră broda strălucitor căptuşala de lemn deschis a cabinei. Din nou se simţi prost, dezechilibrată, fiindcă încăperea nu era deloc gaura întunecoasă ce-şi închipuise, plină de sticle goale şi pumnale, — ci era o cameră ca în orice casă: cu

scaune, o masă lustruită şi picturi de păsări. Avea în ea ceva odihnitor, odihnitor şi totuşi auster, camera cuiva care se mulţumea cu el însuşi. Cel care o condusese la cabină se retrase închizând uşa liniştit, iar omul dela masa lustruită continuă să scrie neluând în seamă intrarea ei. Il cercetă pe furiş, conştientă de o bruscă sfiiciune şi urându-se însăşi din această cauză. Sfioasă, tocmai ea, Dona, care nu era niciodată timidă, căreia nu-i păsa de nimic şi nimeni. Se întrebă cât o s'o mai ţină în picioare acolo; era o mojicie; dar ea nu putea să înceapă vorba. Se gândi deodată la Godolphin cu ochii lui bulbucaţi şi protuberanţa cărnoasă în vârful nasului; ce-ar spune el dacă ar putea-o vedea acum singură în cabina teribilului francez, Godolphin care ducea frica femeilor din ţinut.

Francezul continua să scrie şi Dona să stea în picioare lângă uşă. Işi dădu seama acum ce-l deosebia de ceilalţi bărbaţi. El purta propriul lui păr, ca adevăraţii bărbaţi, în locul perucilor buclate şi ridicole, la modă; iar ea văzu imediat cât de bine îi venea, cât de imposibil i-ar fi lui să se poarte altfel. Cât de concentrat era, cât de detaşat, ca un student pregătindu-şi examenele. Nici nu s'a ostenit să-şi ridice capul în prezenţa ei.

Dar, în definitiv, ce lucru important tot mâzgălea el acolo? Ea se aventură un pas, doi, mai aproape de masă ca să poată vedea, — şi-şi dădu seama că nu scria deloc, el desena; fin, cu mare grijă, un uliu stând pe un banc mâlos aşa cum văzuse şi ea cu câteva minute mai înainte.

Fu înmărmurită, nu-şi putu găsi nici gândul nici cuvintele, căci piraţii nu erau astfel, cel puţin piraţii închipuirii ei. De ce nu juca el rolul pe care imaginaţia ei i-l dase: a unui individ rău, cu privirea şaşie, murdar, înjurând grozav, cu mâinile unsuroase, — iar nu acest om stând la o masă lustruită şi neluând-o pe ea în seamă?

Insfârşit el îi vorbi încetişor cu un uşor accent străin, dar continuă să-şi deseneze uliul neuitându-se la ea.

— Se pare că-mi spionai corabia, spuse el.

Ea simţi imediat o înţepătură de furie: ea să spioneze! Doamne, ce acuzare!

— Dimpotrivă, se pare că oamenii dumitale mi-au pângărit domeniul.

El se uită în sus şi sări în picioare. Era înalt, mult mai înalt decât îşi închipuise. In ochii lui negri trecu un fulger de recunoaştere şi, apoi, zâmbi uşor, discret.

— Cele mai umile scuze ale mele, spuse el, n'aş fi crezut că însăşi stăpâna domeniului să mă viziteze în persoană.

El îi oferi un scaun și ea se așeză fără vorbă. Continua s'o privească cu aceiași licărire de recunoaștere în ochi, cu aceiași secretă desfătare în privire. Se lăsă pe spate în scaun, picior peste picior, mușcând pana cu care desemnase.

— Din ordinul dumitale am fost prinsă și adusă aici? — spuse ea; fiindcă ceva trebuia să fie vorbit, iar el ar fi continuat s'o cerceteze de sus până jos în felul lui ciudat.

— Oamenii mei au ordin să lege pe oricine se aventurează până la golf, spuse el. De obiceiu nu ne tulbură nimeni. Dumneata însă ai fost mai cutezătoare decât locuitorii de aici și acum suferi din pricina asta. Nu ești rănită sau învinețită, nu-i așa?

— Nu, — răspunse ea scurt.

— Atunci dece te plângi?

— Nu sunt obișnuită să fiu tratată astfel, spuse ea mânioasă iarăși, fiindcă o făcea să se simtă caraghioasă.

— Nu, firește că nu, — spuse el liniștit, — dar nu-ți strică deloc.

Doamne Dumnezeule, ce obrăznicie, ce insolență. Furia ei însă îl amuza și el continua să bată toba în scaun, să zâmbească și să-și muște pana de desemn.

— Ce-ai de gând să faci cu mine? — spuse ea.

— Ah, vezi, aici i-aici, răspunse el punând

jos pana. Trebue să cercetez regulamentul.

Trase un sertar al mesei şi scoase un volum ale cărui pagini începu să le întoarcă încet, cu o mare solemnitate.

„Despre prizonieri... Metode de capturare... Interogatorii... Deţinerea lor... Tratarea lor... etc. etc.", — ceti el cu glas tare.

— Hm,... da,... e totul aici, dar din nefericire aceste note se referă numai la capturarea, deţinerea şi tratarea prizonierilor bărbaţi. Nu m'am gândit să stipulez nimic relativ la femei. O mare scăpare din vedere din partea mea.

Ea se gândi din nou la Godolphin şi temerile lui şi în ciuda sâcâelii ei se trezi zâmbind amintindu-şi cuvintele lui: „având în vedere că individul e francez, e numai o chestiune de timp să...".

Vocea lui îi frânse linia gândurilor:

— Vezi, aşa-i mai bine. Nu-ţi stă bine când eşti furioasă. Acum începi să arăţi mai mult aşa cum eşti într'adevăr.

— Ce ştii dumneata despre mine?

El zâmbi iarăşi continuând să tamburineze scaunul.

— Lady St. Columb, — spuse el, — răsfăţata Curţii. Lady Dona care bea prin taverne în tovărăşia prietenilor bărbatului ei. Vezi, eşti o celebritate.

Ea se înroşi ca focul, rănită de ironia vorbelor lui şi dispreţul lui liniştit.

— S'a terminat cu asta acuma, spuse ea, — s'a sfârşit totul.

— Vrei să spui, — pentru moment.

— Nu, pentru totdeauna.

El începu să fluere încetişor şi apropiindu-se de desemn continuă să se joace cu el făcând umbre.

— Când vei fi stat la Navron ceva mai îndelungat, te vei plictisi, spuse el, — şi te vei simţi din nou chemată de sgomotul şi mirosul Londrei. Iar de capriciul de acuma îţi vei reaminti ca de ceva trecător.

— Nu, — spuse ea.

Dar el nu răspunse şi continuă să deseneze.

Prinsă de curiozitate ea îl supraveghia. Desena bine, iar ea începu să uite că era o prizonieră şi că ar putea fi duşmani.

— Uliul stătea pe bancurile mâloase la capul golfului, — spuse ea, — l-am văzut mai adineauri înainte de venirea pe corabie.

— Da, răspunse el — e totdeauna acolo în timpul refluxului. E unul din terenurile lui de hrană, deşi îşi are cuibul mai departe, spre Gweek, în susul canalului principal. Ce-ai mai văzut altceva?

— Un bâtlan şi o altă pasăre; cred că era o prigorie.

— Da, da, spuse el, — trebue să fi fost acolo. Cred că i-a îndepărtat ciocănitul.

— Da, — spuse ea.

El îşi continuă flueratul lui fără melodie, desenând în acelaş timp; iar ea îl privea şi gândea cât de natural era, simplu şi fără efort, să stea acolo în cabină, alături de francez pe corabia lui, în timp ce soarele pătrundea prin fereastră şi refluxul făcea bulboace în jurul prorei. Era ciudat; ca un vis, ca ceva ce ştiuse întotdeauna că o să se întâmple, caşicum ar fi fost o scenă dintr'o dramă în care avea şi ea un rol; cortina se ridicase acuma şi cineva îi şoptise: „hai, pe aici trebue să intri".

— Au început lăstunii de noapte să plece, — spuse el, — seara se cuibăresc în dealurile de dincolo de golf. Sunt atât de prudenţi că-i aproape imposibil să te apropii de ei.

— Da.

— Ştii că golful e refugiul meu, — spuse el privind-o o clipă şi apoi întorcând capul. Vin aici să stau degeaba. Şi-apoi, când lenea mă cuprinde prea mult am tăria să mă desprind şi să o pornesc din nou în larg.

— Şi să comiţi acte de piraterie contra celor din ţinutul meu.

— Şi să comit acte de piraterie contra ce-

lor din ținutul dumitale, — spuse el ca un ecou.

El isprăvi desenul, îl puse deoparte și apoi se ridică în picioare întinzând brațele deasupra capului.

— Intr'o zi te vor prinde, — spuse ea.

— Intr'o zi... poate; și se duse spre ferestruică uitându-se afară, cu spatele întors spre ea.

— Vino și te uită, — spuse el, iar ea se ridică de pe scaun și se duse să stea în picioare lângă el, amândoi privind în jos spre apă unde plutea un cârd mare de pescăruși căutând hrană cu ciocurile în apă.

— Vin totdeauna cu duzinile aici; se pare că află imediat de întoarcerea noastră. Oamenii mei îi hrănesc și eu nu-i pot împiedica. Ca și ei de rău, sunt și eu. Le arunc totdeauna resturi de mâncare de aici dela fereastră. — El râse, și luând o coajă de pâine, o frânse și le-o aruncă, iar pescărușii săriră asupra ei țipând ascuțit și luptându-se între ei.

— Poate că se simt atrași spre noi dintr'un sentiment de camaraderie; e greșala mea să-mi fi botezat corabia: *„La Mouette"*

— *„La Mouette"*:... „Pescărușul"... da, desigur, cum de uitasem ce însemnează?!"... și continuară să privească pescărușii aplecându-se prin fereastră.

„Ce absurd, reflecta Dona — ceeace fac acum, nu-i ceeace aveam de gând. Acum cu siguranţă că aş fi fost legată cu frânghii şi aruncată în întunecimea calei, învincţită şi zdrobită; când colo, noi aruncăm firimituri pescăruşilor şi am uitat că trebue să mă arăt mânioasă”.

— Dece te-ai făcut pirat? rupse Dona tăcerea, în cele din urmă.

— Dece călăreşti cai nărăvaşi? — întrebă el.

— Din cauza primejdiei, din cauza iuţelii lor, pentrucă aş putea fi trântită la pământ.

— De asta m'am făcut şi eu pirat.

— Da, dar...

— Nu există nici un „dar”. Totul, în realitate, e foarte simplu; nicio problemă întunecată. Nu urăsc societatea omenească şi n'am simţăminte amare împotriva semenilor mei. Se întâmplă că problemele de piraterie să mă intereseze, să se potrivească înclinaţiei mele de gândire. Nu e numai o chestiune de brutalitate şi cruzime sângeroasă, vezi bine. Organizarea îmi răpeşte multe ceasuri, în multe zile; fiecare amănunt al unei debarcări trebue să fie reflectat şi pregătit. Detest dezordinea sau vreo metodă de atac stângace. Totul e ca o problemă de geometrie, hrană din belşug

pentru creer. Şi în afară de asta,... ei bine, am şi eu amuzamentul meu, grăuntele de excitare, — înfrângerea semenului meu. E ceva foarte atrăgător, foarte mulţumitor.

— Da, — spuse ea. Da, înţeleg acuma.

— Nu-i aşa că eşti nedumerită, fiindcă nu m'ai găsit beat pe podea, înconjurat de sânge şi pumnale, de sticle cu alcool şi femei gălăgioase? — râse el uitându-se în jos la ea.

Ea îi întoarse zâmbetul, dar nu răspunse.

Cineva bătu la uşe şi când francezul strigă: „intră", unul din oameni se ivi cu un castron cu supă pe o tavă. Aburul fierbinte se ridica în aer şi aroma era plăcută. Omul începu să pună masa întinzând o faţă albă de masă pe un colţ. Scoase apoi dintr'un dulăpior din perete o sticlă de vin. Dona se uita. Mirosul supei o tenta şi-i era foame. Vinul părea să fie rece în sticla lui sveltă. Omul se retrase. Ridicând privirea văzu că stăpânul corăbiei o studia cu privire zâmbitoare.

— Vrei să iei ceva? — spuse el.

Ea aprobă dând din cap; oare el îi citea gândurile? Aduse altă farfurie şi lingură şi încă un pahar din bufet. Apoi împinse două scaune spre masă. Dona văzu că era şi pâine proaspătă, coaptă după felul francez, cu

coaja închisă la culoare şi urme de unt galben.

Mâncară în tăcere; apoi el turnă vinul rece şi limpede şi nu prea dulce. Tot timpul ea se gândea că era ca într'un vis de care-şi amintea, ceva liniştit, familiar, un vis recunoscut. „Nu-i pentru prima oară", — gândea Dona, — am mai făcut asta mai înainte". Şi totuşi era absurd, el era un străin pentru ea şi totul se întâmpla pentru prima dată. Se întreba cât o fi ceasul. Copiii se vor fi înapoiat dela pic-nic şi trebue să bată la uşa ei, dar nu le va răspunde nimeni. Dar nu-i păsa; ce importanţă aveau lucrurile astea? Continuă să-şi bea vinul uitându-se la picturile cu păsări, iar din când în când aruncându-i lui o privire fugară când ştia că şi-a întors capul dela ea.

El întinse braţul, luă un vas cu tutun de pe un raft şi începu să sfarme amestecul în podul palmei. Era tutun tăiat scurt, închis la culoare, înţepător la aromă. Deodată adevărul i se înfăţişă cu iuţeală de fulger; văzu vasul cu tutun în dormitorul ei şi volumul de poeme franţuzeşti cu un pescăruş desenat pe scoarţă; îl văzu pe William alergând spre brâul de pomi, — William şi stăpânul lui care călătorea din loc

în loc, stăpânul lui în permanenta căutare a unui refugiu. — Dona se ridică de pe scaun şi se uită fix la el.

— Doamne Dumnezeule! — exclamă ea.

El o privi.

— Ce s'a întâmplat?

— Dumneata, spuse ea, — dumneata ai lăsat un vas cu tutun şi volumul lui Ronsard în dormitorul meu. Dumneata eşti cel care a dormit în patul meu.

El zâmbi, amuzat de mirarea ei, de confuzia şi groaza ei.

— Le-am lăsat acolo? Uitasem. Şi William ăsta, — ce distrat şi nepăsător să nu le observe el.

— Pentru dumneata a stat William la Navron, — spuse ea, — de dragul dumitale i-a îndepărtat pe ceilalţi servitori. Tot timpul acesta când noi eram în Londra, dumneata ai fost la Navron.

— Nu, — spuse el, — nu tot timpul. Numai din când în când, când planurile mele cereau asta. Şi-apoi, vezi, iarna pluteşte o atmosferă umedă asupra golfului şi era o schimbare luxuriantă să găsesc confortul dormitorului dumitale. Intr'un fel, am simţit întotdeauna că nu te-ar supăra!

Continuă s'o privească, mereu cu aceiaşi licărire de amuzare în ochi.

— Ştii că am stat de vorbă cu portretul

dumitale de mai multe ori; şi-i spuneam: Mylady, vreţi să cedaţi patul dumneavoastră unui francez ostenit? Şi mi se părea că te înclinai cu graţie şi-mi dădeai voie. Câteodată zâmbeai chiar.

— Era foarte rău şi neobişnuit, din partea dumitale; — spuse ea.

— Ştiu.

— Pe lângă asta era şi primejdios.

— Aici era punctul de atracţie.

— Dacă aş fi bănuit câtuşi de puţin...

— Ce-ai fi făcut?

— Aş fi venit la Navron imediat.

— Şi-apoi?

— Aş fi lăcătuit casa, l-aş fi concediat pe William şi aş fi pus un paznic pe domeniu.

— Toate acestea?

— Da.

— Nu te cred.

— Dece nu?

— Pentrucă stând în patul dumitale şi privindu-ţi portretul din perete nu te purtai tot aşa.

— Cum mă purtam?

— Cu totul altfel.

— Dar ce făceam?

— Multe.

— Ce, adică?

— In primul rând te alăturai echipajului corăbiei, îţi înscriai numele printre ale ace-

lora credincioşi mie. Erai prima şi ultima femeie care să facă asta.

Spunând acestea, el se ridică dela masă, se îndreptă spre un sertar şi aduse o carte de bord. O deschise şi pe prima pagină ea văzu scris: *„La Mouette"*, urmat de un şir de nume: Edmond Vacquier,... Jules Thomas,... Pierre Blanc,... Luc Dumont şi alţii. El luă tocul, îl înmuià în cerneală şi i-l întinse ei.

— Ei bine, ce spui?

Dona luă tocul, îl balansă în mână o clipă caşicum ar fi vrut să cântărească întrebarea, — şi nu ştiu dacă gândul la Harry în Londra căscând asupra vreunui joc de cărţi, sau Godolphin cu ochii lui bulbucaţi sau supa bună pe care tocmai o mâncase, sau vinul băut care o încălzise şi ameţise şi o făcuse nepăsătoare ca un fluture în soare, sau poate pentrucă el rămăsese în picioare lângă ea, o făcu să râdă deodată şi să semneze în mijlocul paginei sub numele celorlalţi: Dona St. Columb.

— Şi-acum, spuse el, trebue să te înapoiezi; copiii se vor întreba ce ţi s'a întâmplat.

O petrecu afară din cabină, pe punte. Se aplecă peste bară şi strigă oamenii.

— In primul rând trebue să fii prezentată, spuse el. Şi strigă ceva în dialectul

breton, ceeace ea nu putu înţelege şi într'o clipă echipajul se adună uitându-se în sus la ea cu curiozitate în priviri.

— Le voi spune că de azi înainte vei putea veni la corabie fără a da parola; eşti liberă să vii şi să pleci când vrei. Golful e al dumitale; corabia e a dumitale; faci parte dintre noi.

Le vorbi scurt şi apoi veniră unul câte unul, se închinară sărutându-i mâna, iar ea le zâmbea. Era atâta nebunie, atâta frivolitate în toate acestea, ca un vis însorit. Jos, pe apă, unul din oameni o aştepta într'o barcă. Ea sări bara şi coborî scara ce atârna într'o parte a corăbiei. Francezul n'o ajută, ci se înclină peste bară şi-o urmărea cu privirea.

— Mai ai de gând să-l concediezi pe William şi să pui lacăte la Navron House? — o întrebă el.

— Nu, fireşte.

— Trebuie să-ţi întorc vizita; e o chestiune de politeţă.

— Desigur.

— Care e ora potrivită? Cred că după amiaza între trei şi patru, iar dumneata îmi vei oferi o ceaşcă de ceai.

Ea se uită la el, râse şi dădu din cap.

— Nu, asta e pentru lordul Godolphin şi nobleţea. Corsarii nu fac vizite doamnelor

după amiaza. Ei vin pe furiş, noaptea, bat la fereastră, iar stăpâna conacului temătoare pentru buna ei reputaţie cinează cu ei la lumina opaiţelor.

— Cum vrei, spuse el; pe mâine atunci la 10 seara?

— Da.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

El continuă să se sprijine de bară uitându-se cum se depărtează barca spre ţărm. Soarele scăpătase după pomi şi golful era în umbră. Apa era liniştită. O prigorie nevăzută ţipă ascuţit.

Corabia cu catargele ei înalte şi coloritul ei viu, părea departe, departe, ireală, fantomatică. Dona se întoarse şi grăbi pasul spre casă, printre pomi, zâmbindu-şi vinovată ca un copil desmierdând un secret al-lui.

CAPITOLUL VII.

Ajungând acasă îl găsi pe William lângă o fereastră a salonului, pretextând că aranjează camera; dar ea ştiu imediat că o aşteptase. Nu voia să-i spună nimic deocamdată, ca să se mai amuze. Intrând în cameră îşi aruncă baticul de pe cap şi-i spuse:

— William, m'am plimbat şi mi-a trecut durerea de cap.

— Se vede, mylady, spuse el privind-o atent.

— M'am plimbat pe lângă râu. E atâta linişte şi răcoare acolo. Nu ştiam de existenţa golfului mai înainte. E fermecător ca o poveste cu zâne. Şi un bun loc de ascuns, William, pentru cei dornici de izolare ca mine.

— Foarte posibil, mylady.

— L-ai văzut pe lordul Godolphin?

— Domnia-Sa nu era acasă, mylady. L-am rugat pe servitorul lui să dea florile şi mesagiul d-voastră doamnei.

— Mulţumesc, William. — Ea se opri un moment făcându-se că aşează crenguţele de liliac în vaza lor, — şi-apoi: „Ah, William, să nu uit. Am mâine seară pe cineva la cină. Ora e cam târzie, la 10 seara".

— Foarte bine, mylady. Câţi veţi fi?

— Numai doi, William. Eu şi altcineva,.., un domn. Domnul va veni pe jos, aşa că nu-i nevoe ca groomul să stea să păzească calul. Ştii să găteşti William?

— Mă pricep oarecum, mylady.

— Atunci vei avea grijă să-i trimiţi pe servitori să se culce şi vei pregăti singur cina pentru mine şi oaspete.

— Da, mylady.

— Şi nu-i nevoe să menţionezi nimănui această vizită, William.

— Nu, mylady.

— In fapt, William, cred că mă port îngrozitor; şi dumneata trebue să fi contrariat.

— Nu, mylady.

— Dece nu, William?

— Pentrucă nimic din ceeace dumneavoastră sau stăpânul meu aţi făcut vreodată, nu m'a putut impresiona în rău.

Ea izbucni în râs şi bătu din palme.

— Ah, William, solemnule William, atunci ai ştiut tot timpul? Cum de-ai putut afla, cum de-ai ghicit?

— Era ceva în mersul dumneavoastră când aţi intrat mai adineauri, care v'a trădat. Şi privirea dumneavoastră, dacă îmi daţi voe să spun aşa, — era foarte vie. Şi văzându-vă venind dinspre râu, am făcut o regulă de trei simplă şi mi-am spus: S'a întâmplat ce trebuia; s'au întâlnit însfârşit".

— Dece „însfârşit", William?

— Pentrucă, mylady, eu de felul meu sunt fatalist şi am ştiut întotdeauna că mai curând sau mai târziu întâlnirea trebuia să aibă loc.

— Deşi eu sunt stăpâna conacului, căsătorită, respectată şi mamă a doi copii, — iar stăpânul dumitale un francez fără lege şi un corsar?

— In ciuda tuturor acestor lucruri, mylady.

— Foarte rău din partea mea, William. Acţionez împotriva intereselor ţării mele. Aş putea fi închisă din cauza asta.

— Aşa este, mylady.

De data asta însă, el nu-şi mai ascunse zâmbetul, gura lui cât un nasture se destinse şi Dona ştiu că el nu va mai fi tăcut şi misterios, ci prietenul, aliatul ei şi că putea să aibă încredere nemărginită în el.

— Aprobi profesia stăpânului dumitale, William?

— A aproba şi dezaproba sunt două cu-

vinte inexistente în vocabularul meu. Pirateria îi convine stăpânului meu, — şi asta-i tot ceeace are importanţă. Corabia lui e regatul lui; vine şi pleacă după cum îi place şi nu-i nimeni care să-i comande. El e legea pentru el.

— N'ar fi posibil să fie liber, să facă ce-i place şi totuşi să nu fie pirat?

— Stăpânul meu crede că nu. Are credinţa că acei care duc o viaţă normală în lumea asta a noastră sunt siliţi să capete obiceiuri, să trăiască după reguli cari ucid, eventual, orice iniţiativă, orice spontaneitate. Un om devine un dinte la o rotiţă, o parte dintr'un sistem. Piratul însă, fiind un rebel şi un izgonit, poate să scape de lume; el n'are legături, nici prejudecăţi, nici principii.

— In fapt, are timpul necesar să fie el însuşi.

— Da, mylady.

— Dar ideia că pirateria e o fărdelege nu-l chinueşte?

— El pradă pe cei care pot suporta să fie prădaţi şi mult din ceeace ia, dărueşte. Populaţia săracă din Bretagne trage profit deseori. Desnodămintele morale nu-l privesc.

— Bănuesc că nu-i căsătorit?

— Nu, mylady. Căsătoria şi pirateria nu duc trai bun laolaltă.

— Dar dacă nevestei lui i-ar place marea?

— Femeile ascultă de legile naturii, şi fac copii, mylady. Iar femeile care fac copii au înclinaţie pentru vatra lor; nu le mai place să vagabondeze. Aşa încât un bărbat trebue să aleagă: să stea acasă să se plictisească, sau să plece şi să ducă dorul. In amândouă cazurile, el e pierdut. Ca să fie într'adevăr liber, un bărbat trebue să navigheze singur.

— Asta-i filozofia stăpânului dumitale, William?

— Da, mylady.

— Aş vrea să fiu bărbat, William. Să-mi găsesc corabia şi să plec, să-mi fiu lege mie însumi.

Pe când vorbea se auzi un strigăt puternic dela etaj, urmat de un plânset şi glasul dojenitor al lui Prue. Dona dădu din cap şi zâmbi: „Stăpânul dumitale are dreptate, William, nu suntem decât dinţii unei rotiţe, mai ales mamele. Numai corsarii sunt liberi"... Şi urcă sus la copii să-i liniştească şi să le şteargă lacrimile. In noaptea aceia, stând în pat, întinse mâna şi luă de pe măsuţă volumul de poezii al lui Ronsard şi se gândea cât de ciudat era că francezul stătuse şi el acolo, cu capul pe perna ei, cu acelaş volum în mână, cu pipa în gură. Şi-l închipui punând volumul deo-

parte după ce cetise îndeajuns — aşa cum făcea ea acum, — suflând în lumânare şi apoi întorcându-se pe o parte ca să doarmă. Se întreba dacă el o fi dormind acuma, acolo în cabina lui răcoroasă şi liniştită de pe corabie, cu apa clipocind la proră; sau poate că stătea întins pe spate, cu mâinile sub cap, — ca ea acuma, — cu ochii deschişi în întuneric, somnul nevenind, brodând asupra viitorului.

A doua zi dimineaţă, scoţând capul pe fereastra dormitorului ei şi lăsând soarele să-i scalde faţa, văzu un cer senin şi strălucitor măturat de vântul de răsărit. Primul ei gând fu pentru corabia din golf. Işi aminti apoi cât de bun era ancorajul acolo în fundul golfului ocrotit de pomi, încât ei deabea aveau cunoştinţă de curentul furios ce încreţea râul principal, de mugetul valurilor care venind dinspre mare se spărgeau în spume la gura estuarului. Işi aminti de seara ce sta să vină, de cină, — şi începu să zâmbească vinovat, ca un conspirator. Insăşi ziua părea un preludiu, un gust anticipat al celor ce vor veni. Eşi în grădină să taie flori, deşi cele din casă nu erau încă veştejite. Tăiatul florilor era o activitate paşnică, liniştindu-i spiritul. Senzaţia atingerii petalelor şi a cozilor verzi, apoi aşezarea florilor în coş şi mai apoi punerea lor una

câte una în vazele umplute de William, — îi goni neliniştea. Şi William era un conspirator. Il observase în sufragerie curăţind argintăria şi se priviră cu înţelegere, fiindcă ea ştia dece lucrează el cu atâta tragere de inimă.

— Să dăm Navronului ce-i al lui, spuse Dona. Să scoţi toată argintăria şi să aprinzi toate luminile. Şi ne vei servi în serviciul acela cu marginea trandafirie ţinut închis pentru banchete". Era atât de amuzant şi aţâţător. Scoase serviciul chiar ea şi spălă singură farfuriile prăfuite. Apoi împodobi mijlocul mesei cu boboci de trandafiri proaspăt tăiaţi. Coborî odată cu William în pivniţă, lumină cu opaiţul sticlele acoperite de o plasă de păianjeni, iar el alese un vin mult preţuit de stăpânul lui. Schimbară zâmbete, îşi vorbiră în şoapte, iar Dona simţi toată dulcea vinovăţie a unui copil care face ceva rău, ceva oprit şi se înăbuşe de râs, ascuns în spatele părinţilor lui.

— Ce ne vei servi la masă? — întrebă Dona.

— Fiţi liniştită, mylady. Nu vă voiu dezamăgi.

Dona ieşi în grădină din nou, cântând, cu inima absurd de veselă. Amiaza fierbinte trecu şi orele lungi ale după amiezei; luase ceaiul cu copiii sub dud, apoi veni

seara şi ei se duseră la culcare. Vântul încetase pe la apusul soarelui şi prima stea apăru. Casa era dominată de tăcere, iar servitorii, crezând-o ostenită şi că se retrase în dormitor fără să cineze, se felicitară singuri pentru libertatea dată de stăpâna lor şi se retraseră şi ei în camerile lor. Undeva, singur, William pregătea supeul. Dona nu-l întrebase nimic şi odată în dormitorul ei se opri în faţa garderobului reflectând asupra rochiei ce urma s'o îmbrace. Alese una de culoarea lămâii, pe care o mai purtase şi alte ori şi ştia că-i vine foarte bine; îşi puse cerceii de rubin — cari aparţinuseră mamei lui Harry — în urechi şi un pandantiv de rubine în jurul gâtului.

— Nici nu va băga de seamă, gândea ea, — nu-i el omul să-i pese de haine sau giuvaeruri, — şi totuşi continuă să se îmbrace cu multă grijă, răsucindu-şi buclele pe degete şi aşezându-le după urechi.

Auzi deodată ceasornicul grajdului bătând ora 10 şi cuprinsă de panică puse pieptenul deoparte şi coborî scara în sufragerie.

Il văzu pe William care aprinsese toate luminile aşa cum i se spusese, iar argintăria strălucea pe masa lungă. William aşeza felurile de mâncare pe bufet şi ea se dusese să vadă ce pregătise. Zâmbi: „Ah, William,

acuma ştiu dece te-ai dus la Helford după amiaza asta şi te-ai întors cu un coş".

Pe bufet erau crabi pregătiţi şi aranjaţi după moda franceză, cartofi noui copţi în coajă, saladă verde stropită cu usturoi şi ridichi roşii. Găsise timp să facă şi patiserii: plăcinte subţiri umplute cu cremă. Intr'un bol alăturat erau fragi proaspeţi, primii fragi ai anului.

— William, eşti un geniu, îi spuse ea. Iar el se înclină şi zâmbi: „Sunt fericit că sunteţi mulţumită, mylady".

— Cum arăt? Ii va place stăpânului dumitale? — întrebă ea răsucindu-se pe tocuri.

El nu va face niciun comentariu, mylady, dar nu cred că înfăţişarea dumneavoastră îi va fi indiferentă.

— Mulţumesc, William, îi spuse ea grav şi se duse în salon să-şi aştepte oaspetele. Pentru mai multă siguranţă William trăsese perdelele, dar ea le dădu în părţi lăsând să intre noaptea de vară. Tocmai atunci francezul traversa pajiştea, o umbră înaltă, întunecată, umblând fără zgomot. Ea văzu imediat că el se dase după felul ei de-a fi şi ştiind că va voi să joace rolul de stăpână a domeniului, el se îmbrăcase — cum făcuse şi ea — ca şi cum ar fi o recepţie. Razele lunii luminau ciorapii lui albi şi scânteiau în cataramele de argint ale panto-

filor. Haina lungă şi brâul erau de culoarea vinului, iar la gât şi manşete avea dantelă. Totuşi nu-şi pusese peruca la modă şi purta părul după maniera cavalerilor. Dona îi întinse mâna, iar de data aceasta — ca orice oaspete — el se aplecă asupra ei atingând-o uşor cu buzele. Apoi se opri în pragul salonului, lângă fereastra înaltă şi o privi zâmbind.

— Cina te aşteaptă, spuse ea sfioasă fără motiv; dar el nu răspunse nimic şi o urmă în sufragerie unde William sta în picioare în dosul scaunului ei. Oaspetele se opri un moment, se uită în jurul lui la luminile orbitoare, la argintăria strălucitoare, la farfuriile lucioase cu bordură trandafirie, iar apoi se întoarse spre gazdă şi cu acelaş zâmbet uşor ironic pe care ea învăţase să i-l cunoască:

— Credeţi că-i înţelept să puneţi atâta tentaţie în faţa unui pirat?

— E vina lui William, răspunse Dona, el a făcut totul.

— Nu cred; William n'a pregătit niciodată astfel pentru mine mai înainte, — nu-i aşa William? Imi găteai un cotlet, mi-l serveai pe o farfurie oarecare şi-mi spuneai să fiu mulţumit.

— Aşa este, spuse William, cu privirea scânteind în faţa-i mică şi rotundă.

Dona se aşeză. Sfiiciunea îi pierise, prezenţa lui William rupând jena dintre ei. El îşi înţelegea perfect rolul de maître d'hôtel, gata să răspundă imediat gândului stăpânei lui, acceptând cu un zâmbet şi o ridicare din umeri zeflemelele stăpânului lui. Crabii erau buni, salada excelentă, plăcintele uşoare ca aerul, fragii ca nectarul, vinul fără cusur.

— Eu sunt bucătar mai bun ca William, — spuse el, — şi într'o zi vei gusta pui de primăvară făcuţi la frigare de mine.

— Nu cred; în cabina dumitale ca o celulă de pustnic n'au fost niciodată fripţi pui. Bucătăria şi filozofia nu duc trai bun laolaltă.

— Dimpotrivă, se potrivesc foarte bine, dar n'o să frig puii în cabină. Vom clădi un foc din lemne în aer liber, pe ţărmurile golfului şi voiu frige un pui pentru dumneata acolo. Dar va trebui să-l mănânci cu mâinile. Şi nu va fi lumină de opaiţe, ci numai a focului.

— Şi poate că prigoriile de care-mi vorbeai nu vor tăcea, — spuse ea.

— Poate!

El îi zâmbi peste masă, iar ea avu deodată imaginea focului ce-l vor face pe ţărm în apropierea apei, şi cum flăcări vor pocni şi şuera, iar aroma puiului fript le va umple

nările. Va fi tot atât de concentrat asupra gătitului, cum a fost eri asupra desenatului acelui uliu şi cum va fi mâine absorbit de planurile lui corsare. Dona observă că William îi lăsase singuri şi ridicându-se dela masă stinse lumânările şi-l precedă în salon.

— Fumează, dacă vrei, spuse ea; iar pe şemineu înaintea lui, el recunoscu vasul lui cu tutun.

— O adevărată gazdă!

Ea se aşeză, dar el rămase în picioare lângă şemineu, umplându-şi pipa şi privind în jurul lui.

— Totul e altfel decât iarna; când veneam atunci, mobila era îmbrăcată şi nu erau flori. Era ceva sever în aspectul camerii: Dumneata ai schimbat totul, — spuse el.

— Toate casele nelocuite sunt ca nişte cavouri.

— Da, dar nu vreau să spun că *Navron House* ar fi rămas un cavou, dacă altcineva ar fi sfâşiat liniştea.

Ea nu răspunse, nefiind sigură ce vroia el să spună.

Un moment domni tăcerea între ei, iar apoi el spuse:

— In definitiv, ce te-a adus la Navron?

Ea se juca cu ciucurele pernei de sub cap.

— Mi-ai spus eri că Lady St. Columb era vestită, că ai auzit sporovăindu-se despre

escapadele ei. Poate că am obosit să mai fiu Lady St. Columb şi am dorit să devin o alta.

— Cu alte cuvinte, ai vrut să evadezi?

— Tocmai ceeace-mi spunea William că vei zice.

— William are experienţă. M'a văzut făcând acelaş lucru. A fost odată un om numit Jean-Benoit Aubery care avea domenii în Bretagne, bani, prieteni, răspunderi, iar William era servitorul lui. Şi stăpânul lui William ostenise de-a mai fi Jean-Benoit Aubéry, aşa că se făcu pirat şi construi *„La Mouette"*.

— E posibil, într'adevăr, să devii un altul?

— Am găsit că se poate.

— Şi eşti fericit?

— Sunt mulţumit.

— Care-i diferenţa?

— Intre fericire şi mulţumire? Ei, vezi, aici m'ai prins. Nu-i prea uşor de pus în cuvinte. Mulţumirea o avem când spiritul şi trupul lucrează armonios fără a fi vreo fricţiune întru ele. Atât spiritul cât şi trupul sunt în pace. Nu doresc nimic altceva. Fericirea e mai greu de prins; îţi scapă şi vine poate numai odată în cursul unei vieţi, apropiindu-se de extaz.

— Nu-i ceva continuu, ca mulţumirea?

— Nu, nu-i ceva continuu. Dar, în defini-

tiv, sunt diferite grade de fericire. Mi-aduc aminte, de pildă, de anume clipe după ce am ajuns pirat. Prima mea acţiune împotriva unui vas de comerţ englez a fost încununată de succes şi-mi duceam prada în port. A fost o clipă bună, bucuroasă, fericită. Săvârşisem ceeace îmi propusesem, împlinisem ceva de care nu eram sigur.

— Da, spuse ea; da, înţeleg asta.

— Şi au mai fost şi alte momente. Plăcerea simţită după ce terminasem un desen când uitându-mă la el avea forma voită. Dar ăsta-i alt grad de fericire.

E mai uşor atunci pentru un bărbat, spuse ea. Bărbatul e un creator; fericirea lui îi vine din lucrurile pe care le săvârşeşte, din ceeace creiază cu mâinile lui, cu creerul lui, prin talentul lui.

Posibil, spuse el, dar nici femeile nu stau degeaba. Ele fac copii. Asta-i o ispravă mai mare decât realizarea unui desen sau plănuirea unei acţiuni.

— Aşa crezi?

— Fireşte.

— Nu m'am gândit niciodată la asta mai înainte.

— Ai copii, nu-i aşa?

— Da; doi.

— Şi când pentru prima oară i-ai ţinut în braţe nu erai conştientă de „isprava" du-

mitale? Nu ţi-ai spus: „Am făcut şi eu ceva". Şi nu erai aproape de fericire?

Ea se gândi o clipă şi-i zâmbi apoi.

Poate, — spuse ea.

El se întoarse şi începu să atingă lucrurile de pe şemineu.

— Nu trebue să uiţi că sunt pirat. Iţi laşi comorile depuse cu nepăsare. Caseta asta, de pildă, valorează mai multe sute de lire sterline.

— Da, dar eu am încredere în dumneata.

— Nu-i înţelept.

— Mă las cu totul la mila dumitale.

— Sunt cunoscut ca nemilos.

El puse caseta la loc şi ridică miniatura lui Harry. O studie câteva clipe şuerând încetişor.

— Soţul dumitale?

— Da.

Nu făcu niciun comentariu, dar puse miniatura înapoi la locul ei, iar felul în care făcu asta, nespunând nimic despre Harry, despre miniatura însăşi, — îi produse Donei un simţământ ciudat de încurcătură. Simţea instinctiv cât de puţin se gândea el la Harry pe care trebuie că-l considera drept un prostănac; iar ea ar fi vrut ca miniatura să nu fi fost acolo sau ca Harry să fi fost altfel de om.

— A fost făcută de multă vreme; — se

trezi ea spunând, caşicum s'ar fi apărat — cu mult înainte de-a ne căsători.

— Hm, da, — spuse el. O clipă de tăcere şi-apoi...

— Dar portretul dumitale, din camera de sus, a fost făcut în acelaş timp?

— Da, — sau cel puţin tot cam pe atunci. Curând după ce m'am logodit cu Harry.

— Şi de când eşti căsătorită?

— De şase ani. Henriette are cinci ani.

— Şi ce te-a făcut să te căsătoreşti?

Se uită ţintă la el, încurcată o clipă; întrebarea lui venise pe neaşteptate. Şi-apoi, pentrucă el vorbise atât de liniştit, atât de aşezat, caşicum ar fi întrebat-o dece preferă un fel de mâncare altuia şi nepăsându-i prea mult de răspuns, — ea îi spuse adevărul nedându-şi seama că mai înainte vreme n'ar fi admis asta.

— Harry era amuzant, spuse ea; şi-mi plăceau ochii lui.

Vorbind, Donei i se părea că vocea ei venea de departe, caşicum n'ar fi fost a ei, ci a altcuiva.

El nu răspunse. Se depărtă de lângă şemineu, se aşeză pe un scaun şi scoase o foaie de hârtie dintr'un buzunar al hainei. Dona continuă să privească în faţa ei, gândindu-se deodată la Harry, la trecutul ei, la căsătoria lor la Londra, la marea mulţime

de oameni, cum bietul Harry atât de tânăr şi îngrozit de răspunderile ce-l aşteptau băuse prea mult în noaptea nunţii lor ca să pară mai îndrăzneţ, dar reuşind numai să apară un mai mare prostănac. Apoi au călătorit prin Anglia, vizitând prietenii şi locuind mereu prin casele altora, într'o atmosferă încordată şi artificială. Iar ea — concepând-o pe Henriette aproape imediat după nuntă — devenise nervoasă, prost dispusă, aşa cum nu era felul ei neobişnuit cu maladia de orice fel. Imposibilitatea de a călări, de a face plimbări lungi, de a face tot ceeace ar fi vrut o irita şi mai mult. I-ar fi ajutat dacă ar fi putut să-i vorbească lui Harry, să-i ceară s'o înţeleagă, dar „înţelegerea lui", nu însemna nici tăcere, nici tandreţe, nici calm, — ci mai curând o violenţă, o veselie forţată, atâta agitaţie dându-şi osteneala s'o învioreze; şi pe deasupra o risipă de mângâieri cari nu-i ajutau cu nimic.

Privi în sus la oaspetele ei şi văzu că o desenează.

— Te superi? — spuse el.

— Nu, fireşte că nu, — răspunse ea întrebându-se cum o fi desenând-o, în timp ce-i urmărea mâinile dibace şi repezi; dar nu putu vedea hârtia pe care o sprijinea pe genunchi.

Cum a ajuns William să fie servitorul dumitale?

— Mama lui era din Bretagne. — dar asta ştiai, nu-i aşa?

— Nu.

— Tatăl lui era un fel de mercenar, un soldat în solda altora, care într'un fel sau altul a ajuns în Franţa şi s'a căsătorit acolo.

— Credeam că-i din Cornwall.

— Cei din Cornwall şi Bretagne se aseamănă foarte mult. Atât unii, cât şi ceilalţi, sunt celţi. L-am descoperit pe William alergând, desculţ şi cu pantalonii suflecaţi, pe străzile din Quimper. Era într'o încurcătură oarecare din care am reuşit să-l scap şi mi-a devenit credincios. Fireşte că englezeşte a învăţat dela tatăl lui. Cred că a locuit multă vreme la Paris înainte de a-l întâlni eu din întâmplare. N'am pătruns niciodată în povestea vieţii lui William. Trecutul lui îi aparţine.

— Şi dece a refuzat William să se facă pirat?

— Motivul e foarte prozaic şi lipsit de romantism. Are stomacul debil şi canalul ce separă Cornwalul de coasta Bretagne-ului e prea mult pentru el.

Aşa că şi-a făcut drum spre Navron care este cel mai minunat ascunziş pentru stăpânul lui?

— Absolut!

— Şi bărbaţii din Cornwall sunt prădaţi, iar femeile trăesc cu frica în sân pentru vieţile lor şi, după cum îmi relatează Lord Godolphin, mai mult decât pentru vieţile lor.

Femeile din Cornwall se laudă.

Asta-i ceeace voiam să-i spun şi eu lordului Godolphin.

— Dece nu i-ai spus-o?

N'am avut inima să-l rănesc.

Francezii au reputaţia că sunt galanţi, reputaţie care n'are nicio bază serioasă. Suntem mai timizi decât ne credeţi. Dar, uite, ţi-am terminat portretul.

El îi înmână desenul şi se lăsă mai adânc în fotoliu, cu mâinile în buzunarele hainei. Dona privi desenul în tăcere. Văzu că figura care o privea de pe foaia de hârtie aparţinea unei alte Dona, o Dona pe care nu vroia s'o admită nici faţă de ea însăşi. Trăsăturile, ochii, părul, erau neschimbate, dar expresia ochilor era asemenea aceleia observate de ea în oglindă uneori, când era singură. Era expresia unei dezamăgite, a aceleia care uitându-se asupra lumii dela fereastră, o găseşte altfel decât sperase, amară şi oarecum nedemnă.

Nu mă prea lauzi prin acest desen, spuse ea în cele din urmă.

— Nu asta era intenţia mea.

— M'ai făcut mai bătrână decât sunt.

— Posibil.

— Şi totuşi e ceva sburdalnic în jurul gurii, iar între sprâncene o încruntare. Nu cred să-mi placă prea mult.

— Nu. Mi-era teamă că nu-ţi va place. Ce păcat că nu m'am apucat de portretistică în loc de piraterie.

Ea i-l dădu înapoi şi el zâmbi.

— Femeilor nu le place să audă adevărul despre ele, — spuse el.

— Cui îi place? — Dar ea nu mai vroi să continue discuţia. — Văd acuma dece ai izbânzi ca pirat; te dai cu totul lucrului dumitale. Aceiaşi calitate se întrevede şi în desenurile dumitale. Mergi drept la inima subiectului tratat.

— Poate că n'am fost onest. Am prins subiectul nepregătit, când sufletul i se oglindea pe faţă. Dacă te-aş mai desena odată, când te vei juca cu copiii, sau pur şi simplu când ai trăi bucuria de a fi liberă, — atunci desenul ar fi cu totul altul. Atunci mă vei putea acuza că te flatez.

— Chiar atât de schimbătoare sunt?

— N'am spus că eşti schimbătoare. Se întâmplă numai că faţa dumitale oglindeşte ceeace îţi trece prin minte; şi asta-i ceeace doreşte un artist.

— Foarte nedemn din partea artistului.

— Cum adică?

— Să copieze o emoţie pe socoteala modelului. Să prindă o grimasă, s'o realizeze pe hârtie, să ruşineze astfel pe posesorul grimasei.

— Posibil. Dar pe de altă parte posesorul grimasei poate hotărî între a se vedea reflectat pentru prima oară şi astfel să se scape de grimasă ca fiind nedemnă, — şi între a pierde vremea zadarnic.

Vorbind, el rupse desenul întâi în două, apoi în bucăţele.

— Hai, spuse el, să uităm asta. In orice caz, e de neertat ce-am făcut. Eri mi-ai spus că ţi-am încălcat domeniul. E o vină a mea în multe direcţii. Pirateria te duce la obiceiuri urâte.

Se ridică şi Dona văzu că are de gând să plece.

— Iartă-mă, spuse ea. Am părut poate cam ţâfnoasă şi alintată. Adevărul este, că uitându-mă la desenul dumitale mi-era ruşine că pentru prima oară mă vedea altcineva aşa cum vă văzusem eu adeseori. Caşicum aş avea un defect corporal şi m'ai fi desenat goală.

— Da. Dar presupunând că artistul are şi el un defect asemănător, numai că e

mai groaznic, mai trebue modelul să se simtă ruşinat?

— Vrei să spui că asta ar putea fi o legătură între ei?

Exact.

El râse din nou şi se întoarse îndreptându-se spre uşă.

— Când vântul de răsărit începe să sufle asupra coastei, ţine vreo câteva zile, spuse el. Corabia mea e legată de vreme şi pot să lenevesc şi să desenez. Poate că-mi vei da voe să te mai desenez?

— Având o altă expresie?

Asta trebue să ştii dumneata. Nu uita că ţi-ai înscris numele în cartea de bord şi când te va cuprinde dorinţa să-ţi faci evadarea mai totală, golful e obişnuit cu evadaţi.

— Nu voiu uita.

Sunt păsări de privit, peşti de prins, curente de explorat. Toate acestea sunt metode de evadare.

— Pe care le-ai găsit de succes?

Da, foarte bune. Mulţumesc pentru cină. Noapte bună.

— Noapte bună.

De data asta francezul nu-i atinse mâna, ieşi pe uşă fără să privească înapoi, iar ea îl urmări cu privirea până dispăru printre pomi, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele hainei.

CAPITOLUL VIII.

In casă aerul era înăbuşitor, dar din cauza stării soţiei lui, Lordul Godolphin ordonase ca ferestrele să fie închise şi perdelele trase ca un paravan în faţa soarelui. Strălucirea amiezii de vară ar obosi-o şi aerul ar da o paloare mai evidentă obrajilor ei vestejiţi. Intinsă pe sofà şi sprijinindu-şi spatele în perne, schimbând amabilităţi cu prietenii, camera semi-obscură zumzuind de flecăreala şi mirosul cald al celor ce mâncau prăjituri, — astea toate nu o puteau obosi. Acestea erau cel puţin ideile lordului Godolphin şi ale soţiei lui în privinţa odihnei.

— Niciodată, niciodată, — gândea Dona, – nu mă voiu mai lăsa convinsă fie de dragul lui Harry, fie din obligaţie, să-mi vizitez vecinii.

Se aplecă şi simulând că mângâe un căţeluş de salon cocoloşit la picioarele ei, îi dădu prăjitura luată la insistenţele lui Godolphin. Cu coada ochiului văzu că acţiu-

nea ei fusese observată şi, colac peste pupăză, gazda se îndreptă spre ea cu o nouă provizie, iar ea trebui să zâmbească fals dar strălucitor, să mulţumească şi să vâre în gură o altă bucată, deşi buzele o respingeau.

— Dacă l-aţi putea convinge pe Harry să lase plăcerile oraşului, — spuse Godolphin, — am putea avea multe adunări de acestea. O adunare mai mare i-ar prejudicia soţiei mele în starea ei de acuma, dar câţiva prieteni, aşa cum suntem azi, nu-i poate face decât bine. Regret mult că Harry nu-i aici.

El se uită în jur satisfăcut de ospitalitatea lui, dar Dona, lâncezind pe scaun, mai numără odată cele cincisprezece sau şaisprezece persoane din încăpere, fiecare obosit de prezenţa celuilalt după atâţia ani; deaceia toţi o priveau cu un interes bolnăvicios. Doamnele îi studiau rochia, mănuşile ei lungi lăsate în poală, pălăria cu pana ce-i acoperea obrazul drept. Bărbaţii o priveau în tăcere şi numai unul sau doi o întrebau despre viaţa la Curte, despre plăcerile Regelui, caşicum simplul fapt al venirii ei din Londra i-ar fi dat cunoştinţă totală asupra vieţii şi obiceiurilor lui. Dona ura flecăreala numai de dragul flecărelii; şi deşi ar fi putut să le povestească multe

lucruri, dacă ar fi vrut — despre artificialitățile și frivolitatea Londrei, despre curtezanii stâlpi ai ușilor tavernelor, cântând prea tare și prea mult, — preferă totuși să tacă sau să le spună cât de mult iubea viața la țară.

— E mare păcat, spuse cineva, că Navron e atât de izolat. Trebue că-l găsiți grozav de pustiu venind dela oraș. Dacă am fi mai aproape de dumneavoastră ne-am putea întâlni mai des.

— Ce amabili sunteți, — spuse Dona. Harry ar aprecia mult bunele voastre intenții. Dar drumurile spre Navron sunt îngrozitor de stricate. Mi-a venit foarte greu să vin până aici. Apoi, sunt o mamă foarte devotată. Copiii îmi răpesc aproape tot timpul.

Ea zâmbi, cu ochii mari și inocenți, — iar în timp ce vorbea îi veni în minte imaginea bărcii care o aștepta poate la Gweek, cu undițele de pescuit încolăcite pe fund, și a bărbatului care lenevea acolo cu haina aruncată deoparte și mânecile suflecate deasupra coatelor.

— Găsesc că dovediți un curaj deosebit, — oftă doamna gazdă, — locuind acolo singură și soțul fiind absent. Eu sunt neliniștită dacă al meu e plecat pentru câteva ceasuri în timpul zilei.

— E ceva lesne de înţeles în împrejurările de faţă, murmură Dona, — înăbuşindu-şi o dorinţă nebună să râdă, să spună ceva monstruos, — căci imaginea lady-ei Godolphin lâncezind pe sofaua ei şi suferind pentru lordul ei cu protuberanţa, atât de nenorocit remarcabilă, pe nas, o împingea spre un râs nelegiuit.

— Sper că sunteţi bine ocrotită la Navron, — spuse lordul Godolphin întorcându-se spre ea cu solemnitate. Este atâta nelegiuire şi uşurinţă în zilele noastre. Aveţi servitori în cari să vă puteţi încrede?

— Desigur!

— E bine; altfel, m'aş fi bizuit pe vechea mea prietenie cu Harry şi v'aş fi trimis unul sau doi din oamenii mei.

— Vă asigur că nu-i nevoe.

— Aşa vă place să credeţi. Unii dintre noi însă, au altă părere.

Se uită la cel mai apropiat vecin al lui, Thomas Eustick, proprietarul unui domeniu întins de dincolo de Penryn, un om cu buze subţiri şi ochi mici şi care o privise pe Dona tot timpul dintr'un colţ al camerii. Insoţit de Robert Penrose traversă camera spre ei şi spuse brusc:

— Godolphin v'a povestit că suntem ameninţaţi dinspre mare!

— De un francez care vă scapă mereu.

— Dar care n'o să ne mai scape multă vreme, — replică Eustick.

— Aşa? Aţi chemat şi mai mulţi soldaţi din Bristol?

El se înroşi şi se uită enervat la Godolphin.

— De data aceasta nu-i vorba de mercenari. Am fost împotriva acestei idei dela început, dar, ca de obiceiu, am fost pus în inferioritate. Nu, propunem să avem deaface singuri cu străinul şi cred că metodele noastre vor fi eficace.

— Numai să ne unim în număr îndestulător, — spuse Godolphin cu amărăciune.

— Şi cel mai capabil dintre noi să ia conducerea, spuse Penrose din Tregony.

Tăcură, toţi trei bărbaţii privindu-se bănuitor. Dintr'un motiv sau altul, atmosfera devenise încordată.

O familie neunită strâns nu poate rezista, — murmură Dona.

— Ce-aţi spus, vă rog? întrebă Thomas Eustick.

— Nimic. Mi-am reamintit de ceva din Biblie. Dar vorbeaţi despre pirat. Unul împotriva atâtora. Va fi prins cu siguranţă. Care e planul dumneavoastră?

— E deabea în faşă, madam, şi natural că nu poate fi încă desvăluit. Dar vă înştiinţez — şi-mi vine să cred că la asta

s'a gândit Godolphin, când v'a întrebat de servitorii dumneavoastră, — vă înştiinţez că bănuim pe cineva din populaţia districtului că este în solda francezului.

— Mă faceţi să mă mir.

— Fireşte că-i de neertat, iar dacă bănuelile noastre se confirmă vor fi spânzuraţi toţi ca şi el. In fapt, credem că francezul are o ascunzătoare dealungul coastei; şi mai credem că sunt locuitori care trebue să ştie asta, dar îşi ţin gura.

— Dragă Lady St. Columb batem mereu tot ţinutul. Dar, după cum aţi auzit, individul, ca toţi francezii, e alunecos ca un ţipar şi se pare că cunoaşte coasta noastră mai bine decât noi. Presupun că n'aţi văzut nimic suspect în jurul Navronului?

— Nimic, până acum.

— Conacul are vedere spre râu, nu-i aşa?

— O privelişte foarte frumoasă.

— Aşa că aţi fi văzut orice vas strein intrând sau părăsind estuarul?

— Cu siguranţă.

— N'aş vrea să vă alarmez, dar, vedeţi, e posibil ca francezul să fi folosit în trecut Helfordul şi poate că o va face din nou.

— Mă'nspăimântaţi!

— Şi trebue să vă înştiinţez că e un om

care ar avea prea puţin respect faţă de persoana dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi, că-i fără scupule?

— Mă tem că da.

— Iar oamenii lui sunt sălbateci şi cruzi?

— Sunt piraţi, madam, iar peste toate şi francezi.

— Atunci voiu avea cea mai mare grijă posibilă de gospodăria mea. Credeţi că sunt şi canibali? Băeţelul meu n'are nici doi ani!

Lady Godolphin scoase un ţipăt de groază şi începu să-şi facă vânt cu evantaiul. Soţul ei pocni plictisit din limbă.

— Linişteşte-te Lucy, — Lady St. Columb a glumit desigur. Vă asigur totuşi, — spuse el întorcându-se spre Dona, — că situaţia nu trebue luată în glumă şi nici tratată cu uşurinţă. Mă simt răspunzător pentru siguranţa locuitorilor acestui ţinut; şi întrucât Harry nu este cu dumneavoastră la Navron trebue să admit că sunteţi inclusă.

Dona se ridică în picioare întinzându-i mâna şi zâmbi cu zâmbetul special folosit în ocazii grele:

— Sunteţi foarte bun şi nu voiu uita amabilitatea dumneavoastră; dar vă pot asigura că nu e motiv de nelinişte. Dacă e nevoe pot bara şi lăcătui casa. Şi cu vecini

ca dumneavoastră — şi se uită dela Godolphin la Eustick şi Penrose, — îmi dau seama că nimic rău nu mi se poate întâmpla. Toţi trei îmi inspiraţi atâta încredere, sunteţi atât de puternici, aş putea spune: atât de englezi, — încât mă pot bizui pe dumneavoastră.

Toţi trei se aplecară pe rând asupra mâinii ei, iar ea le zâmbi. „Poate, le spuse, că francezul a abandonat coastele noastre pentru totdeauna şi nu trebue să vă mai gândiţi la el".

— Aş vrea să putem crede asta, spuse Eustick — dar ne place să credem că am început să-l cunoaştem pe ticălosul ăsta. Cu cât e mai liniştit, cu atât e mai periculos. Nu va trece multă vreme şi vom mai auzi de el.

Şi, adăugă Penrose, va lovi tocmai unde ne aşteptăm mai puţin, chiar sub nasurile noastre. Dar va fi ultima lui ispravă.

— Voiu fi fericit să-l pot spânzura, la apusul soarelui, de cel mai înalt pom din parcul lui Godolphin, spuse Eustick încetişor. Şi invit pe toţi cei prezenţi să asiste la ceremonial.

— Sir, spuse Dona, sunteţi foarte sângeros.

— Tot astfel aţi fi şi dumneavoastră, ma-

dam, dacă aţi fi fost jefuită de tablouri, argintărie, porcelanuri, — toate de o considerabilă valoare.

— Dar gândiţi-vă cât de bucuros veţi fi înlocuindu-le!

— Mă tem că eu văd situaţia în altă lumină, spuse el. Apoi se înclină aprins la faţă şi se îndepărtă.

Godolphin o însoţi pe Dona la trăsură.

— Remarca dumitale a fost cam nefericită, — îi spuse el. Eustick e în mare lipsă bănească.

— Sunt vestită prin remarcele mele nefericite.

— Fără 'ndoială că 'n Londra sunt apreciate.

— Nu cred. Asta a fost una din cauzele plecării mele de-acolo.

El o privi fără să înţeleagă şi-i ajută să se urce în trăsură.

— E dibaci vizitiul dumitale?, o întrebă el privind în sus la William care ţinea singur hăţurile în mână neajutat de vreun valet.

— Foarte dibaci, spuse Dona, — i-aş încredinţa viaţa mea.

Are o figură încăpăţânată.

— Da, dar atât de amuzantă. Şi are o gură adorabilă.

Godolphin se înţepeni şi se depărtă de scara trăsurii.

— In cursul săptămânei aceştia trimit scrisori la oraş, spuse el cu răceală; aveţi vreun mesagiu pentru Harry?

— Numai că sunt bine şi grozav de fericită.

— Imi voiu lua îndrăzneala să-i scriu despre neliniştea mea în ce vă priveşte.

— Nu vă necăjiţi, vă rog.

— Socotesc, că-i de datoria mea. In plus, prezenţa lui Harry în vecinătate ne va fi de un imens ajutor.

— Nu pot crede asta.

— Eustick e un încurcă lume, Penrose e dictatorial, iar eu trebue să-i împăciuesc mereu.

— Şi-l vedeţi pe Harry în rolul de mediator?

— Il văd pe Harry pierzându-şi vremea în Londra când ar trebui să-şi îngrijească domeniul din Cornwall.

— Domeniul a stat şi fără îngrijirea lui atâţia ani de zile.

— Asta depăşeşte situaţia actuală. Fapt este că avem nevoe de orice mână de ajutor disponibilă. Şi când Harry ştie că pirateria bântue pe coastă...

— I-am menţionat situaţia asta de mai multe ori.

— Da, dar nu cu destulă energie, bănuesc. Dacă Harry s'ar gândi numai o clipă că

Navron House e amenințată, bunurile lui furate, soția lui în pericol, — cred că i-ar veni greu să stea în oraș. Dacă aș fi eu în pielea lui...

— Dar nu sunteți!

— Dacă aș fi eu în pielea lui, nu v'aș fi îngăduit niciodată să călătoriți singură încoace, în apus. Se știe că femeile, fără soții lor, își pierd capul.

— Numai capul?

— Repet: se știe că-și pierd capul într'un moment de criză. Vă socotește destul de curagioasă acuma, fără îndoială, dar dacă ați fi față'n față cu un corsar, aș jura că ați tremura și leșina, ca toate semenele dumneavoastră.

— Cu siguranță c'aș tremura.

— N'am putut vorbi prea multe în prezența soției mele, nervii ei find foarte slăbiți acuma, dar svonuri rele au ajuns la urechile mele și ale lui Eustick.

— Ce fel de svonuri?

— Femei... hm,... nenorocite...

— Din ce cauză nenorocite?

— Țăranii sunt ca muți; nu vor să mărturisească nimic, dar ni se pare că unele femei din cătunele învecinate au avut de suferit în mâinile acestor ticăloși blestemați.

— N'ar fi mai înțelept să cercetați serios chestiunea?

— De ce?

— Se poate c'ați afla că ele n'au suferit deloc, ci dimpotrivă s'au amuzat grozav... Pornește, te rog, William".

Și Lady St. Columb se aplecă din trăsură și-i zâmbi lordului Godolphin fluturând un „la revedere" cu mâna înmănușată.

Trăsura sbură pe aleia lungă a conacului, trecând pe lângă păunii depe pajiști și cerbii din parc, până ieși afară în drumul mare. Acolo Dona își scoase pălăria, își făcu vânt cu ea și uitându-se în sus la spatele țeapăn al lui William râse încetișor.

— M'am purtat foarte urât, William.

— Așa mă gândeam și eu.

— Era grozav de cald în casa lordului Godolphin și doamna lui închisese toate ferestrele. Și niciunul din cei prezenți nu era pe gustul meu. Eram gata, gata să spun ceva îngrozitor. Era unul numit Eustick și alt individ Penrose. Nu mi-a plăcut niciunul. In fapt, William, acești oameni au început să se trezească. S'a vorbit prea mult de piraterie.

— L-am auzit și eu pe lord Godolphin vorbind, mylady.

— Vorbesc de planuri de prindere, de o unire a lor într'un grup puternic, de spân-

zurătoare, de cel mai înalt pom. Şi-apoi, au bănueli în privinţa râului.

— Ştiam că-i numai o chestiune de timp, mylady.

— Crezi că stăpânul dumitale îşi dă seama de primejdie?

— Cred mai curând că da, — mylady.

— Şi totuşi continuă să ancoreze în golf?!

— Da, mylady.

— Este acolo de aproape o lună. Totdeauna stă atât de mult?

— Nu, mylady.

Cât durează, de obiceiu, vizita lui?

Cinci sau şase zile.

Timpul a trecut atât de repede. Poate că nu şi-a dat seama că este de atâta vreme.

— Poate că nu.

Ştii, William, că am început să mă pricep la păsări.

— Am băgat de seamă, mylady.

— Am început să le deosebesc după cântec, sbor, penaj, — William.

— Intr'adevăr, mylady.

— Am devenit şi expertă în undiţe.

— Şi asta am observat, mylady.

— Stăpânul dumitale e un admirabil profesor.

— Aşa se pare, mylady.

— Nu-i aşa, William, că-i ciudat că înainte de venirea la Navron m'am gândit

foarte puţin la păsări şi cu atât mai puţin la pescuit?

— Cam ciudat, mylady.

— Bănuesc că dorinţa de a cunoaşte aceste lucruri a existat în mine întotdeauna, dar era adormită, — dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Inţeleg foarte bine, mylady.

— Nu crezi că-i greu pentru o femeie să capete cunoştinţe despre păsări şi pescuit, prin ea însăşi?

— Aproape imposibil, — mylady.

— Un profesor este într'adevăr necesar.

— Fără 'ndoială, mylady.

— Dar fireşte că profesorul trebue să fie atrăgător.

— In primul rând, mylady.

— Şi să aibă dragoste... să-şi împărtăşească ştiinţa elevului său.

— Asta-i dela sine'nţeles, mylady.

— Şi poate că datorită elevului, profesorul îşi perfecţionează ceeace ştie, câştigă ceva care-i lipsea mai înainte. Intr'un fel, ei învaţă unul dela celălalt.

— Aţi exprimat totul într'o frază, mylady.

Dragul William, ce bun tovarăş era el. Inţelegea întotdeauna; era ca un confesor care niciodată nu condamnă sau dezaprobă.

— Ce poveste ai mai spus la Navron, William?

— Am spus că rămâneţi la cină la lord Godolphin şi veţi întârzia, mylady.

— Unde ai să adăposteşti caii?

— Totul e aranjat, mylady. Am prieteni la Gweek.

— Cărora le vei înşira o altă poveste?

— Da, mylady.

— Şi unde-mi voiu schimba rochia?

— M'am gândit că doamna n'o să se opună s'o schimbe după un pom.

— La toate te gândeşti William. Ai ales pomul?

— Am mers până acolo încât l-am însemnat, mylady.

Drumul coti brusc la stânga şi se găsiră din nou lângă râu. Luciul apei se întrezărea printre copaci. William opri caii, îşi duse mâna la gură şi scoase ţipătul unui pescăruş. De pe malul râului se auzi un altul, ca un ecou, — şi servitorul se întoarse spre stăpâna lui.

— Vă aşteaptă, mylady.

Dona scoase o rochie mai purtată de după perna trăsurii şi o luă pe braţ.

— De care pom vorbeai, William?

— Cel gros, mylady. Stejarul acela cu ramuri întinse.

— Crezi că's nebună, William?

— Să spunem,... nu tocmai sănătoasă, mylady.

— E un sentiment atât de scump, William! Eşti fericită fără motiv special, aş spune: ca un fluture.

— Exact, mylady.

— Ce ştii despre obiceiurile fluturilor?

Dona se întoarse şi stăpânul lui William era în picioare în faţa ei, mâinile fiindu-i ocupate cu înodatul unei undiţe pe care o petrecu prin urechea unui cârlig şi tăind cu dinţii capătul liber.

— Umbli foarte uşor, — spuse ea.

— Un obicei datorit unei lungi practici.

— Tocmai îi spuneam ceva lui William.

— Mi se pare că despre fluturi. Şi ce te face să fii atât de sigură de fericirea lor?

— E suficient să-i priveşti!

— Vrei să spui de felul cum se sbengue în soare?

— Da.

— Şi simţi c'ai face la fel?

— Da.

— Atunci mai bine să-ţi schimbi rochia. Nobile doamne care iau ceaiul cu lordul Godolphin nu ştiu nimic despre fluturi. Te voi aştepta în barcă. Râul mişună de peşti.

Se întoarse şi se duse din nou spre râu; iar Dona, adăpostită după stejar, îşi scoase rochia de mătase şi-şi puse cealaltă, râzând pentru sine. Buclele, scăpate din strânsoare, îi căzură acoperindu-i faţa. Când fu gata, îi

dădu rochia de mătase lui William care-şi ascundea faţa după capetele cailor.

— Vom coborî în josul râului, William, iar dela golf voiu urca spre Navron.

— Foarte bine, mylady.

— Voiu fi pe aleie imediat după ora zece, William; şi mă vei putea duce acasă cu trăsura caşicum tocmai ne-am fi înapoiat dela lordul Godolphin.

Da, mylady.

— Ce te face să zâmbeşti?

— Nu ştiam că trăsăturile feţei mele exprimă acest lucru, mylady.

— Eşti un mincinos. Good bye.

— Good bye, mylady.

Dona îşi ridică rochia de muslin deasupra gleznelor, strânse mai tare cordonul în jurul taliei ca să ţină rochia în sus, — şi-apoi alergă cu picioarele goale, printre pomi, spre barca ce-o aştepta pe râu, sub mal.

CAPITOLUL IX.

Francezul punea un vierme în undiţă. Se uită în sus zâmbind:

— N'ai prea întârziat.

— N'am avut oglindă să mă întârzie.

— Vezi acuma cât de simplă devine viaţa, când lucruri ca oglinzile sunt uitate.

Ea sări în barcă lângă el.

— Lasă-mă pe mine să aşez viermele în cârlig.

El îi dădu undiţa şi punând mâna pe rame vâsli în josul curentului uitându-se cum stătea ea pe arcul bărcii. Se încruntase concentrată asupra a ceeace făcea şi viermele mişcându-se mereu, îşi înţepă degetele cu cârligul. Blestemă în surdină, şi ridicând privirea îl văzu râzând ironic.

— Nu pot şi pace, — spuse ea supărată, — dece sunt femeile atât de nepricepute la astfel de lucruri?

— Lasă că îl voiu aşeza eu imediat ce ne vom depărta de curent.

— Asta-i altceva; dar eu vreau s'o fac singură; să nu mă dau învinsă.

El nu-i răspunse, ci începu să fluere încetişor ca pentru el, nemai privind-o, preocupat de sborul unei păsări deasupra capului lui. Ea îşi continua lucrul ei şi imediat scoase un strigăt de triumf: „Am reuşit, uite, am reuşit!", — şi-i întinse undiţa să vadă şi el.

— Foarte bine, faci progrese, — îi spuse el odihnindu-se pe vâsle şi lăsând barca în voia curentului.

Curând el se aplecă şi luând o piatră de sub picioarele ei, o legă cu o frânghie lungă şi o aruncă peste bord ca să ancoreze. Se aşezară fiecare cu o undiţă în mână, ea spre margine, el în mijlocul bărcii. Apa era uşor încreţită şi refluxul purta cu el mici şomoioage de ierburi şi frunze veştede. Era o linişte deplină. Undiţa udă din mâna Donei era trasă uşor de curent, iar ea, nerăbdătoare, trăgea din când în când undiţa să cerceteze cârligul, dar viermele era neatins, în afară de o panglică de plante marine agăţate la capul undiţei. „O laşi să atingă fundul" îi spuse el. Ea mai răsuci aţa undiţei odată, de două ori, să-i taie din lungime şi uitându-se la el cu coada ochiului, văzu că el nu-i critica metoda de pescuit şi că nu se amesteca deloc în ceeace făcea

ea, ci continua să fie liniştit, preocupat de propriul lui pescuit; — ea lăsă din nou aţa undiţei să-i alunece printre degete şi începu să-i studieze linia maxilarului, lărgimea umerilor, forma mâinilor. Probabil că desenase ca de obiceiu, — bănuia ea, — în timp ce o aşteptase, fiindcă sub uneltele de pescuit era o foae de hârtie, mototolită acum şi udată, prezentând desenul unui lăstun luându-şi sborul de pe un banc de nisip. Işi reaminti de desenul ce-l făcuse pentru ea mai deunăzi, cât de diferit era de cel care-l făcuse pentru prima dată — cel pe care-l rupsese în bucăţele — fiindcă noul desen o prinsese râzând, aplecată pe parapetul corăbiei şi ascultând unul din cântecele picante ale caraghiosului Pierre Blanc. Mai apoi francezul prinsese desenul în cue în cabina lui în lemnul de deasupra şemineului şi însemnase data în josul hârtiei.

De ce nu-l rupi ca pe primul? îl întrebase ea.

— Pentrucă ăsta e felul în care am vrut să te prind şi să-mi aduc aminte de dumneata, — spuse el.

Şi fiindcă această bună dispoziţie e mai potrivită unui membru al echipajului lui *„La Mouette”*?

— Poate, — răspunse el, dar nu vroi să spună mai multe...

Şi-acum era aici, lângă ea, uitând de desen, concentrat numai asupra pescuitului, în timp ce numai la câteva mile depărtare câţiva bărbaţi plănuiau cum să-l prindă şi spânzure. Poate că în această clipă chiar oamenii lui Eustick, Penrose şi Godolphin cercetau locuitorii din cătunele împrăştiate dealungul coastei.

— Ce s'a întâmplat?, spuse el liniştit rupând cursul gândurilor ei... — Nu mai vrei să pescueşti?

— Mă gândeam la după amiaza asta.

— Da, ştiu, am putut vedea asta pe faţa dumitale. Spune-mi ce s'a mai întâmplat?

— N'ar trebui să mai stai aici. Au început să bănuiască. Vorbesc toţi despre asta, plănuind prinderea dumitale.

— Nu mă îngrijorează asta.

— Cred că e ceva serios. Eustick pare un tip încăpăţânat şi dur. El nu-i ca Godolphin, un păun umflat în pene. Vrea să te spânzure de cel mai înalt pom din parcul lui Godolphin.

Asta-i un compliment, în definitiv.

— Vezi, râzi de mine acuma. Crezi că mă iau după flecăreli, ca toate femeile.

— Dar îţi place, ca tuturor femeilor, să dramatizezi faptele.

— Şi dumneata să le ignorezi.

— Dar ce-ai vrea să fac?

— In primul rând te-aş ruga să fii prudent. Eustick spunea că ţăranii ştiu că ai o ascunzătoare.

— Foarte posibil.

— Şi într'o zi te va trăda unul din ei, iar golful va fi înconjurat.

— Sunt bine pregătit pentru asta.

— Cum te-ai pregătit?

— Ţi-au spus Eustick şi Godolphin cum îşi propun să mă prindă?

— Nu.

— Nici eu nu-ţi voiu spune cum îmi propun să le scap.

— Crezi vreun moment că aş putea să...

— Nu cred nimic, — dar sunt sigur că ai un peşte în cârligul undiţei.

— Mă aţâţi cu tot dinadinsul.

— Deloc. Dar dacă nu vrei să scoţi pe uscat peştele, dă-mi mie undiţa.

— Ba vreau să-l scot eu.

— Bine, atunci trage afară undiţa.

Ea începu să acţioneze încetişor, puţin cam morocănoasă şi apoi, — simţind deodată smucitura peştelui în cârlig, — începu să tragă mai repede, sfoara udă căzându-i în poala rochiei şi pe picioarele goale. — Râzând se uită la el peste umăr şi-i spuse:

— I-aici, îl simt, i-aici la capătul cârligului.

— Nu atât de repede, — spuse el liniştit, să nu-l scapi. Adu-l uşor, uşor, până la marginea bărcii.

Dar ea nu vru să-l asculte. In entuziasmul ei se ridică în picioare, aţa alunecă o clipă înapoi, apoi trase mai puternic ca înainte, — şi tocmai când peştele lucios apăru sbătându-se aproape de faţa apei, sări peste aţa undiţei, ţâşni într'o parte şi dus a fost. Dona scoase un strigăt de dezamăgire şi întoarse privirea plină de reproş spre el: „L'am pierdut, — spuse ea, — a fugit".

El o privi râzând, scuturându-şi părul căzut pe ochi.

— Ai fost prea entuziastă!

— Nu m'am putut stăpâni. Svâcnirea aceia la capătul undiţei îmi plăcea atât de mult; — şi voiam să-l prind mai repede.

— Nu-i nimic. O să prinzi altul.

— Mi s'a încurcat toată sfoara undiţei.

— Dă-mi-o mie.

— Lasă, — pot s'o descurc şi singură.

El îşi reluă undiţa, iar Dona se aplecă să adune ghemul de sfoară încurcată al undiţei, din poală. Se răsucise şi se înodase de nenumărate ori şi luptându-se s'o descurce cu degetele o încurca mai tare decât înainte. Se uită la el încruntată, iar fran-

cezul întinse mâna fără să o privească şi-i luă undiţa. Ea crezuse că o să râdă de ea, dar el nu spuse nimic; iar Dona se lăsă pe spate în arcul bărcii şi privea cum mâinile lui desnodau încurcatele noduri ale undiţei ei lungi şi ude.

Soarele, departe la apus, arunca panglici dealungul cerului şi petice aurii pe faţa apei. Refluxul ducea apa care făcea bulboane pe lângă barcă. Departe în josul curentului o corlă singuratecă păşea în noroi, deodată se ridică în aer, ţipă ascuţit şi dispăru.

— Când o să facem focul? întrebă Dona.

— Când ne vom „prinde" cina.

— Şi dacă presupunem că n'o prindem?

— Atunci nu putem face focul.

Continuă să-i privească mâinile cari transformau nodurile într'o sfoară din nou întinsă sau încolăcită în mod natural, pe care o aruncă în apă din nou, şi-i dădu ei să ţină băţul. Ea îi mulţumi cu vocea slabă, supusă aproape. Uitându-se la el văzu că ochii-i zâmbeau ciudat, în felul în care ajunsese să-l cunoască la el. Şi în felul acesta ciudat, îşi dădu seama că zâmbetul era pentru ea — deşi nu-i spusese nimic, — şi se simţi cu inima uşoară şi nespus de veselă.

Continuară să pescuiască, în timp ce o mierlă ascunsă în pădurea de pe malul râu-

lui își fluera cu întreruperi cântecul ei meditativ și dulce.

Așa cum stăteau ei acolo unul lângă altul și fără să rostească o vorbă, i se păru că niciodată nu cunoscuse o liniște mai deplină ca până în acea clipă, — și că toți demonii cari se sbăteau în ea fără odihnă și se străduiau să iasă la lumină, se liniștiseră acum în prezența lui și a tăcerii adânci. Se simțea, într'un fel, ca cel căzut în vrajă sub forța unei încântări ciudate, pentrucă senzația aceasta de pace netulburată îi era străină ei, care trăise până atunci în vâltoarea sgomotului și agitației... Și totuși vraja aceasta trezea în ea ecouri pe cari le recunoștea, cașicum ajunsese într'un loc pe care-l cunoscuse întotdeauna și-l dorise din adâncul ființei ei, dar îl pierduse din neglijența ei proprie, sau din cauza împrejurărilor sau a senzației ei tocite.

Știa că de liniștea aceasta avea nevoe când plecase din Londra și venise s'o găsească la Navron; și mai știa că găsise numai o parte din ea în pădure, în râu, în albastrul cerului; dar plină, totală, nu devenea decât când era cu el, — ca în acel moment, — sau când el i se furișa în gândurile ei. Fie că se juca la Navron cu copiii, fie că rătăcea prin grădină sau umplea vazele cu flori, — în timp ce el era jos în golf, știin-

du-l acolo, sufletul şi trupul i se umpleau de căldură şi viaţă, o senzaţie ameţitoare pe care n'o mai cunoscuse mai înainte.

— Suntem atât de legaţi pentrucă amândoi suntem nişte „evadaţi”, — gândea ea. Işi reaminti ce-i spusese el în prima seară, când cinase la Navron, — că asupra lor plutea acelaş blestem.

Văzu deodată că el trăgea afară undiţa şi ea se aplecă din barcă, umărul ei atingându-l pe al lui şi strigă entuziasmată: „Ai prins ceva?”

— Da, — vrei să tragi undiţa?

— N'ar fi drept; — e peştele dumitale, — dar dorea mult, totuşi. El îi dădu râzând undiţa, iar ea trase până la barcă peştele ce se sbătea, îl scoase din cârlig şi-l depuse pe fundul bărcii unde mai făcu vreo câteva salturi şi se încolăci în sfoara undiţei. Dona îngenunchie, cu rochia udă şi murdară de noroiul râului, cu buclele căzându-i pe faţă şi luă peştele în mână.

— Nu e atât de mare ca cel pierdut de mine, — spuse ea.

— Desigur că nu! — râse el.

— Dar nu-i aşa că l-am prins eu şi l-am scos la uscat cu dibăcie?

— Da, ai lucrat foarte bine.

Era încă îngenunchiată, căutând să scoată cârligul din gura peştelui.

— Oh, bietul de el, moare; l-am rănit. Ce să fac acuma? — zise ea şi-l privi îndurerată. Francezul îngenunchie lângă ea, luându-i peştele din mână şi liberând cârligul cu o smucitură. Apoi îi vârî două degete în gură, i-o căscă, îi dădu capul pe spate, aşa că peştele se mai svârcoli un moment şi rămase mort..

— L-ai omorît, — spuse ea cu tristeţe.

— Nu vroiai să fac asta?

Ea nu răspunse, acum că entuziasmul i se răcise, — dându-şi seama pentru prima dată cât de aproape era el de ea, umerii lor atingându-se, mâna lui lângă a ei. El zâmbea iarăşi în felul lui ciudat şi o lumină necunoscută ei până atunci o inundă, o dorinţă grozavă, neruşinată şi îndrăzneaţă de a fi mai aproape de ea, cu buzele lui atingându-le pe ale ei şi mâinile să-i cuprindă mijlocul. Se uită într'o parte, privind tăcută în depărtare, cuprinsă de o flacără nouă ce creştea în ea şi temându-se că el ar putea să citească această chemare în ochii ei şi astfel s'o dispreţuiască aşa cum Harry şi Rockingham le detestau pe femeile de la Swan. Incepu să-şi aranjeze buclele la locul lor, să-şi netezească rochia; — mici gesturi mecanice cari, simţea ea, nu-l puteau înşela, dar o protejau oarecum faţă de goliciunea cului ei. Când se

linişti din nou, îi aruncă o privire peste umăr şi văzu că el strânsese undiţele şi luase vâslele în mână.

— Ţi-e foame? — întrebă el.

— Da, — răspunse ea cu vocea nesigură, caşicum n'ar fi fost a ei.

— Atunci vom face focul şi vom pregăti cina, — spuse el.

Soarele dispăruse şi umbrele începură să se adune pe apă. Refluxul era puternic, iar el împinse barca în canal unde curentul o prinse şi o purtă cu repeziciune în jos. Dona se ghemui îi arcul bărcii, cu picioarele sub ea, cu bărbia sprijinită în mâini. — Lumina aurie dispăruse şi cerul era mai palid acuma, în timp ce apa părea mai întunecată ca înainte. In aer plutea miros de muşchi, de verdeaţă crudă din pădure şi argăseala amară a clopoţeilor-albaştri. Odată în mijlocul curentului, el se opri să asculte, — iar Dona întorcându-şi capul spre mal auzi pentru prima oară un ciripit ciudat, note joase şi aspre, dar fascinante în monotonia lor domoală.

— Lăstunul de noapte, — spuse el privind-o un moment şi apoi uitându-se în lături.

In acea clipă ea-şi dădu seama că el înţelesese chemarea de mai 'nainte din ochii ei şi că n'o dispreţuia fiindcă şi el simţea

aceiaşi flacără şi aceiaşi dorinţă puternică. Dar, fiind femeie şi bărbat, acestea nu erau chestiuni să fie exprimate liber unul celuilalt; erau amândoi legaţi de o sfiiciune ciudată până va sosi clipa, — poate mâine, sau poimâine, sau niciodată; nu depindea de ei.

El vâsli în josul apei fără să scoată o vorbă şi ajunseră imediat la intrarea în golf, unde pomii se îngrămădeau la marginea apei. Navigând în canalul îngust ajunseră la o poiană în pădure unde fusese odată un chei, iar el se odihni pe vâsle şi zise:

— Aici?

— Da, — răspunse ea; iar el împinse botul bărcii în mâlul moale şi urcară pe ţărm.

Trase barca în afara fluxului şi-apoi, scoţându-şi cuţitul, îngenunchie lângă apă şi curăţă peştele, strigând-o peste umăr pe Dona să facă focul. Ea găsise rămurele uscate sub pomi şi le rupse pe genunchi. Rochia-i era mototolită şi sfâşiată şi, râzând ca pentru sine, se gândi cât de zăpăciţi ar fi lordul Godolphin şi soţia lui dacă ar vedea-o acuma: arătând ca o zlătărească, cu sentimentele primitive ale unei ţigănci şi în plus trădătoare a patriei sale.

Ea sprijini lemnele unul de celălalt, aşezând pentru foc. Terminând de curăţat peş-

tele el veni dela marginea apei și îngenunchie aprinzând focul cu amnar și iască. Imediat lemnele uscate troznira și se aprinseră cu o flacăre din ce în ce mai strălucitoare. Printre vâlvătăi ei se priveau râzând.

— Ai gătit vreodată peşte în aer liber?, o întrebă el.

Ea dădu din cap, iar el curăți un locuşor în cenuşă sub lemne, puse o piatră turtită în mijloc şi aşeză peştele pe ea. Işi şterse cuţitul de pantaloni, apoi se ghemui lângă foc aşteptând câteva clipe până ce peştele începu să se rumenească. Apoi îl întoarse cu cuţitul să-l prindă dogoarea pe toate părţile.

Acolo în golf era mai întuneric decât pe râu, iar pomii aruncau umbre lungi până pe cheiuri. Cerul avea totuși o strălucire caracteristică nopţilor de miez de vară, — scurte şi plăcute ca o şoaptă ce durează o clipă și se stinge pentru totdeauna. Dona urmărea mişcările mâinilor lui ocupate cu peştele şi se uită la faţa lui, atentă, la prăjit, cu sprâncenele puţin încruntate din cauza concentrării și cu pielea înroşită de dogoarea focului. Aroma plăcută a hranei le umplu nările și el o privi zâmbind și fără vorbă, iar apoi mai întoarse odată peştele în bătaia flăcărilor.

Când socoti că peştele e destul de rumenit, francezul îl luă cu cuţitul şi îl puse pe o frunză. Tăiă peştele în două şi împinse o jumătate spre marginea frunzei dându-i ei cuţitul, iar cealaltă jumătate o luă cu mâna şi începu să mănânce râzând.

— E păcat, spuse Dona înfigând cuţitul în peşte, — că n'avem nimic de băut.

Drept răspuns, el se ridică în picioare, se duse spre barca dela marginea apei şi se întoarse într'o clipă cu o sticlă sveltă în mână.

— Uitasem că eşti deprinsă să cinezi la „Swan", spuse el.

Ea nu răspunse imediat, rănită, pe moment, de vorbele lui, dar mai apoi când el îi turnă vin în paharul ce i-l adusese, îl întrebă:

— Ce ştii de supeurile mele la Swan?

El îşi linse degetele lipicioase dela peşte şi-şi turnă vin în pahar.

— Lady St. Columb cinează în tête-à-tête cu demi-mondenele, iar mai târziu provoacă scandaluri pe străzi şi drumul mare, umblă cu pantaloni ca un băiat şi se întoarce acasă când paznicii de noapte se duc să se culce.

Dona ţinea paharul în mână fără să bea şi se uita în jos la apa întunecată. Ii trecu deodată prin minte că el o socotea vulgară,

obscenă, ca pe femeile din taverne; iar faptul că acuma stătea lângă el — în aer liber, în noapte, cu picioarele încrucişate sub ea, ca o ţigancă, — nu-l considera, poate, decât un scurt interludiu într'o serie de escapade; şi credea, poate, că tot astfel s'a purtat cu nenumăraţi alţii, cu Rockingham, cu toţi prietenii şi cunoştinţele lui Harry; socotea, poate, că nu era decât o târfă dornică de noui senzaţii, fără a avea măcar justificarea sărăciei, ca târfele. Se întreba dece gândul că el ar putea crede asta despre ea îi producea atâta suferinţă insuportabilă. I se păru că s'a dus toată bucuria dulce a nopţii. Dori deodată să fie la Navron, acasă, în camera ei, cu James venind spre ea pe picioarele lui grăsuţe şi nesigure, aşa ca să-l poată ridica în braţe, să-l ţină strâns, să-şi îngroape faţa în obrăjiorii lui grăsuţi şi catifelaţi şi să uite de această nouă şi ciudată tortură sufletească care-i umplea inima, să uite de această durere şi rătăcire.

— Ce, nu mai ţi-este sete?, spuse el; iar ea întorcându-se spre el cu privirea rătăcită:

— Nu, cred că nu!, — şi tăcu din nou, jucându-se cu capetele cordonului.

I se păru Donei că se destrămase mulţumirea de-a fi împreună şi că între ei inter-

venise o încordare. Cuvintele lui o răniseră şi el îşi dădea seama de asta; şi cum se uitau în foc fără să vorbească, toate gândurile nerostite se ridicară în aer creiând o atmosferă de nelinişte.

In cele din urmă el rupse tăcerea cu glasul lui gros şi domol.

— Când stăteam astă iarnă în camera dumitale la Navron şi mă uitam la portretul dumitale, îmi creiam în minte o imagine a mea despre dumneata. Te vedeam pescuind ca în după amiaza de azi, sau privind marea de pe puntea lui *La Mouette*. Şi, oricum, aşa cum mi te închipuiam nu se potrivea cu flecărelile servitorilor auzite din când în când. Cele două înfăţişări n'aveau nimic comun.

— Foarte puţin înţelept din partea dumitale să-ţi formezi imagini despre cineva pe care nu l-ai văzut niciodată.

— Se poate, — spuse el, — dar nu era cuminte să-ţi laşi portretul singur şi nepăzit în dormitorul dumitale, când piraţi ca mine acostau pe ţărmul englez.

— Puteai să-l întorci cu faţa la perete, — sau să pui altul în locul lui, al adevăratei Dona St. Columb: făcând scandal la Swan, îmbrăcând pantalonii prietenilor soţului ei, călărind în miez de noapte cu o mască pe

faţă ca să 'nspăimânte o bătrână singuratecă.

— Asta face parte din trecutul dumitale?

— Din cel mai recent, înainte de-a evada. Mă mir că n'ai auzit şi de asta printre flecărelile servitorilor.

El isbucni deodată în râs şi întinzându-se spre grămada de lemne din spatele lui, aruncă pe foc combustibil proaspăt, iar flăcările troznirä şi se înălţară în aer.

— Păcat că nu te-ai născut băiat, spuse el, ai fi descoperit atunci savoarea primejdiei.

In inima dumitale eşti o rebelă, ca şi mine, iar faptul că te-ai îmbrăcat cu pantaloni şi ai înfricoşat o femeie bătrână a fost acţiunea cea mai apropiată de piraterie, ce ţi-ai putut-o închipui.

— Adevărat, dar dumneata, după ce ţi-ai luat prada sau ai făcut acostarea, o porneşti iar în' larg cu sentimentul unei *realizări,* — pe când eu — în nenorocita mea încercare de piraterie, — am fost plină de ură faţă de mine însumi şi de un sentiment de degradare.

— Eşti femeie şi ţi-e milă să omori şi peşti.

Uitându-se printre vâlvătăi la el, îl văzu zâmbind, de data aceasta, în felul lui ironic; i se păru că încordarea dintre ei a trecut,

că erau din nou ei însăşi şi putu să se sprijine în cot să se odihnească.

— Când eram băiat, obişnuiam să mă joc de-a soldaţii şi să lupt pentru regele meu. Dar când cu prilejul unei furtuni fulgera şi bubuia tunetul, îmi ascundeam faţa în poala mamei şi-mi vâram degetele în urechi. Deasemeni, ca să dau mai mult sens real jocului de-a soldaţii, îmi vopseam mâinile cu roşu pretinzând că sunt rănit, — dar când am văzut pentru prima oară sânge la un câine care trăgea să moară, am fugit şi mi s'a făcut silă.

— Ca şi mine, spuse ea, — tot aşa am simţit şi eu după mascarada aceia.

— Da; de asta ţi-am şi spus.

— Şi-acum nu-ţi mai pasă de sânge. Acum eşti pirat şi te baţi pentru viaţa dumitale, — omorând, jefuind şi rănind. De tot ceeace pretindeai numai că faci şi ţi-era teamă, — acum nu-ţi mai pasă.

— Dimpotrivă, mi-e teamă foarte adesea-ori.

— Da, spuse ea, dar nu în acelaş fel. Nu ţi-e teamă de dumneata. Nu ţi-e teamă de-a fi înfricoşat.

— Nu, asta s'a dus pentru totdeauna, când am devenit pirat.

Ramurile lungi de pe foc începură să se

îndoaie şi căzură rupându-se în bucăţele. Flăcările scăzură şi spuza se înălbise.

— Mâine, spuse el, trebue să încep să plănuesc din nou.

Se uită la el, dar focul nu-l mai lumina şi faţa lui era în umbră.

— Vrei să spui că trebue să pleci în larg?

— Am lenevit prea mult, spuse el; şi numai golful e de vină; iar eu i-am dat voe să mă stăpânească. Ei bine, prietenii dumitale Eustick şi Godolphin vor trebui să se străduiască din greu. Voiu vedea dacă-i voiu putea scoate în larg.

— Ai de gând să întreprinzi ceva periculos?

— Fireşte.

— Vei acosta iarăşi pe ţărm?

— Aşa cred.

— Şi astfel să rişti să fii prins şi poate omorât?

— Da.

— Dece, — care-i motivul?

— Pentrucă trebue să-mi dovedesc mie însumi că am creer mai bun ca al lor. O satisfacţie a mea.

— Dar e un motiv ridicol.

— Totuşi, este motivul *meu*.

— E un egoism, o formă sublimă a închipuirii.

— Ştiu asta.

— Ai face mai bine să te înapoiezi în Bretagne.

— Mult mai înţelept!

— O să-ţi duci oamenii la nenorocire.

— N'o să le pese.

— Iar „*La Mouette*" poate fi vătămată în loc să fie paşnic ancorată într'un port de dincolo de canal.

— *La Mouette* n'a fost construită să zacă liniştită în port.

Se priviră peste rămăşiţele focului şi ochii lui purtând o flacăre nouă în ei o fixară îndelung. In cele din urmă se întinse, căscă şi spuse:

— E păcat, într'adevăr, că nu eşti băiat; ai fi putut veni cu mine.

— Trebue să fiu neapărat băiat ca să fac asta?

— Da, pentrucă femeile cărora le este frică să ucidă peşti sunt prea delicate şi preţioase pentru corăbiile de piraţi.

Se uită o clipă la el muşcându-şi vârful degetului şi apoi spuse:

— Crezi asta cu adevărat?

— Fără 'ndoială!

— Vrei să mă laşi să vin odată ca să-ţi dovedesc că te'nşeli?

— Vei suferi de rău de mare.

— Nu.

— Iţi va fi frig, vei fi strâmtorată şi înfricoşată.

— Nu.

— Mă vei ruga să te las la ţărm tocmai când planurile mele se vor realiza cu succes.

— Nu.

Ea îl privea duşmănoasă, supărată, iar el sări deodată în picioare şi râzând risipi cu piciorul ultimii tăciuni aşa că strălucirea se stinse şi noaptea fu mai neagră.

— Pe cât te prinzi că n'o să-mi fie greaţă, nici frig, nici frică? — spuse ea.

— Depinde de ce ne-am putea oferi.

— Cerceii mei; poţi lua cerceii mei de rubine. Cei purtaţi când ai cinat la mine la Navron.

— Intr'adevăr că sunt preţioşi. Dacă-i posed mă pot lăsa de piraterie. Şi ce ceri dela mine dacă vei câştiga prinsoarea?

— Stai să mă gândesc... Tăcu un moment, în picioare lângă el, uitându-se în apă. Cuprinsă de o bucurie drăcească spuse: „O buclă din peruca lui Godolphin!"

— Vei avea peruca toată! îi spuse el.

— Foarte bine, — spuse ea întorcându-se şi îndreptându-se spre barcă; — atunci nu mai e nevoe să mai discutăm. Totul e aranjat. Când plecăm?

— Cum am gata planurile.

— Şi începi să lucrezi de mâine?

— De mâine!

— Voiu avea grijă să nu te deranjez. Şi eu trebue să-mi fixez planurile. Va trebui să mă îmbolnăvesc, să cad la pat în urma unei maladii febroase aşa că guvernanta şi copiii să fie ţinuţi departe de camera mea. Numai William mă va servi. Şi'n fiecare zi credinciosul William va duce hrană şi băutură pacientei care... care nu va fi acolo.

— Eşti foarte ingenioasă.

Săriră în barcă şi apucând lopeţile el vâsli tăcut în susul golfului până ce scheletul corăbiei se ivi înaintea lor în lumina cenuşie. O voce de pe corabie îi somă, el răspunse în bretonă şi trecând înainte duse corabia la debarcader, la capătul golfului.

Porniră în sus prin pădure fără o vorbă, iar când ajunseră în grădina casei, ceasornicul curţii bătu jumătate. Pe aleie, mai în jos, William o aştepta cu trăsura aşa că putea s'o ducă acasă după cum plănuise.

— Sper că ţi-a plăcut dineul cu lord Godolphin, spuse francezul.

— Foarte mult.

— Şi peştele era bine pregătit?

— A fost delicios.

— O să-ţi pierzi pofta de mâncare când vei fi pe mare.

— Dimpotrivă, aerul mării mă face nesăţioasă.

— Iţi dai seama că va trebui s'o pornesc după vânt şi flux? Asta va însemna o plecare înainte de ivirea zorilor.

— Cel mai potrivit timp.

— Poate că voiu trimite după dumneata fără să te mai înştiinţez?

— Voiu fi gata.

Işi continuară calea printre pomi şi ajungând la aleie văzu trăsura aşteptând cu William în picioare lângă cai.

— Te las acuma, — spuse el şi se opri o clipă în umbra pomilor uitându-se în jos la ea.

— Vei veni într'adevăr?

— Da, — spuse ea.

Işi zâmbiră, conştienţi de o nouă intensitate a sentimentului dintre ei, ceva aţâţător, caşicum viitorul — încă necunoscut amândorura — deţinea un secret şi o făgăduială. Francezul se întoarse şi dispăru în pădure, iar Dona ieşi în aleie, sub fagii înalţi stând goi în noaptea de vară, cu ramurile mişcându-se uşor ca o şoaptă a lucrurilor ce stau să vină.

CAPITOLUL X.

William scuturându-i braţul o trezi şoptindu-i la ureche: „Iertaţi-mă, mylady, dar v'a trimis vorbă Monsicur că porneşte corabia într'un ceas". Dona se ridică imediat, orice dorinţă de somn pierindu-i.

— Mulţumesc, William; voiu fi gata în douăzeci de minute. Ce oră-i acum?

— Patru fără un sfert, mylady.

Dona trase perdelele şi văzu că-era încă întuneric. Incepu să se îmbrace în grabă, bătându-i inima de emoţie, cu mâinile neîndemânatece, simţindu-se tot timpul ca un copil poznaş gata să facă un lucru oprit. Trecuseră cinci zile decând cinase cu francezul pe ţărmul golfului şi nu-l mai văzuse de-atunci. O voce interioară îi spunea că el voia să nu fie tulburat când avea de lucru; iar ea lăsa să treacă zilele fără să se plimbe prin pădure spre râu, fără să-i trimită niciun mesagiu prin William, fiindcă ştia că va trimite după ea când va fi pus

la punct planurile. Prinsoarea nu era rezultatul unei clipe de nebunie, născocită într'o noapte de vară şi uitată până dimineaţa, — ci era o piatră de încercare, o probă a energiei şi curajului ei. Câteodată se gândea la Harry ducându-şi viaţa lui în Londra; continuând să călărească, să joace, să frecventeze tavernele, casele de joc, partidele de cărţi cu Rockingham; — dar aceste imagini evocate păreau din altă lume, o lume care n'avea nimic comun cu ea. Aparţineau unui trecut dus şi mort, în timp ce Harry însuşi devenise un fel de fantomă, un spectru călcând în altă lume. Cealaltă Dona murise şi ea, — iar femeia care-i luase locul trăia cu mai multă intensitate şi adâncime, dând fiecărui gând şi fiecărei acţiuni o nouă bogăţie de sentiment şi o apreciere pe jumătate senzuală micilor lucruri din cari se alcătuia o zi.

Vara era prin ea însăşi o bucurie şi o sărbătoare: culegând flori cu copiii dimineţile şi rătăcind cu ei prin păduri şi câmpii; în după amiezile lungi, lenevind întinsă pe spate sub copaci şi mirosind clopoţeii albaştri, volbura şi cimbrul. Chiar simplele acte cotidiane: mâncatul, băutul şi dormitul deveniseră, — decând era la Navron — un isvor de bucurie, de liniştită voluptate.

Nu, Dona din Londra se dusese pentru

totdeauna. Soţia care sta întinsă lângă soţul ei în patul larg din St. James's Street, cu doi pechinezi în coşul lor pe parchet, cu fereastra deschisă să intre aerul greu ca plumbul şi vocile răguşite ale negustorilor ambulanţi, — acea Dona aparţinea unei alte lumi.

Ceasornicul din curte bătu ora patru când noua Dona, într'o rochie veche, lungă — pusă deoparte spre a fi dăruită vreunei ţărănci, — cu un şal pe umeri şi o legăturică în mână, se furişă pe scara ce cobora în sufragerie, unde o aştepta William cu o făclie în mână.

— Pierre Blanc e afară în pădure, mylady.

— Bine, William.

— Voiu avea eu grijă de casă în lipsa dumneavoastră, mylady, şi voiu vedea ca Prue să nu neglijeze copiii.

— Am toată încrederea în dumneata, William.

— Am de gând să înştiinţez personalul, în dimineaţa asta, că nu vă simţiţi bine, o stare febroasă; iar de teama unei eventuale molipsiri aţi prefera să nu intre în camera dumneavoastră nici copiii, nici servitorii. Totdeodată mi-aţi poruncit să vă servesc numai eu.

— Minunat, William. Şi faţa dumitale atât

de solemnă va fi tocmai potrivită în astfel de împrejurări. Aş putca spune că eşti un înşelător înnăscut.

— Femeile m'au învăţat să fiu aşa, mylady.

— Cred că eşti fără inimă, William. — Eşti sigur că te pot lăsa singur printre atâtea femei fluşturatece?

— Le voiu fi ca un tată, mylady.

— S'o mai dojeneşti pe Prue, dacă vrei, când o vei vedea lenevind.

— Aşa voiu face.

— Şi să te mai încrunţi la Miss Henriette dacă vorbeşte prea mult.

— Da, mylady.

— Şi dacă domnişorul James mai vrea o porţie de căpşuni...

— Să-i dau, Mylady.

— Da, William, dar nu când e Prue de faţă; ci mai târziu, când e numai cu dumneata, în cămară.

— Inţeleg perfect situaţia, mylady.

— Şi-acum trebue să plec. N'ai vrea să poţi veni cu mine?

— Din nenorocire, mylady, stomacul meu nu prea se împacă bine cu mişcările unei corăbii pe apă. Inţelege, doamna, ce vreau să spun?

— Cu alte cuvinte, William, ţi-e greaţă grozav?

— Doamna a exprimat în mod fericit gândul meu. In fapt, deoarece discutăm această chestiune, îmi iau libertatea să vă propun să luaţi cu dumneavoastră această cutiuţă cu pastile pe care le-am apreciat foarte mult în trecut şi cari se vor dovedi de mare ajutor dacă veţi simţi vreo senzaţie neplăcută.

— Eşti foarte amabil, William. Dă-mi-le, te rog, şi le voiu pune în legăturică. Am făcut prinsoare cu stăpânul dumitale că voiu putea rezista. Crezi c'o să câştig?

— Depinde la ce vă referiţi?

— Că o să rezist la balansurile corăbiei, fireşte. Dar la ce te gândeai?

— Vă rog să mă iertaţi, mylady. Imi rătăcise mintea pe la alte lucruri. — Da, cred că veţi câştiga prinsoarea aceasta.

— E singura prinsoare făcută, William.

— Intr'adevăr, mylady!

— Se pare că te'ndoeşti, William.

— Când doi oameni fac o călătorie, mylady, şi unul din ei e un bărbat ca stăpânul meu, iar celălalt o femeie ca dumneavoastră, situaţia mi se pare plină de posibilităţi.

— Eşti cam îndrăzneţ, William.

— Vă cer iertare, mylady.

— Şi... cam francez în ideile dumitale.

— Mama e de vină, mylady.

— Uiţi că sunt căsătorită de şase ani cu Sir Harry, că am doi copii şi că voiu împlini treizeci de ani luna viitoare.

— Dimpotrivă, mylady, tocmai aceste trei lucruri le-am avut în vedere.

— Cu atât mai mult, atunci, sunt indignată. Deschide uşa imediat să ies în grădină.

— Da, mylady.

El împinse obloanele şi trase la o parte draperiile grele. Ceva fâlfâi la geam căutând o scăpare şi când William deschise fereastra, ţâşni în aer un fluture care se încurcase în faldurile draperiilor.

— Altul care caută să evadeze, mylady.

— Aşa e, William.

Dona zâmbi oprindu-se o clipă în prag şi trase pe nas aerul răcoros al dimineţii. Privi apoi spre cer şi văzu strecurându-se primele raze de lumină.

— Good-bye, William.

— Au revoir, mylady.

Ţinând în mână legăturica, cu şalul pe cap, ea traversă pajiştea şi se mai uită odată înapoi la conturul cenuşiu al casei solide şi adormite, cu William stând de sentinelă lângă uşă. Fluturându-i cu mâna un adio, ea îl urmă în pădure spre corabia piraţilor din golf, pe Pierre Blanc, cu ochii lui ve-

seli şi cu faţa de maimuţă negricioasă cu cercei în urechi.

Intr'un fel, se aştepta să găsească zarva, sgomotul şi învălmăşala plecărilor, dar când traseră lângă *„La Mouette"* era aceiaşi tăcere obişnuită. Numai când urcase scara pe punte şi privi în jurul ei îşi dădu seama că corabia era gata de pornire, cu punţile curate şi toţi oamenii la posturile lor. Unul dintre oameni veni spre ea şi se înclină adânc:

— Monsieur vă roagă să vă duceţi pe puntea de comandă.

Urcă scara spre puntea de sus a pupei şi'n acest timp auzi zăngănitul lanţului de ancoră, scârţâitul scripetelor şi sgomotul oamenilor alergând. Pierre Blanc îşi începu cântecul şi vocile joase şi dulci ale oamenilor se ridicară în aer, aşa că ea se'ntoarse şi se aplecă peste balustradă să-i privească. Sunetul continuu al paşilor lor, pe punte, scârţâitul scripeţilor şi cântecul lor monoton formau un ritm plăcut, un fel de poezie plutind în aer, — şi totul părea o parte intrinsecă a acelei dimineţi proaspete, o parte a aventurii.

Auzi deodată un ordin strigat în spatele ei, clar şi hotărît, — şi-l văzu pe francez stând în picioare lângă timonierul dela cârmă, cu faţa vigilentă şi încordată, cu

mâinile la spate. Arăta acum cu totul altfel decât tovarăşul de pe râu, stând lângă ea în barcă şi reparându-i undiţa şi care, mai târziu, cu mânecile suflecate mai sus de coate şi cu părul căzut pe frunte, făcuse focul şi preparase peştele.

Se simţi o intrusă, o femeie netoată printre bărbaţi care aveau de lucru. Aşa că se retrase şi se sprijini de bară, de unde nu-l putea încurca iar el continuă să-şi strige comenzile privind tot timpul cerul, apa şi ţărmurile canalului.

Venind dinspre dealuri vântul de dimineaţa umflă pânzele mari şi corabia lunecă uşor şi fantomatică pe apa liniştită a golfului. Din când în când, acolo unde canalul se îngusta mai tare, pomii aproape că măturau vasul cu ramurile lor. Francezul stătu tot timpul lângă timonier indicând cursul şi supraveghiind malurile cotite ale golfului. Râul principal se deschise larg, deodată, în faţa lor şi-acuma vântul venea cu putere dinspre apus încreţind faţa apei. Intâmpinând forţa apei *„La Mouette"* dansă uşor cu punţile aplecate şi spuma lăptoasă sări peste proră. Din răsărit apărură zorile şi cerul era acoperit de o ceaţă subţire şi o luminozitate prevestitoare de vreme frumoasă. In aer plutea o aromă sărată, o prospeţime care venea dinspre marea des-

chisă de dincolo de estuar, iar când corabia intră în canalul principal al râului, pescăruşii se ridicară să urmeze corabia.

Oamenii se opriseră din cântat şi acum stăteau privind marea, având toţi aerul că aşteaptă ceva; caşicum ar fi lenevit prea multă vreme şi se înflăcăraseră deodată. Eşind pe gura estuarului corabia intră în marea agitată, iar valurile măturară iarăşi puntea. Dona simţi gustul sărat pe buzele ei şi zâmbind se uită în sus spre francezul care-l lăsase singur pe timonier şi venise lângă ea. Trebue că spuma îl atinsese şi pe el, fiindcă avea sare pe buze şi părul ud.

— Iţi place? o întrebă el. Iar ea dădu din cap şi râse, iar el zâmbi şi privi din nou marea. Făcând asta, Dona se simţi cuprinsă deodată de extaz, de un triumf hotărîtor,— fiindcă îşi dădea seama că el era al ei şi că îl iubea. Iar asta o ştiuse dela început de tot, când intrase pentru prima oară în cabina lui şi-l găsise la masă desenând un uliu. Sau, poate, chiar înainte de asta, când văzuse la orizont corabia lunecând spre ţărm, ea ştiuse că asta se va întâmpla, că nimic nu putea să-i stea în cale. Ea era o parte a trupului şi spiritului lui, îşi aparţineau unul altuia, amândoi rătăcitori, amândoi „evadaţi”, amândoi topiţi în aceiaşi formă.

CAPITOLUL XI.

Pe la şapte seara Dona ieşi pe punte şi constată că vasul îşi schimbase cursul şi se îndrepta din nou spre ţărm.

La orizont, coasta apărea ştearsă ca un pâlc de nouri. Fuseseră pe mare toată ziua fără să întâlnească o altă corabie, iar o briză puternică îi mânase mai bine de douăsprezece ceasuri făcând-o pe *La Mouette* să ţopăe şi să danseze par'că ar fi avut viaţă. Dona înţelese că planul era să stea departe de coastă până'n amurg, iar apoi, la căderea nopţii, să se furişeze spre ţărm sub protecţia întunericului. Toată ziua, aşa dar. nu fusese decât o trecere de vreme, întrevăzându-se posibilitatea întâlnirii unui vas de comerţ, care să cadă pradă. O astfel de corabie, însă, n'a fost întâlnită, iar echipajul înviorat de ieşirea în larg avea poftele biciuite pentru aventura ce sta să vină şi riscul nopţii aşteptate. Dela primul la ultimul păreau posedaţi de un sentiment de

entuziasm, de un spirit drăcesc, ca nişte băeţi pornind într'o aventură temerară.

Dona se apleca peste parapetul punţii superioare să-i vadă râzând, cântând şi ţinându-se de farse. Din când în când îşi ridicau privirile în direcţia ei, zâmbindu-i galant, adânc conştienţi de prezenţa pe bord a unei femei care nu navigase cu ei mai nainte.

Soarele fierbinte, briza dinspre apus, apele albastre, — toate o influenţau pe Dona, îi dădeau un dor ridicol de a fi şi ea bărbat printre ei, să tragă la frânghii, să se caţere în vârful catargelor ca să 'ntindă pânzele sau să mânuiască spiţele cârmei. Din când în când un val mătura puntea udându-i faţa şi mâinile şi muiându-i rochia, dar ei nu-i păsa, fiindcă soarele îi va usca repede îmbrăcămintea, aşa că-şi găsi un locuşor uscat pe punte, în partea opusă cârmei, unde se aşeză cu picioarele încrucişate, ca o ţigancă, cu şalul vârât în cordon şi cu vântul sburlindu-i părul. Pe la amiază i se făcuse grozav de foame, iar din pântecul corăbiei se urca aromă de pâine prăjită şi cafea, — şi imediat îl văzu pe Pierre Blanc urcând scara spre pupă, purtând o tavă în mână.

Ea i-o luă din mână, aproape ruşinată de lăcomia ei, — iar el îi făcu cu ochiul cu

o familiaritate ce-o făcu să râdă), îşi ridică ochii spre cer şi-şi frecă stomacul.

— Monsieur va veni îndată, — spuse el zâmbind ca un complice. Iar Dona se gândi că toţi, ca şi William, îi socoteau uniţi, pe ei doi, şi acceptau aceasta cu inima uşoară şi bucurie, ca pe ceva firesc.

Dona se repezi la bucata de pâine ca o pasăre de pradă, tăindu-şi o bucată groasă. Mai era unt, brânză şi lăptuci. Auzi un pas în spatele ei şi ridicându-şi privirea îl văzu pe căpitanul lui *La Mouette* uitându-se la ea. Se aşeză lângă ea şi întinse mâna după pâine.

— Corabia poate avea grijă de ea şi singură, — spuse el, — şi oricum, vremea-i bună şi ea îşi va menţine cursul toată ziua, numai atingând când şi când cârma. Dă-mi puţină cafea.

Ea turnă în două ceşti licoarea fumegândă şi băură cu lăcomie, privindu-se peste buza ceştilor.

— Ce părere ai de corabia mea? — întrebă el.

— Cred că e vrăjită, par'că n'ar fi corabie, — iar eu mă simt ca nou născută.

— Acelaş efect l-a avut la început şi asupra mea, când m'am făcut pirat. Cum e brânza?

— Minunată.

— Nu ţi-e greaţă?

— Niciodată nu m'am simţit mai bine ca acuma.

— Mănâncă acuma cât poţi, pentrucă diseară vei avea prea puţin timp pentru mâncare. Mai vrei puţină coajă de pâine?

— Te rog!

— Vântul va ţine toată ziua, dar se va domoli diseară aşa că trebue să ne furişăm pe lângă coastă şi să profităm din plin de reflux. Eşti fericită?

— Da... Dece mă întrebi?

— Pentrucă şi eu sunt fericit. Mai dă-mi te rog cafea.

— Oamenii sunt foarte veseli azi, — spuse ea întinzându-se după cană; — din cauza nopţii ce se anunţă sau pentrucă sunt din nou pe mare?

— Un amestec din amândouă. Şi-apoi mai sunt veseli şi din cauza dumitale.

— Intrucât i-aş impresiona eu?

— Eşti un stimulent. Vor lucra mai bine la noapte din cauza dumitale.

— Cum de n'ai avut nicio femeie pe bord mai înainte?

El zâmbi cu gura plină de pâine şi brânză, dar nu răspunse.

— Am uitat să-ți povestesc, — zise ea. — Ce mi-a spus Godolphin mai deunăzi.

— Și ce-a spus?

— Imi spunea că prin ținut circulă svonuri din pricina oamenilor corăbiei dumitale. Spunea că auzise de cazuri de femei „nenorocite".

— Nenorocite! Din ce cauză?

— Tocmai asta l-am întrebat și eu. Și, spre încântarea mea, — mi-a răspuns că se temea că unele femei din ținut au avut de suferit în mâinile ticăloșilor dumitale.

— Mă îndoesc că au suferit.

— Și eu.

Continuă să-și mestece pâinea și brânza, uitându-se din când în când în sus la dichisul pânzelor.

— Oamenii mei niciodată nu fug după femeile voastre; nenorocirea este că în general femeile nu vor să-i lase în pace. Când bănuesc că *„La Mouette"* este ancorată în apropiere de coasta lor, ele își părăsesc căsuțele și rătăcesc pe dealuri. Chiar credinciosul nostru William are de lucru, în felul ăsta, — după câte aflu.

— William e foarte... galic.

— Așa sunt și eu, așa sunt toți oamenii mei, dar urmărirea asta te cam încurcă uneori.

— Uiţi, — îi spuse ea, — că ţărăncile au soţi foarte morocănoşi.

— Ar trebui să-i înveţe pe soţii lor cum să se poarte.

— Ţăranul englez nu prea se pricepe la dragoste.

— Aşa am auzit şi eu, dar fără îndoială că poate face progrese dacă este instruit de cineva.

— Cum poate o femeie să-l instruiască pe soţul ei în privinţa unor lucruri pe care nici ea nu le ştie şi n'are nici intuiţia necesară?

— Dar are instinct!

— Instinctul nu e totdeauna suficient.

— Atunci îmi pare rău pentru ţărăncile dumitale.

Francezul se lăsă într'un cot şi începu să-şi pipăe buzunarul căutând pipa, iar Dona îl privea cum îşi umplea bulbul cu tutun negru şi iute (care fusese odată în vasul din dormitorul ei) şi cum începu să fumeze ţinând bulbul ascuns în podul palmei.

— Iţi spuneam altădată, — observă el uitându-se în sus la căpriorii catargului mare, — că francezii nu-şi merită reputaţia galantă ce-o au. In definitiv, nu se poate ca de-o parte a canalului să fim toţi strălucitori, iar toţi nepricepuţii şi neghiobii să fie de partea d-voastră.

11

— Poate că ceva din clima noastră engleză ucide imaginaţia?

— Clima şi diferenţele rasiale n'au nimic de-a face cu această chestiune. O femeie sau un bărbat se naşte sau nu cu o înţelegere naturală a acestor lucruri.

— Şi să presupunem că într'o căsătorie unul dintre parteneri are această înţelegere iar celălalt nu?

— Atunci fără 'ndoială că mariajul e foarte monoton, aşa cum cred dealtfel că sunt mai toate căsătoriile.

Un nouraş de fum mângâe obrazul Donei, şi uitându-se în sus văzu că el râdea de ea.

— Dece râzi? îl întrebă.

— Pentrucă aveai o figură atât de gravă, caşicum te gândeai să scrii un tratat despre incompatibilitate.

— Poate că voiu face asta la bătrâneţe.

— Dar ca Lady St. Columb să-şi scrie tratatul trebue să cunoască subiectul, asta-i baza oricărui tratat.

— Poate că am cunoştinţele necesare...

— Se poate să le ai. Dar ca să desăvârşeşti acest studiu cu adevărat, trebue să adaugi un cuvânt final despre compatibilitate. După cum ştii, se întâmplă din când în când ca un om să găsească o femeie care să corespundă şi celor mai preten-

ţioase visuri ale lui. Şi se înţeleg amândoi perfect în clipele uşoare ca şi în clipele grele.

— Dar nu se 'ntâmplă prea des?

— Nu, nu destul de des.

— Atunci studiul meu va rămâne incomplet.

— Din nefericire pentru cetitorii dumitale şi mai ales pentru dumneata.

— Dar să spunem că în loc de un cuvânt sau două despre compatibilitate — cum îţi place s'o numeşti — aş putea scrie o pagină sau două despre însuşirea de-a fi mamă.

— Eşti?

Sigur. Intreabă-l pe William; el ştie.

— Dacă eşti o mamă atât de excelentă, ce cauţi pe puntea lui *La Mouette,* cu picioarele strânse sub dumneata, cu părul fluturat de vânt şi discutând caracteristicile căsătoriei cu un corsar?

De data aceasta era rândul Donei să râdă şi ridicând mâinile încercă să-şi aranjeze buclele dezordonate, legându-le cu o panglică după urechi.

— Ştii ce face acuma Lady St. Columb? întrebă ea.

— Aş ţine mult să ştiu.

— Zace în pat doborâtă de febră şi o răceală la stomac şi nu vrea să primească

pe nimeni în camera ei în afară de William, credinciosul ei servitor, care-i aduce din când în când struguri, să-i scadă febra.

— O plâng pe săraca Lady, mai ales dacă stând acolo, se mai trudeşte şi asupra incompatibilităţii dintre soţi.

— Ea e mult prea echilibrată mintal ca să facă asta.

— Dacă Lady St. Columb e atât de echilibrată dece a făcut pe tâlharul de drumul mare, când era la Londra, şi s'a îmbrăcat cu pantaloni?

— Pentrucă era supărată.

— Supărată, dece?

— Pentrucă n'a făcut din viaţa ei ceeace voise.

— Şi fiindcă n'a reuşit, a căutat să evadeze?

— Da.

— Şi dacă Lady St. Columb se svârcoleşte cuprinsă de febră acuma, în patul ei, regretând trecutul, — cine este femeia care stă pe punte lângă mine?

— Un elev marinar *(mousse)*, cel mai neînsemnat membru al echipajului.

— Elevul ăsta are o poftă de mâncare extraordinară; a mâncat toată brânza şi trei sferturi din pâine.

— Imi pare rău. Credeam c'ai terminat.

— Aşa şi este.

El îi zâmbi şi ea privi în lături ca el să nu-i citească în ochi cât de uşoară era. Apoi francezul îşi goli pipa pe punte şi spuse

— Ai vrea să cârmeşti corabia?

Ea îl privi cu ochi scânteetori.

— Imi dai voe? N'o să se scufunde?

El râse, — şi ridicându-se în picioare o ridică şi pe ea, ducându-se împreună spre cârma mare şi-i spuse ceva timonierului.

— Ce trebue să fac? — întrebă Dona.

— Apuci „mustăţile" cu amândouă mâinile — aşa! Ţii corabia neclintită în drumul ei — aşa! N'o lăsa să se aplece prea mult, să nu te trezeşti cu pânza cea mare la catarg. Simţi vântul în ceafă?

— Da.

— Ţine-o tot aşa, atunci. Şi nu lăsa vântul să-ţi bată spre obrazul din dreapta.

Dona stătea în picioare lângă cârmă ţinând mâinile pe spiţe şi după un moment simţi cum corabia se ridică şi tangajul vasului alunecând pe creste de valuri. Vântul şuera printre pânze şi catarguri, iar mica pânză triunghiulară de deasupra capului ei zumzuia ca o albină, în timp ce marele capestan se umfla şi trăgea de frânghii par'că ar fi avut viaţă.

Jos în burta corăbiei oamenii simţiseră schimbarea timonierului şi făcându-şi sem-

ne cu coatele şi arătând-o cu degetul râdeau şi se strigau în dialectul breton neînţeles de ea; iar căpitanul, în picioare lângă ea, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele hainei sale lungi, cu buzele ţuguiate a fluerat, cerceta marea cu privirea aţintită în direcţia de plutire.

— Aşa dar, — spuse el în cele din urmă, — e ceva pe care elevul meu marinar poate să-l facă din instinct.

— Ce anume? întrebă Dona cu părul căzut pe obraz.

— Poate să conducă o corabie.

Şi se depărtă râzând, lăsând-o singură cu *La Mouette*.

O oră întreagă rămase Dona la cârmă, tot aşa de fericită — gândea ea — ca James cu o jucărie nouă; dar, într'un sfârşit, cu braţele ostenite, se uită peste umăr la timonierul pe care-l înlocuise şi care rămăsese în picioare lângă ea privind-o zâmbitor.

Cârmaciul înaintă, îi luă roata din mână, iar Dona coborî în cabina căpitanului, se întinse în culcuşul lui şi adormi.

Odată, deschizând un ochi, îl văzu intrând şi notându-şi nişte calcule pe o foaie de hârtie, aplecat deasupra hărţilor marine. Apoi, trebue că adormise din nou, fiindcă trezindu-se nu mai era nimeni în cabină; şi se sculă, se întinse şi se urcă din nou

pe punte, oarecum ruşinată că-i era din nou foame.

Era şapte seara şi corabia se îndrepta spre ţărm, cu francezul la cârmă. Dona nu spuse nimic şi rămase în picioare lângă el privind linia coastei la orizont.

Francezul strigă un ordin oamenilor lui şi ei începură să se caţere imediat pe funii, punând mână după mână, ca nişte maimuţe mlădioase, iar apoi Dona văzu pânza cea mare superioară căzând şi fâşâind în timp ce ei o înfăşurau în jurul prăjinilor.

— Când o corabie ajunge în limita vederii de pe coastă, — spuse el — pânza cea mare superioară e primul lucru ce poate fi observat de cei de pe ţărm. Mai sunt două ore până la căderea întunericului şi nu vrem să fim văzuţi.

Ea privi spre coasta depărtată, cu inima palpitândă de o aţâţare ciudată, cuprinsă ca şi tot echipajul de un superb spirit de aventură.

— Cred că ai de gând să întreprinzi ceva foarte nebunesc şi periculos, — spuse ea.

— Mi-ai spus că vrei peruca lui Godolphin

Il privi cu coada ochiului, intrigată de sângele lui rece, de vocea lui liniştită şi sigură, ca şi atunci când se duceau împreună să pescuiască în râu.

— Ce-o să se întâmple? Ce-ai de gând să faci?, întrebă ea.

El nu răspunse imediat. Mai strigă oamenilor un ordin şi o altă pânză fu înfăşurată.

— Il cunoşti pe Philip Rashleigh?, o întrebă el după o clipă.

— L-am auzit pe Harry vorbind despre el.

— E căsătorit cu sora lui Godolphin, — dar înfine, asta-i fără importanţă. Philip Rashleigh aşteaptă o corabie din India, informaţie care mi-a survenit prea târziu, altfel i-aş fi ieşit în întâmpinare. Bănuesc că a ajuns la destinaţia ei în cursul ultimelor două zile. Intenţionez s'o capturez aşa ancorată în port, să pun un echipaj pe bordul ei şi s'o îndrept spre coasta de apus.

— Dar dacă oamenii depe ea sunt mai numeroşi ca ai dumitale?

— Acesta e un risc pe care-l am totdeauna. Elementul esenţial e surpriza, prin care n'am dat greş niciodată încă.

Francezul o privi amuzat de încurcătura ei şi ridicarea din umeri, caşicum ea îl considera nebun cu adevărat.

— Dar ce bănueşti că fac, închizându-mă în cabină şi pregătind planurile? Crezi că mă bizui numai pe noroc? Şi-apoi nici oamenii mei nu stau degeaba când căutăm

odihnă în adăpostul golfului. Unii dintre ei cutreeră ţinutul, aşa cum ţi-a spus şi Godolphin, dar nu cu gândul să nenorocească femeile. Ele au un rol minor.

— Vorbesc engleza?

— Fireşte. De asta i-am şi ales pentru misiuni de felul ăsta.

— La toate te gândeşti, — spuse ea.

— Detest dezorganizarea.

Coasta se preciza din ce în ce mai mult şi intrară curând într'un golf ospitalier. Departe spre vest ea putu distinge întinderile albicioase ale plajei devenind din ce în ce mai cenuşii în puterea întunericului. Corabia naviga spre nord, îndreptându-se spre un întunecat intrând în mare, şi totuşi se părea că nu-i nici-un sân de mare sau bazin care să îngădue ancorarea.

— Ştii încotro mergem?, întrebă el.

— Nu.

El zâmbi, dar nu răspunse. Incepu să fluere încetişor, în surdină, privind-o în tot acest timp. In cele din urmă ea îşi întoarse privirea dându-şi seama că ochii o trădau, ca şi pe el; îşi vorbeau fără cuvinte. Dona privi peste marea liniştită spre coastă, — iar briza de seară îi aduse mirosul vegetaţiei încălzite de pe faleze, a muşchiului şi copacilor, a nisipului înfierbântat de soarele de peste zi. Şi ştiu că asta-i fericirea,

că asta-i viaţa pe care întotdeauna dorise s'o trăiască. In curând va veni primejdia, neliniştea luptei reale, — iar după toate acestea vor fi împreună, în lumea lor şi numai a lor, unde nimic n'avea importanţă în afară de lucrurile dragi ce şi le puteau împărtăşi, în afară de linişte şi pace adâncă.

Apoi, întinzându-şi braţele deasupra capului şi privindu-l zâmbind peste umăr, Dona îi spuse francezului:

— Incotro navigăm, în definitiv?

— Spre Fowey Haven.

CAPITOLUL XII.

Noaptea era liniştită şi întunecată ca smoala. Briza uşoară ce mai era venea dinspre nord, dar nu se făcea simţită la adăpostul intrândului în mare. Numai şueratul uşor, când şi când, printre frânghii, şi o uşoară încreţitură a feţei liniştite a apei mai dovedeau că nu mai departe de o milă sau două, pe coastă, mai dăinuia vântul.

La Mouette era ancorată într'un golfuleţ în imediata apropiere — atât de aproape că puteai asvârli o piatră până pe stânci — a falezelor înalte care se proectau neprecise, ca o umbră, în întuneric. Corabia se strecurase nesimţită până la locul sortit, neauzindu-se nici-o voce, nedându-se nici-o comandă. Numai lanţul ancorei lăsate provocă un sunet înfundat. Colonia de pescăruşi cuibăriţi cu sutele în falezele dominante, se trezi o clipă şi deveni neliniştită, scoţând strigăte ascuţite purtate departe pe întinsul apelor, — dar încetând orice miş-

care, pescăruşii se domoliră şi liniştea nu mai fu tulburată. Dona stătea sprijinită de rampa punţii dela pupă privind istmul şi i se părea că liniştea are ceva magic, ceva ciudat, caşicum s'ar fi apropiat pe nesimţite de un ţinut ai cărui locuitori sunt adormiţi prin vrajă, iar pescăruşii treziţi la apropierea corăbiei ar fi sentinelele puse să dea de veste. Işi aminti apoi că acest ţinut şi aceste faleze cari formau o altă parte a ţărmului ei, trebuia să fie în noaptea asta un loc duşman. Ea venise în teritoriul inamic, iar orăşenii din Fowey Haven — cari dormeau în paturile lor, în acest moment — erau şi ei duşmani.

Echipajul lui *La Mouette* era strâns în pântecul corăbiei; Dona îi putea vedea umăr la umăr, nemişcaţi şi tăcuţi, — şi pentru prima dată de când pornise în această aventură ea simţi pişcătura unei presimţiri rele şi o rece înfiorare de teamă. In fapt, ea era Dona St. Columb, soţia unui moşier şi baronet englez, — dar din cauza unui impuls nebunesc se întovărăşia cu un grup de bretoni despre cari nu ştia nimic decât că erau piraţi scoşi din lege, fără scrupule şi periculoşi, conduşi de un bărbat care nu-i spusese niciodată nimic despre el însuşi şi pe care îl iubea ridicol, fără să se întrebe „dece”, fapt care — dacă ar sta să-l apre-

cieze cu sânge rece — ar face-o să roşească de ruşine. S'ar putea ca planul lui să dea greş, ca el şi oamenii lui şi ea odată cu ei să fie prinşi, iar toată banda lor să fie dusă în faţa justiţiei; şi-atunci identitatea ei va fi repede stabilită, iar Harry adus din Londra. Intrevăzu fulgerător toată această poveste întinzându-se în toată ţara şi scandalul îngrozitor ce l-ar provoca. Un renume de josnicie murdară ar pluti în jurul ei, prietenii lui Harry ar face glume obscene pe socoteala ei, iar Harry probabil că şi-ar sbura creerii şi copiilor orfani le-ar fi interzis să-i pronunţe numele ei, al mamei lor care fugise după un pirat francez ca o servitoare după un grăjdar. Gândurile se goneau în capul ei, în timp ce privea tăcutul echipaj de pe *La Mouette,* — văzând, în mintea ei, patul ei confortabil dela Navron, grădina liniştită, siguranţa şi cursul normal al vieţii cu copiii. Şi-apoi, ridicând privirea, văzu că francezul era în picioare lângă ea şi se întrebă cât de mult putuse ceti el pe faţa ei.

— Vino jos, — spuse el liniştit; şi ea îl urmă supusă, ca un elev care urma să primească o pedeapsă dela profesorul lui, întrebându-se ce-i va răspunde când o va mustra pentru temerile ei. In cabină era întuneric, cele două lumânări dând o lumină

anemică şi francezul se aşeză pe marginea mesei şi o scruta pe Dona stând în picioare în faţa lui, cu mâinile la spate.

— Ţi-ai reamintit că eşti Dona St. Columb, — spuse el.

— Da.

— Şi stând acolo sus pe punte, ai fi vrut să fii acasă în siguranţă şi să nu fi dat niciodată ochi cu *La Mouette.*

Ea nu răspunse; prima parte a frazei putea fi adevărată, dar nu şi ultima. Tăcură amândoi, iar Dona se întreba dacă toate femeile îndrăgostite erau sfâşiate între două imbolduri: dorinţa de a arunca la o parte modestia şi rezerva şi astfel să mărturisească totul,—şi hotărârea de a ascunde mereu dragostea, de a fi rece, distantă, de a muri mai degrabă decât a admite ceva atât de persònal, atât de intim.

Ar fi vrut să fie altcineva, să fluere fără grije, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele pantalonilor, să discute cu căpitanul corăbiei planurile şi posibilităţile nopţii ce se apropia; sau ar fi vrut ca el să fie o altfel de fiinţă, cineva de care puţin să-i pese, în loc să fie singurul bărbat din lume pe care-l iubea şi-l dorea.

O cuprinse un fulger de mânie, că ea, tocmai ea care-şi bătuse joc de dragoste şi zeflemisise pe sentimentali, să fie adusă

în numai câteva săptămâni la o degradare şi slăbiciune atât de ruşinoase. El se ridică de pe masă şi deschizând dulăpiorul din perete scoase o sticlă şi două pahare.

— Nu e bine niciodată, — spuse el, — să porneşti într'o aventură cu stomacul gol şi fără entuziasm, fireşte, dacă cineva n'are practica aventurii.

El turnă vin într'un pahar lăsându-l gol pe celălalt şi-l dădu pe cel plin Donei.

— Eu voiu bea mai târziu, — spuse el, — când ne vom înapoia.

Ea băgă de seamă pentru prima dată că pe bufetul de lângă uşă era o tavă acoperită cu un şervet şi el se duse şi-o aduse la masă. Era carne rece, pâine şi brânză.

— Asta-i pentru dumneata, spuse el, — mănâncă repede că n'avem vreme.

El se întoarse către o hartă de pe o masă alăturată şi începu s'o studieze, iar ea începu să mănânce şi să bea, dispreţuindu-se pentru indispoziţia ce-o cuprinsese sus pe punte. Şi după ce mâncase puţină carne şi-şi tăiase o felie de pâine şi brânză şi băuse vinul ce-l turnase francezul, Dona simţi că temerile şi îndoelile nu se vor mai reîntoarce, că toate acestea nu fuseseră, în definitiv, decât consecinţa picioarelor îngheţate şi stomacului gol, fapt de care el îşi dăduse seama

dela început înţelegând reaua ei dispoziţie, în felul lui ciudat şi incalculabil.

El se întoarse la sgomotul făcut de scaunul ei când se ridicase şi-i zâmbi, iar ea îi întoarse zâmbetul şi se înroşi vinovată ca un copil sburdalnic.

— Acum e mai bine, nu-i aşa?, spuse el.

— Da; dar cum de-ai ştiut?

— Pentrucă stăpânul unei corăbii are datoria să ştie aceste lucruri, — spuse el — şi un elev marinar trebue învăţat cu pirateria mai blând decât restul echipajului meu. Şi-acum, la treabă.

El ridică harta pe care o studiase, o aşeză pe masă în faţa ei şi văzu că era un plan al Fowey-Haven-ului.

— Aici este ancorajul principal, în apele adânci, opuse oraşului, — spuse el punând degetul pe plan — şi vasul lui Rashleigh va fi cam pe-aici, unde sunt ancorate totdeauna corăbiile lui, legată de vreo geamandură la intrarea golfului ăsta.

O cruciuliţă roşie trasată pe plan indica geamandura.

— Voiu lăsa pe *La Mouette* o parte a echipajului, spuse el, — şi dacă vrei, poţi rămâne cu ei.

— Nu, aş fi spus „da" acum un sfert de oră, dar acuma nu se mai poate.

— Eşti sigură de asta?

— N'am fost de nimic mai sigură, ca de asta, în toată viaţa mea.

El o privi în lumina pâlpâindă a lumânării, iar Dona se simţi deodată veselă, cu inima uşoară, caşicum nu-i păsa de nimic, absolut de nimic; şi chiar dacă ar fi fost prinşi, aduşi în faţa justiţiei şi spânzuraţi de cel mai înalt pom din parcul lui Godolphin, tot şi-ar plăti preţul, fiindcă ar fi consecinţele aventurii pe care o trăiseră împreună pentru prima dată.

— Vei remarca, îi spuse el, că la intrarea în port e un fort bine înarmat, iar pe ambele părţi ale canalului sunt două metereze, dar acestea nu sunt păzite. Deşi îi cunosc destul de bine pe oamenii dumitale din Cornwall şi ştiu că trag la somn, nu pot totuşi garanta că fiecare om din fort va ţine ochii închişi de dragul meu. Aşa că n'am altceva de făcut decât să ajung acolo pe uscat.

Se opri şi începu să fluere încetişor, continuând să studieze planul.

— Aici vom ancora, spuse el arătând cu degetul un bazin mic la o milă sau două est de port, — şi-mi propun să debarcăm aici pe plaja asta. De aici o potecă abruptă urcă în sus pe faleze şi-apoi duce la un golfuleţ — cam ca acela dela Helford dar mai puţin fermecător — la intrarea căruia,

în fața târgului Fowey, vom găsi corabia lui Rashleigh.

— Ești foarte sigur de dumneata, — spuse Dona.

Altfel n'aș putea fi pirat. Poți urca faleze?

— Dacă îmi împrumuți o pereche de pantaloni de-ai dumitale aș putea urca mai bine.

La asta mă gândeam și eu, îi spuse el, aici e o pereche aparținându-i lui Pierre Blanc, îi ține pentru sărbători și spovedanie, așa că sunt destul de curați. Poți să-i încerci imediat. Poate să-ți împrumute și o cămașe, ciorapi și pantofi. De haină n'ai nevoe; noaptea e prea caldă.

— Să-mi tai părul cu foarfecile? îl întrebă ea.

— Poate că atunci ai arăta mai mult a elev marinar, dar aș prefera să fiu prins decât să te las să faci asta, — răspunse el.

Dona nu spuse nimic câtva timp, fiindcă el se uita la ea. Și apoi:

— Când ajungem pe țărmul golfului, cum pătrundem până la corabie?

— Să ajungem la golf mai întâi și-atunci îți voiu spune.

Francezul luă planul, îl împături și-l aruncă în dulap zâmbind în felul lui ciudat.

— Cât îţi trebue să-ţi schimbi hainele?

— Cel puţin cinci minute, spuse ea.

— Te las atunci! Când eşti gata vino pe punte. Ai nevoe de ceva să-ţi legi buclele în sus.

El trase un sertar, bâjbâi o clipă şi scoase cingătoarea roşcată pe care o purtase în jurul taliei când cinase la Navron.

— Lady St. Columb devine tâlhar de drumul mare şi saltimbanc pentru a doua oară în viaţa ei, — spuse el, — dar de data aceasta nu va mai fi o bătrână pe care s'o înspăimânte.

Apoi ieşi din cabină trăgând uşa după el. Când Dona îl găsi, zece minute mai târziu, el era lângă scara ce fusese aruncată peste bord. Primul grup acostase în timp ce al doilea era strâns în barca de pe apă. Se îndreptă spre el puţin cam nervoasă şi simţindu-se atât de mică şi rătăcită în pantalonii lui Pierre Blanc, în timp ce pantofii îi sdrobeau călcâile, — dar acesta era un secret pe care trebuia să-l ţină pentru ea. El o cercetă cu privirea şi-apoi aprobă cu o mişcare scurtă a capului: „O să meargă, numai să nu vii în bătaia luminii lunei". Ea râse şi coborî în barcă lângă ceilalţi. Pierre Blanc se ghemuise în fundul bărcii, ca o maimuţă, iar când o văzu îi făcu cu ochiul şi duse o mână la inimă. O undă de râs

străbătu barca şi toţi zâmbiră cu admiraţie şi o familiaritate ce nu putea ofensa, iar Dona le întoarse zâmbetul lăsându-se pe spate pe scheletul bărcii şi prinzându-şi genunchii cu mâinile cu o dragă libertate, nemai fiind împiedicată de fuste şi panglici.

Căpitanul lui *La Mouette* coborî ultimul, se aşeză lângă Dona, ţinând cârma, oamenii se aplecară pe vâsle şi barca sbură spre ţărm. Dona îşi lăsă mâna să facă dâră în apa călduţă, catifelată şi fosforescentă ca o ploaie de stele şi se gândea, zâmbind, că putea juca însfârşit rolul unui băiat, — rol atât de mult dorit în copilăria ei când tatăl şi fraţii ei plecau lăsând-o acasă cu o păpuşe trântită pe covor alături de ea. Prora bărcii atinse ţărmul şi primul grup de oameni care aştepta pe mal, apucă barca de amândouă părţile şi trase barca afară din apă. Din nou tulburaseră pescăruşii, câteva perechi ridicându-se în aer cu ţipete ascuţite şi fâlfâit de aripi.

Dona simţi prundişul scârţâind sub pantofii ei grei şi mirosul de iarbă de pe faleze îi veni în nări. Oamenii se îndreptară spre poteca îngustă care brăzda faleza ca un şarpe şi începură să urce. Dona strânse din dinţi pentrucă urcuşul era greu cu pantofii cari nu-i se potriveau, dar francezul veni lângă ea, o luă de mână şi aşa urcară

faleza împreună, ea ținându-se de el ca un copil de tatăl lui. Când se opriră, odată, să mai respire, ea se uită înapoi, peste umăr, și văzu linia ștearsă a lui *La Mouette* ancorată în bazin, iar sunetul înfundat al vâslelor bărcii care-i adusese la țărm se făcea auzit până la ei. Pescărușii se domoliseră; și acum, nu mai era niciun sunet în afară de scârțâitul picioarelor oamenilor urcând poteca și clipocitul apei spălând plaja.

— Poți merge mai departe? — o întrebă francezul, iar Dona aprobă cu o mișcare a capului. Strânsoarea mâinii lui pe a ei se întări, iar Dona se înfioră și se gândi, fericită, cu nerușinare, că era prima oară că o atinsese și că era atât de bine să simtă forța mâinii lui. Când faleza fu escaladată, mai era totuși urcuș de suit prin ferigile înalte până la genunchi, așa că el continuă s'o ducă de mână, în timp ce oamenii lui se împrăștiară ca un evantaiu, iar Dona nu-i mai putu număra. El trebue că-și studiase harta cu mare grijă și deasemeni și oamenii lui, — bănuia Dona, — fiindcă în pașii lui și-ai lor nu era nicio ezitare, nicio pauză pentru recunoașterea terenului. Pantofii ei grosolani îi rodeau picioarele și la călcâiul stâng făcuse o bășică cu apă cât un galben de mare.

După ce traversară un drum de căruțe

care servea drept şosea, începură să coboare şi, înfine, el îi dădu drumul mâinii şi se depărtă puţin mai înainte urmat de Dona ca de-o umbră. I se păru Donei că a prins o licărire a râului, mult departe, în stânga, dar fu pierdută din nou, aşa cum mergeau ei la adăpostul unui gard viu, coborând printre ferigi, tufe şi măceş — dând gust de miere aerului. Ajunseră însfârşit într'un desiş de pomi pipernicţi ce se încolăceau pe marginea apei, de unde se vedea panglica îngustă a plajei, golful ce se aşternea în faţa lor şi se lărgea într'un port străjuit de un orăşel.

Se aşezară la adăpostul pomilor şi aşteptară. Oamenii corăbiei se strângeau ,unul câte unul ca nişte umbre tăcute lunecând spre ei prin întuneric.

Căpitanul lui „*La Mouette*" îi striga uşor pe nume şi când răspunseseră toţi pe rând şi el ştiu că sunt strânşi toţi, începu să le vorbească în bretonă, neînţeleasă de Dona. Le arătă ceva dincolo de golf, iar Dona văzu conturul unei corăbii ancorată în port. Vasul se balansa sub puterea primelor valuri ale fluxului. Sus de vintre atârna o lampă aprinsă, — singurul semn de viaţă de pe corabie, — şi din când în când venea un scârţâit de peste ape, corabia bătându-se de geamandura la care era ancorată. Era

ceva dezolant în sunetul acesta, ceva jalnic, caşicum corabia fusese abandonată şi era un lucru rătăcit; şi-apoi sunetul veni purtat de o briză uşoară dinspre golf, iar francezul ridică atent capul şi privi spre orăşel, se încruntă o clipă şi-şi întoarse obrazul împotriva vântului.

— Ce s'a întâmplat?, întrebă Dona în şoaptă, simţind instinctiv că ceva nu era cum ar trebui să fie, — iar francezul mai stătu o clipă sau două înainte de-a răspunde, adulmecând aerul ca un copoiu.

— Vântul bate către sud-vest, — răspunse el scurt.

Dona îşi întoarse obrazul în direcţia vântului şi văzu şi ea că briza care încetase să mai sufle în ultimele douăzecişipatru de ore, venea acuma dinspre mare, în rafale, purtând cu ea un gust sărat şi umed. Ea se gândi la *La Mouette* ancorată în bazinul ei micuţ, se gândi la cealaltă corabie în golful din faţa lor, se gândi că singurul lor aliat acuma era fluxul, fiindcă vântul trecuse de partea duşmanului.

— Ce-ai de gând să faci? — îl întrebă ea. Dar francezul nu răspunse, ci se ridică în picioare şi se îndreptă spre plaja golfului, în jos pe stâncile alunecoase şi umeda vegetaţie marină, iar oamenii îl urmară fără

vorbă, uitându-se toţi, pe rând, în sus la cer şi spre sud-vest, unde sufla vântul.

Se opriră toţi pe plaje, privind spre tăcuta corabie ancorată în port. Vântul sufla împotriva fluxului formând valuri mai mari, iar sunetul lanţului de ancoră izbindu-se de geamandură, creştea din ce în ce mai puternic. Apoi căpitanul lui *La Mouette* se depărtă câţiva paşi şi-i făcu semn lui Pierre Blanc care se duse spre el şi ascultându-şi stăpânul, capul lui de maimuţă se balansa mereu în semn de aprobare şi înţelegere. Când terminară, francezul veni spre Dona şi-i spuse: „I-am ordonat lui Pierre Blanc să te ia înapoi la *La Mouette*".

Dona îşi simţi inima bătând violent în piept şi se înfioră. „Dece", întrebă ea, „dece vrei să mă duc?" Francezul se uită din nou în sus spre cer, iar de data aceasta un strop de ploaie îi căzu pe obraz.

— Vremea are de gând să-şi bată joc de noi, — spuse el. *La Mouette* este adăpostită de faleze, iar oamenii de pe bordul ei o vor pregăti s'o scoată din bazin. Dumneata şi Pierre Blanc aveţi timp să vă întoarceţi şi s'o ajungeţi înainte de-a porni.

— Inţeleg, — spuse ea, în ceeace priveşte vremea. Iţi va fi greu să scoţi corabia din bazin. Nu *La Mouette*, fireşte, — vreau să spun corabia asta. Vântul şi fluxul nu-ţi

mai stau în ajutor. De asta vrei să mă înapoiez pe *La Mouette,* nu-i aşa? In caz că-i pericol.

Da, spuse el.

— Nu mă duc.

El nu răspunse şi Dona nu-i putu vedea expresia feţii, fiindcă el se uita spre port.

— Dece vrei să rămâi? spuse el în cele din urmă, iar în vocea lui era ceva care făcu să-i bată inima Donei, reamintindu-şi de seara aceia când pescuiseră pe râu, iar el pronunţase „lăstunul de noapte" cu aceiaşi dulceaţă şi vibraţie în voce.

Un val de nepăsare o cuprinse şi se gândi: „Ce importanţă are? Dece ne tot ascundem, când poate vom muri diseară împreună, sau mâine, şi au fost atâtea ce nu le-am făcut împreună". Şi înfigându-şi unghiile în podul palmelor se uită şi ea dincolo de golf şi-i spuse cu căldură: „La naiba cu toate prostiile astea; ştii foarte bine dece vreau să rămân".

Ea simţi cum el se întoarse s'o privească şi-i auzi glasul: „Acelaş motiv mă îndeamnă şi pe mine să te rog să pleci".

Tăcură din nou amândoi, fiecare căutând cuvinte potrivite, şi dacă ar fi fost singuri n'ar fi fost nevoe să-şi vorbească, fiindcă sfiiciunea care fusese o barieră între ei se topise caşicum n'ar fi fost niciodată. El râse,

îi luă mâna, îi sărută palma şi-i spuse: „Rămâi, atunci, vom lupta împreună şi tot astfel vom fi spânzuraţi de acelaş pom".

O lăsă din nou şi-i făcu semn cu capul lui Pierre Blanc a cărui faţă rânjea toată fiindcă ordinele fuseseră schimbate. Picăturile de ploaie se îndesiră, norii se adunară mai compact pe cer, iar vântul de sud-vest sufla în rafale mai violente dinspre port.

— Dona, — o strigă el pe nume pentru prima oară (atât de simplu, de natural, caşicum ar fi făcut-o o viaţă întreagă).

— Da, ce este, ce vrei să fac?

— Nu-i timp de pierdut, trebue să scoatem corabia în ape navigabile înainte de întărirea vântului. Dar mai întâi trebue să-l avem pe stăpânul ei pe bord.

Ea se uită la el caşicum ar fi fost nebun.

— Ce vrei să spui?

— Când vântul sufla numai peste marea deschisă, am fi putut scoate corabia afară din Fowey Haven înainte ca leneşii ăştia somnoroşi de pe ţărm să se fi frecat bine la ochi. Acum va trebui să ne străduim s'o trecem prin canalul îngust dintre cele două castele întărite. Philip Rashleigh ar fi mai inofensiv pe bordul corăbiei lui, decât să trezească pe diavolii de pe coastă şi să

ne trimită o ghiulea de tun în pântece, când vom trece pe la fort.

— Nu crezi că sunt măsuri disperate?

— In orice caz nu sunt mai disperate decât planul însuşi!

Francezul o privea zâmbind, ca şi cum nimic nu avea importanţă şi nu-i păsa de nimic.

— Vrei să faci ceva cu gust de pericol? o întrebă el.

— Da, spune-mi ce să fac.

— Aş vrea să te duci cu Pierre Blanc să găseşti o barcă. Dacă mergeţi puţin pe ţărmul golfului acesta, spre intrarea în port, veţi ajunge la câteva cocioabe pe versantul dealului şi la un cheiu. Acolo veţi găsi bărci priponite. Aş vrea ca dumneata şi Pierre Blanc să luaţi prima barcă ce-o găsiţi, să traversaţi spre Fowey. Acolo te vei duce la Philip Rashleigh.

— Da, spuse Dona.

— Nu vei greşi casa; e lângă biserică în faţa cheiurilor, pe care le poţi vedea de aici; acolo unde vezi lumina aceia.

— Da.

— Aş vrea să-i spui că prezenţa lui e urgent cerută pe bordul corăbiei. Injghebează orice poveste îţi trece prin minte şi joacă ce rol vei voi. Dar vezi să stai în umbră. In întuneric mai poţi fi luată drept

un elev marinar, dar în lumină se vede că eşti femeie.

— Şi dacă refuză să vină?

— N'o să refuze dacă eşti dibace.

— Şi dacă mă suspectează şi mă opreşte acolo?

— Va avea de-aface cu mine.

Francezul se îndreptă spre marginea apei urmat de oamenii lui. Dona îşi dădu seama deodată dece niciunul nu purta haina cu el, dece erau toţi în capul gol şi îşi ducea pantofii prinşi unul de catarama celuilalt pe după gât. Se uită la corabia din golf sbătându-se în ancorajul ei, lampa balansându-se în bătaia vântului, în timp ce oamenii de pe bord dormeau adânc; se gândi şi la cei cari vor năvăli pe ea, venind din întuneric. Noaptea asta nu va fi scârţâit de vâsle, nici umbre de bărci, ci o mână udă întinzându-se din apă să apuce lanţul, urma unui picior desculţ pe proră, câteva umbre mlădioase pe punte, şoapte, un şuerat, un strigăt înăbuşit de-o strangulare.

Ea se cutremură fără motiv — sau, poate, pentrucă era femeie — iar francezul, întorcându-se spre ea îi spuse zâmbind:

— Du-te acuma, întoarce-te cu spatele la noi şi du-te. Dona îl ascultă şi împiedicându-se de stânci şi ierburile marine, îşi văzu de drum cu Pierre Blanc, ţinându-se de căl-

câile ei ca un câine credincios. Nu se uită înapoi niciodată, dar ştia că înotau toţi spre corabie, că vântul sufla din ce în ce mai puternic, iar fluxul creştea repede. Işi ridică obrazul în bătaia ploii care cădea mai repede şi mai deasă.

CAPITOLUL XIII.

Dona se strecură într'o barcă şi Pierre Blanc pipăi după vâsle în întuneric. Ploaia continua să le bată umerii. Bazinul unde bărcile erau ancorate era agitat şi spuma albă broda treptele cheiului. Dela căsuţele de pe versantul dealului nu venea niciun semn de viaţă şi ei luaseră prima barcă ce le căzuse sub mână, fără dificultate. Pierre Blanc vâsli spre mijlocul canalului şi îndată ce eşiră din port la marea deschisă simţiră toată forţa vântului, care, laolaltă cu fluxul, ridicau o mare furioasă care pătrundea în barcă peste proră.

Ploaia cădea sălbatec, ascunzând dealurile după perdeaua ei. Dona tremura în cămaşa ei subţire, simţind o desnădejde în inimă, şi se întreba dacă nu era vina ei, dacă nu ea le adusese ghinion, fiindcă se părea că asta va fi ultima aventură a lui *La Mouette* care nu mai navigase niciodată înainte cu o femeie pe bord. Se uită la Pierre Blanc care

se încorda la vâsle. Zâmbetul lui pierise şi se uita peste umăr la gura portului. Se apropiau de orăşelul Fowey, se putea vedea un grup de case pe lângă chei şi turl'a unei biserici ridicându-se deasupra lor.

Toată aventura se transformase parcă deodată într'un vis urât din care nu se mai trezea, iar micuţul Pierre Blanc cu faţa lui de maimuţă îi era partener. Se aplecă spre el, iar Pierre Blanc se odihni o clipă aplecat pe vâsle.

— Voiu găsi singură casa, spuse ea, — şi trebue să mă aştepţi în barcă lângă cheiu. E singura posibilitate; şi dacă nu sunt înapoi într'o jumătate de oră trebue să te duci la corabie imediat.

El părea să răsucească vorbele Donei în minte, apoi aprobă cu o înclinare a capului, dar tot nu zâmbi, — bietul Pierre Blanc care nu fusese niciodată serios mai 'nainte. Se părea că şi el era dominat de sentimentul de desnădejde al acestei aventuri. Traseră mai aproape de cheiu şi lumina lanternei le lumină feţele. Apa se agita în jurul scării, iar Dona se ridică din barcă şi apucă balustrada cu mâna.

— Nu uita, Pierre Blanc, că nu trebue să mă aştepţi. Acordă-mi numai o jumătate de oră, — spuse Dona, — şi se întoarse

repede să nu-i mai vadă faţa lui răvăşită de nelinişte.

Trecu vreo câteva case şi ajunse la cea de lângă biserică pe versantul dealului. Printre perdelele trase se vedea lumină la parterre, dar strada însăşi era pustie. Dona se opri sub fereastră, nehotărâtă, suflându-şi în pumnii îngheţaţi şi i se păru, nu pentru prima oară, că planul acesta de a-l chema afară pe Philip Rashleigh era cel mai nebunesc din toată acţiunea, — fiindcă desigur că trebue să se fi culcat şi n'o să se deranjeze. Ploaia continua să cadă puternic, iar Dona nu se simţise niciodată mai singuratecă, mai lipsită de ajutor şi mai nehotărâtă în faţa unei acţiuni.

Auzi deodată o ferestruică deasupra capului ei deschizându-se şi se lipi de zid. Auzi pe cineva care-şi sprijinea coatele de pervazul ferestrei şi sunetul unei respiraţii adânci, scuturatul cenuşii dintr'o pipă căzând pe umerii ei, un căscat şi apoi un oftat. Dinăuntrul camerii se auzi scârţâitul unui scaun, iar cel care mişcase scaunul probabil că pusese o întrebare fiindcă dela fereastră se auzi răspunsul dat de o voce cunoscută Donei.

— E un vânt grozav dinspre sud-vest, spuse Godolphin, — e păcat că n'ai ancorat corabia mai înăuntrul canalului. Dacă vre-

mea o ţine tot aşa, vor avea de furcă mâine cu vasul.

In tăcerea care urmă Dona îşi putu auzi inima bătând. Ea uitase de Godolphin şi că era cumnatul lui Philip Rashleigh. Godolphin în casa căruia luase ceaiul cu o săptămână mai 'nainte. Iar acum era la un cot depărtare de ea scuturând cenuşa pipei pe umărul ei.

Dona îşi aminti de prinsoarea aceia nebunească asupra perucii şi-şi dădu seama că francezul trebue să fi ştiut că Godolphin va fi la Philip Rashleigh în Fowey, în noaptea asta, — şi că odată cu capturarea vasului plănuise şi să-i ia lui Godolphin peruca.

Cu toată frica şi neliniştea ei ea îşi zâmbi, fiindcă, dacă exista vreo nebunie apoi asta o întrecea; auzi, un om să-şi pună viaţa în primejdie de dragul unei peruci caraghioase. Gândul acesta o făcu să-l iubească şi mai mult, căci pe lângă calităţile lui de înţelegere şi tăcere, — de care fusese atrasă spre el la început — el avea şi această totală indiferenţă faţă de valorile lumii, o nebunie nestăpânită.

Godolphin mai era încă la fereastra deschisă, ea putea să-i audă respiraţia greoaie şi căscăturile, — în timp ce cuvintele rostite de el cu puţin mai înainte, privitoare la

mişcarea vasului mai în susul canalului, îi mai sunau în minte. O ideie începu să se precizeze în mintea ei, prin care chemarea stăpânului pe bordul corăbiei să pară legitimă; apoi cealaltă voce dinăuntrul camerii spuse ceva şi ferestruica se închise brusc. Dona se hotărî cu repeziciune, nepăsătoare dacă va fi prinsă, nebunia nopţii acesteia trezind în ea vechea senzaţie de încântare pe care o cunoscuse cu luni în urmă, când superb indiferentă faţă de bârfeli făcea gălăgie pe străzile Londrei.

Numai că de data aceasta aventura era reală, nu o simplă glumă inventată să gonească plictiseala când aerul Londrei era sufocant şi Harry prea pretenţios. Se depărtă de fereastră îndreptându-se spre uşă unde, fără ezitare, trase de clopotul care atârna afară.

Sunetul fu salutat de lătratul prompt al câinilor, apoi se auziră paşi, zăvoare îndepărtate şi, spre marea ei consternare, în faţa ei apăru însuşi Godolphin, cu o torţă în mână, acoperind intrarea cu corpul lui greoi.

— Ce vrei, spuse el supărat; nu ştii că-i aproape de miezul nopţii şi toată lumea e în pat?

Dona se feri înapoi din bătaia luminii,

caşicum ar fi fost intimidată de primirea făcută.

— E nevoe de Mr. Rashleigh; m'au trimis după dânsul. Căpitanul vrea să pornească vasul înainte ca vântul să se întețească.

— Cine-i acolo? strigă dinăuntru Philip Rashleigh. Şi 'n tot acest timp câinii lătrau şi se dădeau la picioarele Donei, iar Godolphin îi gonea înapoi.

Marş tu, Ranger; înapoi, Tancred, diavole. Şi apoi: „Vino înăuntru băiete. Ce, nu poţi?"

— Nu, domnule, sunt ud până la piele şi mai bine dacă voiţi să-i spuneţi D-lui Rashleigh că au trimis dela corabie după dânsul.

Şi începu să păşească înapoi, fiindcă el se uita fix la ea, cu sprâncenele încruntate a nedumerire, caşicum era ceva în felul ei de-a fi ce nu putea înţelege, ceva neobişnuit. Vocea enervată a lui Philip Rashleigh se auzi încă odată dinăuntru.

— Cine dracu-i acolo? E băiatul lui Dan Thomas din Polonan, e tânărul Jim?

— Ei, nu te grăbi aşa tare, — spuse Godolphin punând o mână pe umărul Donei, — d-l Rashleigh vrea să-ţi vorbească; tu eşti Jim Thomas?

— Da, domnule, — răspunse Dona apucând firul salvator ce-i se oferea, — şi si-

tuaţia e urgentă, căpitanul spune că e nevoe ca d-l Rashleigh să se ducă imediat pe bord, nu-i timp de pierdut, corabia e în primejdie. Lasăţi-mă să plec, domnule, mai am şi o altă misiune, mama e bolnavă grav şi trebue să mă duc după doctor.

Dar Godolphin continua s'o ţină de umăr şi apropie torţa de faţa ei.

— Ce-ai în jurul capului? spuse el. Eşti bolnav ca maică-ta?

— Ce-s prostiile astea? strigă Rashleigh venind în hall. Mama lui Jim Thomas e în groapă de zece ani. Cine-i acolo? Ce s'a întâmplat cu corabia?

Dar Dona se liberă de mâna ce-o ţinea pe umăr şi strigându-le peste umăr să grăbească fiindcă vântul se întărea, o luă la goană în jos spre chei, cu unul din câinii lui Rashleigh la călcâile ei, în timp ce râsete isterice i se ridicau în gâtlej.

Se opri în apropiere de chei adăpostindu-se în cadrul uşii unei case, fiindcă lângă scara unde nu era nimeni înainte, stătea acuma cineva cu o lanternă, privind către intrarea în port. Dona bănui că cel cu lanterna e paznicul de noapte al oraşului care-şi făcea rondul şi i se părea că se oprise acolo pe cheiu dintr'un fel de perversitate. Ea nu mai îndrăznea să mai înainteze până ce nu va pleca el de-acolo; şi'n orice caz,

trebue că Pierre Blanc s'a mai depărtat cu barca la vederea paznicului de noapte.

Adăpostită în cadrul uşii casei şi muşcându-şi unghiile din pricina neliniştii, Dona urmărea cum omul continua să se uite spre intrarea în golf, caşicum vreo mişcare acolo i-ar fi atras atenţia. Se simţi cuprinsă de o senzaţie de sfârşeală, căci, poate că în definitiv abordarea vasului n'a decurs conform planului şi poate că echipajul *„La Mouette*-i" continua să se lupte în apă în frunte cu căpitanul lor; sau rezistenţa fusese mai puternică decât îşi închipuiseră, iar acuma se băteau pe puntea vasului lui Rashleigh şi tocmai aceste sgomote poate că le auzea paznicul de noapte ce-şi încorda privirea peste faţa apei. Ea nu putea face nimic să-i ajute, fiindcă ar fi atras bănuiala şi asupra ei. Stând acolo în prag, auzi sunet de voci şi paşi şi de după colţul străzii apărură Rashleigh şi Godolphin îmbrăcaţi cu mantale lungi de ploaie, iar Rashleigh cu o lanternă în mână.

— Ei, tu de colo, — strigă el, şi paznicul se întoarse şi se grăbi spre el.

Ai văzut un băetan alergând pe drumul ăsta? întrebă Rashleigh; iar paznicul dădu din cap.

— N'am văzut pe nimeni; dar e ceva rău

acolo, domnule, se pare că vasul dumneavoastră s'a smuls din ancoră.

— Dar ce-i acolo? spuse Rashleigh mergând spre cheiu, iar Godolphin urmându-l deaproape spuse:

— Se pare că n'a minţit flăcăul acela.

Dona se ghemui şi mai mult în cadrul uşii. Trecură mai departe de ea, în direcţia cheiurilor, fără să se uite spre casă. Stăteau ca spatele la ea, uitându-se peste bazinul portului aşa cum făcuse şi paznicul. Pălăriile le fluturau în bătaia vântului iar ploaia li se scurgea pe obraz.

— Uitaţi, domnule, strigă paznicul, — căpitanul o porneşte, trebue că are de gând să urce în susul golfului.

— Omul ăla e nebun, — strigă Rashleigh, nu ştiu dacă este o duzină de oameni pe bord, trei sferturi din echipaj dormind pe ţărm. O s'o abordeze cât ai clipi din ochi. Du-te Joe şi scoală câţiva oameni, trebue să dăm toţi o mână de ajutor. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe nepriceputul ăsta de Dan Thomas, ce Dumnezeu crede că face.

Işi duse mâinile la gură şi strigă peste port:

— Heeeii *Merry Fortune,* heeeiii!

Iar paznicul traversă cheiul în goană şi apucă frânghia unui clopot de corabie care atârna lângă lanternă şi sunetul răsună pu-

ternic şi insistent în aer, destul să trezească pe oricine ar fi dormit în Fowey. Imediat se deschise o fereastră la o casă mai în susul străzii şi apăru un cap:

— Ce te doare, Joe, ţi s'a întâmplat ceva?

Rashleigh umbla încoace şi încolo, cuprins de-o furie oarbă. Strigă:

— Puneţi nădragii ticălosule şi ia-l şi pe frati-tu; nu vedeţi că *Merry Fortune* e în voia valurilor în port?

In portalul unei alte case apăru cineva străduindu-se să-şi îmbrace haina din mers; un altul veni alergând din josul străzii — şi'n tot acest timp clopotul dăngănea, Rashleigh urla furios, iar ploaia şi vântul îi umflau mantaua şi balansau lanterna din mână. Acum apărură lumini la toate ferestrele caselor mai jos de biserică. Voci strigau şi se chemau, apărură oameni ca din pământ, toţi alergând spre cheiu.

— Daţi-mi o barcă, — n'auziţi? Daţi-mi o barcă! Duceţi-mă la corabie, unul din voi, dar hai odată, duceţi-mă la corabie! — strigă Rashleigh.

In căsuţa în portalul căreia se ascunsese Dona se mişcă cineva, se auziră paşi pe scări, aşa că ea părăsi portalul şi ieşi pe chei. In întunericul şi învălmăşeala aceia, în vântul care şuera şi torentele de ploaie, ea era o umbră în plus, uitându-se spre co-

rabia care îşi întinsese pânzele şi se îndrepta spre mijlocul canalului, cu prora spre gura portului.

— Uitaţi-vă, e pierdută, — strigă cineva — curentul o duce spre stânci; cei de pe bord trebue să fie nebuni sau morţi beţi cu toţii.

— Dece n'o fi înţepenind cârma şi s'o lase după vânt? strigă un altul.

— Uite, a prins-o curentul, — ţipă cineva chiar la urechea Donei.

— Curentul e mai puternic decât vântul; face ce vrea cu ea.

Câţiva din oameni se luptau să desprindă bărcile ancorate sub cheiuri, înjurând când vreun odgon le dădea prea mult de lucru, iar Rashleigh şi Godolphin îi suduiau pentru întârziere.

— Cineva şi-a făcut de lucru pe-aici şi-a tăiat odgonul cu un cuţit, — strigă unul din oameni; iar Dona avu deodată imaginea măruntului Pierre Blanc rânjind în întuneric în timp ce clopotul se bălăngănea şi dăngănea pe cheiuri.

— Să înoate unul din voi şi să-mi aducă o barcă. O să-l calc în picioare pe cel care ne-a jucat festa asta; îl voiu spânzura.

Corabia se apropiase mai mult şi Dona putu vedea oamenii cocoţaţi pe trapeze, pânza cea mare fluturând, iar la cârmă era cineva care dădea ordine, cineva cu capul

lăsat pe spate şi supraveghiind desfăşurarea pânzei.

— Heeiii! Heeiii! strigă Rashleigh, iar Godolphin îşi amestecă strigătele cu ale cumnatului său.

— Fixează bara cârmei, omule, fixeaz-o înainte de-a fi prea târziu.

Dar *Merry Fortune* îşi vedea de drumul ei: în josul canalului dealungul portului, despicând fluxul.

— E nebun, — strigă cineva, — uitaţi-vă cum se îndreaptă spre gura portului.

Corabia putea fi văzută acuma foarte clar, cu trei bărci pe aceiaşi linie legate cu lanţul de ea, cu oamenii din ele împingând cu toată forţa din vâsle, cu toate pânzele umflate şi dansând sub forţa rafalelor de vânt venind dinspre dealurile de dincolo de oraş.

— O duce spre mare, — strigă Rashleigh, — Doamne Dumnezeule, o scoate în larg.

Godolphin se întoarse brusc şi ochii lui bulbucaţi căzură asupra Donei care se apropiase prea mult de marginea cheiului.

— Uite pe băiatul care-i vinovat de toate astea, — strigă el; prindeţi-l, puneţi mâna pe flăcăul ăsta.

Dona se răsuci cu repeziciune pe sub braţul unui bătrân care o privea încremenit şi începu să alerge la întâmplare, departe de chei, pe după casa lui Rashleigh, de-

parte de biserică şi târg, spre adăpostul dealurilor, în timp ce în spatele ei se auzea tropăit de paşi şi un om strigând: „Vino înapoi, băiete, vino înapoi; n'auzi?"

La stânga ei se deschidea o potecă întortochiată printre ferigi şi măceş şi Dona o luă pe-acolo împiedicându-se la tot pasul cu pantofii ei grosolani. Ploaia îi curgea şiroaie pe faţă. Apa portului se întrevedea mai jos şi ea putu auzi clipocitul fluxului izbindu-se de zidul falezei. Singurul ei gând, pentru moment, era să scape de ochii bulbucaţi şi cercetători ai lui Godolphin, fiindcă ştia că pe Pierre Blanc îl pierduse, iar *Merry Fortune* era ocupată cu propria ei luptă în port.

Continuă să alerge prin vânt şi'n întuneric, poteca ducând-o pe versantul dealului spre gura portului. Şi-acuma i se părea că mai aude dăngănitul oribil al clopotului de pe cheiu, trezind populaţia târgului; şi-acuma mai putea vedea faţa furioasă a lui Philip Rashleigh înjurând oamenii care se străduiau să prindă o barcă. Poteca începea să coboare şi Dona se opri din goana ei şi-şi şterse ploaia de pe faţă. Văzu cum drumul cobora spre un golfuleţ lângă port şi-apoi şerpuia iarăşi în sus spre fort. Işi încordă privirea căutând să pătrundă întunericul şi să vadă unde-i *Merry Fortune.*

Apoi, privind înapoi văzu o luminiţă coborând poteca spre ea şi auzi scârţâitul paşilor.

Se aruncă la pământ printre ferigi, iar când paşii se apropiară mai mult văzu un bărbat cu o lanternă în mână. Umbla repede neuitându-se nici la dreapta, nici la stânga, trecu pe lângă ea, coborî spre golfuleţ şi apoi urmă poteca în sus spre fort; ea putu să-i vadă lumina lanternei cum urca dealul. Dona înţelese că se ducea spre fort trimis de Rashleigh să avertizeze soldaţii de pază acolo. Dacă îi trecuse vreo bănuială prin minte, sau dacă credea numai că căpitanul lui *Merry Fortune* îşi pierduse minţile şi ducea corabia la dezastru, — ea nu putea spune şi nici n'avea importanţă. Rezultatul era acelaş: cei cari păzeau intrarea în port vor deschide focul asupra lui *Merry Fortune*.

Incepu să coboare în goană poteca spre golfuleţ, dar în loc să apuce pe urcuşul spre fort — aşa cum făcuse omul cu lanterna — ea o luă la stânga dealungul plajei alunecând pe stâncile ude şi plantele marine, spre gura portului însuşi. Putu vedea acuma în fapt ceeace studiase pe planul Fowey Haven-ului. Văzu intrarea îngustă, fortul, şirul de stânci ieşind din golfuleţul unde se găsea acuma şi în mintea ei era un singur

gând: că trebuia să ajungă la stâncile acelea înainte ca vasul să ajungă la gura portului şi să-l avertizeze, într'un fel sau altul, pe francez că fusese dată alarma în fort.

Pentru moment era adăpostită de faleze şi nu mai trebuia să se lupte cu ploaia şi vântul, dar picioarele îi fugeau pe stâncile alunecoase udate de apa fluxului. Căzuse, iar mâinile şi bărbia îi erau rănite, în timp ce părul îi căzuse pe faţă, liberat de strânsoarea panglicei.

Un pescăruş începu să ţipe ascuţit undeva. Ţipătul lui persistent era reprodus de faleze, iar Dona începu să-l blesteme sălbatic şi zadarnic; i se părea că fiecare pescăruş era o sentinelă ostilă ei şi tovarăşilor ei, iar această pasăre care se jeluia în întuneric îşi bătea joc de ea, strigându-i că toate încercările ei de a ajunge la corabie erau zadarnice.

Intr'o clipă sau două va ajunge la colanul de stânci, putea auzi cum se spărgeau valurile de ele. Uitându-se înainte o văzu pe *Merry Fortune* navigând dealungul portului, despicând valurile. Bărcile cari o remorcaseră fuseseră ridicate pe punte, iar oamenii cari le mânuiseră erau adunaţi într'o parte a corăbiei, — fiindcă, prin minune par'că, vântul îşi schimbase direcţia spre vest, iar *Merry Fortune* naviga puternic pur-

tată de reflux spre marea deschisă. Pe apă erau alte bărci acuma, vase mici cari urmăreau corabia, iar oamenii din ele strigau şi înjurau şi cu siguranţă că Godolphin şi Rashleigh erau într'una din ele. Dona îşi dădu la o parte părul căzut în ochi şi râse, fiindcă acuma nu-i mai păsa de furia lui Rashleigh sau dacă Godolphin o recunoscuse, întrucât *Merry Fortune* naviga departe de ei, voioasă şi nepăsătoare în vântul de vară. Pescăruşul mai ţipă odată, de data aceasta aproape de ea; se uită în jurul ei după o piatră să arunce în el, dar, în loc de asta, văzu o barcă venind de dincolo de stânci spre ea, cu Pierre Blanc la vâsle. Faţa lui privea în sus spre faleză şi mai ţipă încă odată ca un pescăruş.

Râzând, Dona ridică braţele deasupra capului şi-l strigă, iar el trase barca lângă ea. Se urcă lângă el şi niciunul nu întrebă nimic, iar Pierre Blanc împinse barca spre corabie. Sângele îi curgea din tăietura dela bărbie şi hainele îi erau muiate, dar Donei nu-i mai păsa de nimic. Barca sări pe creste de val şi spuma sărată îi izbi faţa odată cu vântul şi ploaia. Văzu un fulger de lumină, bubuitul unui tun şi ceva plescăi în apă la zece metri în faţa lor, dar Pierre Blanc, rânjind ca o maimuţă, vâsli înainte spre mijlocul canalului unde *Merry Fortune*

călca marea spre ei, cu pânzele umflate de vânt să pleznească.

Un alt fulger de lumină, un alt bubuit asurzitor şi pârâitul lemnului care se despică. Dar Dona nu mai putu vedea nimic; ştiu numai că cineva aruncase o frânghie în barcă şi-i trăgea mai aproape de corabie; apoi feţe care râdeau, braţe care o ridicau, vârtej de apă jos sub ea şi o barcă răsturnată înghiţită de întuneric.

Francezul era în picioare la cârmă pe *Merry Fortune* şi el avea o tăietură la bărbie, iar părul răvăşit îi acoperise faţa şi şiroae de apă curgeau din cămaşe. O clipă privirile lor se întâlniră şi-şi zâmbiră. Apoi el spuse: „Aruncă-te pe burtă, Dona, o să tragă din nou". Şi Dona se întinse cu faţa în jos pe punte, istovită, tremurând, cu dureri în tot trupul. Dar acum nu-i mai păsa de nimic. De data aceasta lovitura fu prea scurtă. „Economisiţi-vă praful de puşcă băeţi", — le strigă francezul râzând — „n'o să ne prindeţi de rândul acesta". Iar Pierre Blanc cu apa curgându-i şiroaie din haine şi tremurând ca un câine se aplecă peste parapet şi le dădu cu tifla. *Merry Fortune* se ridica şi cobora pe lamele valurilor, cu pânzele pocnind şi vintrele troznind. Cineva din bărcile urmăritoare strigă şi împuşcă cu o muschetă.

— Asta-i prietenul dumitale, Dona. E ochilor bun?

Ea se târî până la parapet şi văzu barca conducătoare cu Rashleigh şi Godolphin ducând o muschetă la umăr.

— Uite, e o femeie pe bord, strigă Rashleigh.

Godolphin trase din nou şi glonţul şueră pe deasupra capului ei, iar apoi Dona văzu cum francezul lăsă cârma în grija lui Pierre Blanc şi râzând se aplecă peste parapetul corăbiei cu o sabie în mână.

— Vă salut, domnilor, — strigă el — şi vă doresc reîntoarcere bună la Fowey; dar înainte de toate am vrea ceva ca să ne amintim de dumneavoastră.

Şi întinzând sabia, svârli în apă pălăria lui Godolphin şi cu vârful sabiei apucă peruca ondulată a acestuia, ridicând-o triumfător în aer. Godolphin, chel ca un nou născut, cu ochii bulbucaţi în faţa-i aprinsă, căzu în fundul bărcii cu muscheta alături.

Un nou ropot de ploaie îi ascunse vederii lor şi marea mătură din nou puntea aruncând-o pe Dona în scurgători. Când putu să se ridice din nou şi să-şi recapete respiraţia, fortul era departe în urmă, bărcile nu se mai vedeau, iar francezul cu mâna pe cârma lui *Merry Fortune* îi zâmbi. Peruca lui Godolphin se legăna spânzurată de spiţele cârmei.

CAPITOLUL XIV.

Două corăbii navigau în tovărăşie, cam la trei mile depărtare una de alta, — iar vasul conducător avea un aer ştrengăresc cu catargele lui piezişe şi vopseaua vie, caşicum ar fi condus sobrul vas de comerţ care îl urma spre ape neînscrise pe vreo hartă, departe, departe, dincolo de orizont.

Vântul de vară care bătuse asupra mării douăzecişipatru de ore fără oprire, încetase să mai sufle, iar cerul era de-un albastru limpede, fără pic de nour. Talazurile se domoliseră şi ele, lăsând o mare liniştită şi ciudat de nemişcată, aşa că cele două corăbii, duse numai de o briză uşoară dinspre nord, aproape că stăteau nemişcate, cu pânzele atârnând nefolositoare pe vintre. Miros de bucătărie venea din pântecul lui *Merry Fortune*, miros de pui fripţi care pătrunse în cabină, amestecându-se cu aerul sărat al mării şi căldura soarelui. Dona deschise ochii şi-şi dădu seama că corabia

nu mai sălta şi juca pe talazurile Atlanticului. Greaţa care o cuprinsese trecuse şi-i era foame mai mult ca oricând. Căscă, îşi întinse braţele deasupra capului şi zâmbi fericită că nu mai avea rău de mare; şi-apoi înjură încetişor, folosind una din înjurăturile birjăreşti ale lui Harry, fiindcă-şi aminti că fiindu-i greaţă pierduse prinsoarea asupra perucii. Işi duse mâinile la urechi să-şi pipăie cerceii de rubine şi astfel îşi dădu seama că era goală, sub cuvertură, iar prin cabină nici urmă de hainele ei.

I se păru o veşnicie de când se împleticise coborând spre cabină în întuneric, muiată de ploaie, istovită şi bolnavă, — şi-şi aruncase de pe ea cămaşa, pantalonii şi pantofii grosolani, strecurându-se la căldura păturilor, doritoare de linişte şi somn.

Cineva intrase probabil în cabină fiindcă ferestruica rotundă era larg deschisă, iar înainte fusese închisă din cauza vremii, iar hainele îi fusese luate şi'n locul lor era un ibric cu apă fierbinte şi un prosop.

Se dădu jos din culcuşul confortabil unde stătuse o zi şi-o noapte şi aşa goală cum stătea în mijlocul cabinei se gândea că stăpânului lui *Merry Fortune,* oricine ar fi fost el, îi plăcea confortul mai mult decât vigilenţa. Pieptănându-se se uită pe geam

şi văzu la tribord catargele *La Mouette*-i lucind roşii în lumina soarelui. Simţi din nou în nări miros de pui fript şi auzind sunet de paşi pe punte în faţa cabinei se cocoţă iar în pat, trăgându-şi pledul până sub bărbie.

— Nu te-ai trezit încă? întrebă francezul. Ea îi strigă să intre, — şi se lăsă pe pernă cu inima bătându-i nebuneşte. El rămase zâmbind în pragul uşii, cu o tavă în mână.

— Mi-am pierdut cerceii, după alte toate. spuse ea.

— Da, ştiu.

— De unde ştii?

— Pentrucă am coborât odată aici să văd ce faci şi mi-ai aruncat cu o pernă în cap, trimiţându-mă la naiba, — răspunse el.

Dona râse, dând din cap.

— Minţi, n'ai venit niciodată. N'am văzut picior de om pe aici.

— Erai prea istovită ca să-ţi mai aminteşti de asta, dar, ce să mai discutăm. Ţi-e foame?

— Da.

— Şi mie. M'am gândit să mâncăm împreună.

El începu să pună masa, iar Dona îi urmărea mişcările, de sub cuvertură.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

— Cam trei după amiază.

— Şi ce zi poate să fie?

— Duminecă. Dacă prietenul dumitale Godolphin nu găseşte un peruchier bun în Fowey, o să piardă slujba la biserică.

El se uită în sus spre grinzi, iar ea urmărindu-i privirea văzu nobila perucă atârnată de un cui deasupra capului ei.

— Când ai pus-o acolo? întrebă ea.

— Când ţi-a fost greaţă.

Dona tăcu, fiindu-i necaz că el o văzuse într'o astfel de împrejurare ruşinoasă şi nedemnă, — şi-şi trase pledul mai strâns în jurul ei, uitându-se la el cum desfăcea puiul.

— Poţi să mănânci o aripă? o întrebă el.

— Da, — aprobă ea, întrebându-se cum o să se poată ridica; iar când el se întoarse să desfunde vinul ea se înfăşură în pătură până la umeri.

El aduse pui pe-o farfurie şi-o privi de sus până jos.

— Putem face mai mult decât atât pentru dumneata, — spuse francezul. Uiţi că *Merry Fortune* venea din India, — şi ducându-se afară o clipă, se aplecă asupra unei cutii mari de lemn, îi ridică brusc capacul şi scoase un şal roşu aprins şi auriu, cu franjuri de mătase.

— Poate că Godolphin i-l hărăzise nevestei lui. Mai sunt multe altele, însă, dacă vrei.

Se aşeză la masă şi rupând un picior de pui începu să-l mănânce. Ea îşi bău vinul urmărindu-l cu privirea pe deasupra paharului.

— Am fi putut să fim spânzuraţi de cel mai înalt pom din parcul lui Godolphin, — spuse Dona.

— Am fi fost, dacă nu s'ar fi schimbat direcţia vântului.

— Şi ce vom face acuma?

— Nu fac niciodată planuri Dumineca, îi spuse el.

Dona continua să mănânce cu mâna aşa cum făcea el, iar din corabie se auzi sunetul lăutei lui Pierre Blanc şi vocile oamenilor cântând uşor.

— Ai totdeauna noroc aşa mare, francezule?

— Totdeauna, — răspunse el aruncând hartanul pe fereastră şi luându-l pe celălalt.

Soarele inundase masa cu lumina lui, iar marea clipocea uşor izbindu-se în coasta corăbiei. Continuară să mănânce conştienţi fiecare de prezenţa celuilalt şi de orele cari se aşterneau în faţa lor.

— Marinarii lui Rashleigh trăesc bine, spuse francezul, poate că de asta dormeau toţi când ne-am suit pe vas.

— Câţi erau?

— O jumătate de duzină, nici mai mult nici mai puţin

— Şi ce-aţi făcut cu ei?

— I-am legat spate la spate, le-am pus căluş în gură şi le-am dat drumul într'o barcă. Cred că au fost culeşi de însuşi Rashleigh.

— Marea o să fie iar furioasă?

— Nu, s'a terminat.

Ea se lăsă pe pernă urmărind jocul razelor solare pe grinzi.

— Imi pare bine că am trecut prin pericol şi agitaţie, dar sunt veselă că s'a terminat. N'aş mai vrea să mai trebuiască să aştept în faţa casei lui Rashleigh, să mă ascund pe cheiuri, să fug peste dealuri până la mare de credeam că-mi sare inima din piept.

N'ai acţionat prea rău pentru un elev marinar, — spuse francezul.

El se uită la ea, apoi îşi întoarse privirea, iar Dona începu să se joace cu franjurile şalului. Pierre Blanc mai cânta din lăută, cânta melodia aceia picantă pe care Dona o auzise când *La Mouette* ancorase pentru prima oară la Navron.

— Cât o să stăm pe *Merry Fortune?*

— Dar ce, vrei să te duci acasă?

— Nu, deloc, întrebam numai aşa...

Francezul se ridică şi se duse la fereastră

uitându-se la *La Mouette* cum stătea aproape nemişcată, la vreo două mile depărtare.

— Asta-i marea, — spuse francezul. Sau prea mult vânt sau deloc. Să fi avut numai o baniţă de briză bună şi am fi fost acum la coasta franceză. Poate că o să ajungem diseară.

Rămase în picioare, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele pantalonilor, cu buzele ţuguiate şuerând melodia cântată de Pierre Blanc la lăută.

— Ce-o să faci când vântul va porni să sufle?

— Voiu naviga până în raza de vedere dela coastă, voiu lăsa o mână de oameni să ducă *Merry Fortune* în port, iar noi ne vom reîntoarce pe *La Mouette*.

Dona continua să se joace cu franjurile şalului.

— Şi-apoi unde ne vom duce? întrebă ea.

— Inapoi la Helford, fireşte. Nu vrei să-ţi vezi copiii?

Ea nu răspunse. Ii privea partea dinapoi a capului şi lărgimea umerilor.

— Poate că lăstunul de noapte îşi mai chiamă tovarăşa, în golf, la miezul nopţii, — spuse el. Să ne ducem să-l găsim; şi pe uliu. Nu-i aşa că n'am terminat desenul uliului?

— Nu ştiu.

— Apoi sunt atâţia peşti în râu care abea aşteaptă să fie prinşi.

Cântecul lui Pierre Blanc se stinse şi singurul sunet era clipocitul apei izbindu-se de coasta corăbiei. Clopotul de pe *Merry Fortune* bătu jumătatea, iar cel de pe *La Mouette* îi răspunse ca un ecou îndepărtat. Soarele făcea să strălucească marea liniştită. Pace şi linişte peste tot.

Francezul se întoarse dela fereastră şi, tot fluerând uşor acelaş cântec, veni şi se aşeză pe marginea culcuşului lângă Dona.

— Asta-i clipa fericită a unui pirat, spuse el. Planul e terminat şi executat. Vânatul e bogat. Privind înapoi îţi aduci aminte numai de clipele bune, lăsând la o parte greutăţile până la aventura următoare. Aşa că, vântul neîncepând să sufle până la căderea nopţii, putem face ce ne place.

Dona asculta clipocitul apei.

— Am putea înota, — spuse ea, — în răcoarea amurgului, înainte ca soarele să dispară cu totul.

— Am putea.

Din nou tăcere, iar francezul privea reflexele razelor solare în părul ei.

— Nu mă voiu putea da jos până nu mi se usucă hainele, — spuse Dona.

— Ştiu.

— Trebue să mai stea mult, afară în soare?

— Cred că cel puţin trei ore de-acum înainte.

Dona oftă şi se aşeză mai bine pe pernă.

— N'ai putea coborî o barcă şi să-l trimiţi pe Pierre Blanc să-mi aducă rochia de pe *La Mouette?*

— Doarme acuma. Toţi dorm. Nu ştiai că francezilor le place să lenevească între unu şi cinci după amiază?

— Nu, nu ştiam, — spuse Dona.

Ea îşi duse mâinile la ceafă şi închise ochii.

— In Anglia, — spuse ea, — oamenii nu dorm niciodată după amiază. Trebue să fie un obiceiu caracteristic concetăţenilor dumitale. Dar ce-ai de gând să facem până mi se usucă hainele?

— In Franţa, zise el, ţi s'ar spune poate că e un singur lucru ce l-am putea face. Dar şi acesta o fi numai un obiceiu caracteristic nouă.

Ea nu răspunse. Francezul întinse mâna şi începu să deşurubeze încetişor cercelul de rubine din urechea ei stângă.

CAPITOLUL XV.

Dona era în picioare la cârma *La Mouette*-i şi corabia se aşternea pe întinsul verzui al mării ce-şi arunca din când în când dantelă de spumă albă pe bordul vasului. Pânzele albe întinse cântau deasupra capului ei şi la urechi îi veneau toate sunetele pe care ajunsese să le iubească: troznetul marelui catarg, pocnetul odgoanelor întinse, biciuitul vântului în vintre. Iar de jos se auzeau vocile oamenilor, râzând şi chicotind, uitându-se din când în când să vadă dacă ea îi observa, dându-se în spectacol ca nişte copii, numai să prindă o privire a ei. Soarele fierbinte îi frigea capul descoperit, stropi săraţi îi aducea vântul pe buze, — iar puntea înfierbântată avea un miros înţepător de catran, frânghie udă şi apă sărată. Se gândea că toate acestea nu erau decât un moment în viaţa ei, că ele nu vor mai reveni, că ziua de ieri nu ne mai aparţine, iar cea de mâine e o necunoscută

ce se va putea arăta duşmană. Asta e ziua noastră, clipa noastră de viaţă, — când soarele, vântul şi marea ne aparţin, iar oamenii cântă pe punte. O zi care trebue amintită şi sărbătorită mereu, fiindcă *în decursul ei* am trăit şi iubit şi de nimic nu ne păsa decât de propria noastră fiinţă dela care am evadat. Se uită la el întins pe punte, cu mâinile sub cap şi pipa în gură. Din când în când îşi zâmbea dormitând în fierbinţeala soarelui, iar ea îşi aminti senzaţia spatelui lui alături de al ei toată noaptea; şi se gândi cu milă la toţi bărbaţii şi femeile acelea care nu iubeau cu inima uşoară, care erau reci, sau erau timizi, sau nu participau cu totul, oameni care credeau că pasiunea şi tandreţea sunt două lucruri care nu puteau sălăşlui laolaltă, iar nicidecum *unul,* o splendidă contopire, o sălbăticie blândă, o tăcere care să fie o vorbire fără cuvinte. Dragostea — aşa cum îşi dădea ea seama acuma — era ceva fără ruşine şi fără rezervă, doi inşi cari se posedă fără bariere între ei şi fără mândrie. Orice i se întâmpla unuia, survenea şi celuilalt, — toate simţămintele, toate mişcările, toate senzaţiile şi gândurile.

Cârma *La Mouette*-i se mişcă uşor în mâinile ei şi în briza înteţită corabia gonea înainte. Se gândea că plăcerile simple: mân-

catul, băutul şi dormitul şi le împărtăşeau cu bucurie şi înţelegere, fiindcă aceiaşi fericire îi învăluia pe amândoi, aceiaşi dragoste de viaţă, aceiaşi atracţie faţă de forţa existentă în scheletul corăbiei, frumuseţea pânzelor, gustul mării, puterea vântului biciuindu-le faţa.

Deschise ochii şi se uită la ea. Scutură pipa de punte şi cenuşa fu luată de vânt şi împrăştiată. Apoi se ridică, se întinse, căscă leneş şi mulţumit şi veni lângă ea la cârmă punând mâna peste a ei, — şi aşa rămaseră privind cerul şi marea şi pânzele întinse, nevorbind nimic.

Coasta Cornwallului era o linie îngustă la orizont şi primii pescăruşi veniră să-i salute, ţipând şi rotindu-se în jurul catargelor, — şi ştiau că vor simţi în curând mirosul dealurilor purtat de vânt spre ei, iar mai târziu estuarul Helfordului — cu apa aurie de razele soarelui care va apune — se va deschide să-i primească.

Plaja încălzită toată ziua de soare va fi fierbinte, iar râul bogat şi limpede de apa fluxului. Pe stânci vor fi prigorii, iar bâtlanii gânditori, vor sta într'un picior pe lângă bălţoace. Mai în susul râului, către golf, vor găsi un erete nemişcat ca o statuetă, dar se va ridica cu largi bătăi neauzite de aripă şi va dispare peste pomi.

Golful va părea liniştit şi tăcut, după soarele fierbinte şi marea agitată. Lăstunul de noapte îşi va chema tovarăşa aşa cum spusese francezul, iar peştii vor ţâşni în apă. Vor simţi din nou toate aromele miezului de vară şi sunetele ei, aşa ca atunci în amurg când mergeau sub pomi printre ferigi tinere şi muşchi.

— Să facem focul şi să ne pregătim cina pe marginea golfului ca atunci?, spuse el citindu-i gândurile.

— Da, acolo pe cheiu, ca înainte — şi sprijinindu-se de el se uită cum linia îngustă a coastei se îngroşa şi devenea mai precisă. Se gândea la cealaltă cină pe care o pregătiseră împreună, la sfiiala şi rezerva dintre ei atunci, lucruri ce nu mai puteau reveni, pentrucă dragostea odată împărtăşită e cel mai simplu lucru din lume, bucuriile intensificându-se şi febra dispărând.

La Mouette se furişa spre ţărm aşa cum făcuse în prima seară — care părea acuma atât de îndepărtată — când Dona se afla pe faleză uitându-se la ea, cu presimţiri în suflet. Soarele coborâse spre apus şi pescăruşii îi întâmpinară salutându-i. Purtată de uşorul vânt de seară şi de fluxul în creştere, corabia plutea uşoară şi tăcută în susul estuarului. In cele câteva zile cât lipsiseră, pomii căpătaseră un ton mai închis de cu-

loare, verdele dealurilor era mai bogat şi aceiaşi aromă caldă de miez de vară dăinuia în aer. Cum *La Mouette* înainta purtată de flux, o corlă se ridică şuerând şi sbură în susul râului. Vântul scăzuse cu totul aşa că bărcile fură lăsate pe apă şi remorcară corabia spre locul ei secret de ancorare, tocmai când primele umbre ale serii coborâră pe ape. Lanţul ancorei zornăi surd şi corabia mai svâcni odată sub puterea fluxului. De undeva se ivi o lebădă şi tovarăşul ei, ca două bărcuţe albe plutind alături, urmate de trei boboci pufoşi şi cenuşii. Pluteau în josul golfului, lăsând în urma lor o dâră ca o corabie. Totul se linişti pregătindu-se să primească noaptea, iar din pântecul vasului se urca miros de bucătărie şi murmur scăzut de glasuri.

Francezul stând în barcă sub scara de frânghie, o chemă pe Dona care privea cerul înstelat şi amândoi coborâră pe urma lebedelor, barca sărind uşor pe apă.

In curând focul străluci într'un luminiş. Gătejele uscate troznirä şi aruncară scântei. In noaptea aceia mâncară slănină, mustind şi răsucindu-se la prăjit, şi pâine prăjită la foc. Apucară slănina cu mâna şi apoi băură cafea tare şi amară dintr'un ibric cu coada îndoită, — iar când el îşi luă pipa şi

tutunul Dona se sprijini de genunchii lui cu mâinile sub cap.

— Toate acestea, — spuse ea uitându-se în foc — ar putea fi mereu dacă am vrea. Şi mâine, şi ziua următoare, un an întreg. Şi nu numai aici, dar şi'n alte ţări, pe alte mări, în ţinuturi după placul nostru.

— Da, — spuse francezul — dacă am vrea să fie aşa. Dar Dona St. Columb nu e Dona elev marinar. Ea aparţine unei alte lumi şi când se va trezi la Navron îşi va aduce aminte ca prin vis de aventura avută, văzându-şi de îmbrăcămintea ei şi gospodărie şi copii.

— Nu, spuse Dona — ea nu s'a trezit încă şi mai are încă febră, iar visurile ei sunt atât de dragi cum n'a mai avut nici-odată mai înainte în viaţa ei.

— Dar totuşi vise, din care se va trezi dimineaţa.

— Nu, nu. Va fi totdeauna aşa. Focul şi întunericul nopţii şi cina gătită de noi şi mâna ta pe inima mea.

— Uiţi, zise francezul — că femeile sunt mai primitive ca noi. Le place un timp să rătăcească, da, să se joace de-a dragostea, de-a aventura. Şi-apoi, ca şi păsările trebue să-şi clădească un cuib. Instinctul e mai tare ca ele. Păsările îşi clădesc cuibul dorit,

cald şi ocrotitor, se cuibăresc în el şi-şi fac puii.

— Dar puii cresc şi sboară, iar părinţii pleacă şi ei liberi din nou.

El râse privind vâlvătăile focului.

— Acesta nu-i un răspuns, Dona scumpă. Şi eu aş putea întinde pânzele *La Mouette*-i şi să plec, să mă reîntorc peste douăzeci de ani; şi ce-aş găsi în locul elevului marinar decât o femeie placidă şi aşezată, cu visurile ei uitate de mult, iar eu un marinar muşcat de vreme, cu încheeturile înţepenite, cu barbă, cu gustul pentru piraterie pierit în decursul anilor.

— Francezul meu prezintă un trist tablou al viitorului.

— Francezul tău e un realist.

— Şi dacă aş pleca acuma cu tine şi să nu mai mă reîntorc niciodată la Navron?

— Cine poate şti? Poate regrete şi deziluzii, privind înapoi la ce-ai lăsat.

— Niciodată asta, niciodată dacă sunt alături de tine.

— Ei bine, poate n'ai regreta. Dar un cuib tot ţi-ai clădi şi eu voiu trebui să navighez iarăşi singur şi tot nu va fi o aventură pentru tine; fiindcă vezi tu, Dona dragă, pentru o femeie nu poate fi o evadare mai mult de-o zi şi-o noapte.

— Nu, ai dreptate, nu-i posibilă o eva-

dare pentru o *femeie.* De aceia dacă plec cu tine din nou, voiu fi iarăşi un elev marinar luând pentru totdeauna pantalonii lui Pierre Blanc; şi nu vor fi complicaţii ale naturii primitive femenine, inimile şi spiritele noastre vor fi liniştite, vei putea captura corăbii şi debarca pe ţărmuri, iar eu, umil elev marinar îţi voiu pregăti cina în cabină şi nu te voiu întreba nimic şi nu te voiu tulbura cu vorba.

— Şi cât crezi că vom putea rezista astfel?

— Atât cât ne va place.

— Vrei să spui atât cât voiu vrea, ceeace ar însemna nu numai o noapte şi-o zi, Dona mea dragă, în niciun caz nu numai ziua ce-a trecut şi noaptea asta.

Focul începu să scadă şi se topi. Apoi Dona întrebă:

— Ştii ce zi e azi?

— Da. Cea mai lungă zi a anului. E miez de vară.

— De aceia, zise ea, la noapte vom dormi aici, nu pe corabie. Pentrucă n'o să mai vină niciodată pentru noi şi'n felul ăsta, aici pe lângă golf.

— Ştiu, deaceia am adus pături şi o pernă pentru tine. Nu le-ai văzut în barcă?

Se uită la el, dar nu-i putu vedea faţa, fiindcă focul se stinsese şi era umbră; iar apoi se ridică fără vorbă şi se duse spre

barcă întorcându-se cu păturile şi perna în braţe şi le aşternu în luminiş, sub pomi, aproape de apă. Apa se retrăgea şi se vedeau straturile de mâl. Pomii se înfiorară uşor sub acţiunea vântului şi se liniştiră din nou. Păsările marine dormeau, iar lăstunii de noapte tăcură. Nu era lună, numai cerul înstelat deasupra capetelor lor şi apele negre ale golfului lângă ei.

Mâine în zori mă duc la Navron, — spuse Dona. Inainte să te trezeşti.

Da.

Il voiu chema pe William înainte ca gospodăria să se trezească, voiu vedea dacă copiii sunt bine şi dacă nu-i nevoe să rămân mă voiu reîntoarce aici.

— Şi-apoi?

Nu ştiu. Spune tu. Nu-i bine să plănueşti. Planurile sunt contrazise atât de des...

— Să spunem că facem planuri. Să presupunem că te înapoiezi să iei micul dejun cu mine, iar după aceia luăm barca şi coborâm râul să pescueşti, cu mai mult succes de astă dată.

— Vom prinde mult peşte?

Asta nu putem hotărî acuma. S'o lăsăm când va veni momentul.

— Şi când vom osteni pescuind, vom înota. La prânz când soarele e mai fierbinte asu-

pra apei. Iar după aceia vom mânca şi dormi pe-o plajă mică. Iar eretele va veni să-şi caute hrana şi tu vei putea să-l desenezi.

— Nu, nu voiu mai desena eretele, ci e timpul să fac un alt desen al elevului marinar de pe *La Mouette*.

— Şi aşa va trece o zi, spuse Dona, — şi alta, şi-apoi încă una. Şi nu va fi nici trecut, nici viitor, ci numai prezent.

— Dar azi, azi e cea mai lungă zi a anului. Azi e miez de vară. Ai uitat?

— Nu, n'am uitat.

Inainte de-a adormi, Dona se gândi că undeva mai e o altă Dona, neliniştită şi singuratecă, neştiind nimic de farmecul unei nopţi pe margine de golf, sau de *La Mouette* ancorată în bazin, sau de spatele drag lipit de-al ei. Dar ea aparţine trecutului. Ea nu joacă niciun rol acuma. Şi mai e o Donă a zilei de mâine, a viitorului, a celor zece ani ce se aştern înainte, o Donă pentru care toate acestea vor fi lucruri de cari să-şi amintească cu drag. Poate că atunci vor fi uitate multe, — gâlgâitul apei acoperind bancurile mâloase, cerul întunecat, apa de cerneală, înfiorarea pomilor, umbrele aruncate de arbori, mirosul tare al ferigilor şi muşchiului. Chiar şi cele rostite vor fi uitate, atingerea caldă şi tandră a mâinilor, — dar

pacea care ne-am dăruit-o unul altuia, liniştea aceasta adâncă, — nu vor fi uitate niciodată.

Când se trezi, pomii erau învăluiţi într'o lumină cenuşie şi o ceaţă uşoară plutea pe apă. Iar lebedele se întorceau în susul golfului ca nişte spirite ale zorilor. Cenuşa focului era albicioasă. Se uită cum dormea francezul şi se întreba dece bărbaţii par ca nişte copii când dorm. Toate trăsăturile aspre se domolesc şi devin iarăşi băeţii ce-au fost odată. Se înfioră puţin în răcoarea dimineţii şi dând la o parte pătura se ridică stând cu picioarele goale pe cenuşa focului şi urmări cu privirea lebedele dispărând în ceaţă. Se aplecă să-şi ridice pelerina, se înfăşură în ea şi întoarse spatele cheiului dispărând printre copaci pe poteca şerpuită ce avea s'o ducă la Navron.

Incercă să prindă firele vieţii ei obişnuite. Copiii în pătucurile lor. James în leagănul lui, cu faţa îmbujorată şi pumnii încleştaţi; Henriette dormind pe piept ca întotdeauna, cu buclele răvăşite pe pernă; iar Prue, cu gura deschisă, dormind în apropierea lor. In timp ce William, credinciosul William, veghiind asupra casei şi minţind de dragul stăpânei şi stăpânului lui.

In curând ceaţa se va ridica şi soarele va răsări de dincolo de râu. Şi chiar acuma,

ieşind din pădure şi dând de pajişte, Dona văzu lumina dimineţii cuprinzând Navronul încă adormit, liniştit şi oblonit. Traversă pajiştea argintie de rouă şi încercă uşa. Aşteptă o clipă şi apoi se duse spre curtea din spatele casei unde dădea fereastra camerei lui William. Poate că o va auzi dacă-l va chema încetişor. Fereastra era deschisă şi perdeaua dată la o parte. — William! William, eşti aici?

Nu se auzi niciun răspuns şi atunci Dona se aplecă, ridică o pietricică şi-o aruncă înăuntru. Faţa lui William apăru încremenită caşicum ar fi văzut o fantomă, duse un deget la gură şi dispăru. Ea aşteptă cu inima cuprinsă de nelinişte, fiindcă faţa lui era albă şi speriată, faţa unui om care nu dormise. O fi bolnav James, se gândi ea; o fi murit. O să-mi spună că James e mort. Apoi îl auzi trăgând uşor zăvoarele uşii şi uşa deschisă puţin să-i facă loc să treacă.

Copiii? — spuse ea apucându-l de braţ. Sunt bolnavi?

El dădu din cap, cerându-i tăcere cu un gest şi uitându-se peste umăr spre scara ce ducea din hall la etaj.

Intră în casă privind în jurul ei şi-apoi înţelese deodată văzând pe un scaun mantaua cenuşie, cravaşa, dezordinea nouilor sosiţi, o pălărie aruncată pe mozaic şi o a

doua cravaşă lângă un pled de călătorie.

A venit Sir Harry, mylady. A sosit cu puţin înainte de-apusul soarelui. Călare dela Londra. Este şi lord Rockingham cu el.

Dona nu spuse nimic, continuând să privească mantaua cenuşie de pe scaun. Apoi, deodată, se auzi de sus chelălăitul ascuţit al unui pechinez.

CAPITOLUL XVI.

William se mai uită odată în susul scării, ochii lui mici strălucind în faţa palidă, dar Dona dădu din cap tăcută şi traversă hallul în vârful degetelor ducându-se în salon. William aprinse două lumânări şi apoi se opri în faţa ei aşteptând-o pe Dona să-i vorbească.

— Ce explicaţie au dat? Dece au venit?

— Cred că Sir Harry era foarte neliniştit în Londra fără dumneavoastră, iar un cuvânt al lordului Rockingham l-a făcut să se hotărască. Se pare că lord Rockingham a întâlnit la Whitehall pe o rudă a lordului Godolphin, care i-a spus că prezenţa lui Sir Harry în Cornwall e urgent cerută în clipa de faţă. Asta-i tot ce-am putut afla din discuţia dumnealor în timpul cinei, mylady.

— Da, zise Dona, caşicum nu l-ar fi auzit. Da, trebue să fi fost Rockingham ca

să-l convingă pe Harry să vină. El e prea leneş.

William rămase nemişcat cu lumânarea în mână în faţa ei.

— Ce i-ai spus lui Sir Harry? Cum l-ai ţinut departe de camera mea?

Pentru prima oară înflori un zâmbet pe faţa lui William şi-o privi înţelegător.

— Ca Sir Harry să fi intrat în camera dumneavoastră trebuia să mă fi ucis pe mine mai întâi. De cum au descălecat domnii, le-am explicat că sunteţi în pat de câteva zile doborâtă de febră. Că, înfine, aţi reuşit să adormiţi puţin şi că ar fi foarte dăunător pentru sănătatea dumneavoastră dacă Sir Harry ar pătrunde în cameră. Aveaţi nevoie de o linişte absolută.

Şi-a primit povestea dumitale?

Ca un mieluşel, mylady. A înjurat puţin la început şi m'a suduit că n'am trimis după dumnealui. Dar i-am explicat că aţi ordonat să nu i se comunice nimic. Apoi Miss Henriette şi domnişorul James i-au eşit în întâmpinare şi i-au spus aceiaşi poveste că sunteţi slăbită şi obligată să staţi în pat. A venit fireşte şi Prue cu o faţă plângăreaţă spunând că nici chiar pe ea n'aţi lăsat-o să vă îngrijească. Aşa că, mylady, după ce s'au jucat cu copiii, au cinat şi s'au plimbat în jurul casei,

Sir Harry şi lord Rockingham s'au retras să se culce. Sir Harry e în camera albastră, mylady.

Dona zâmbi şi-i puse o mână pe braţ.

— Credinciosule, n'ai dormit deloc toată noaptea gândindu-te ce-o să se întâmple a doua zi. Şi dacă nu m'aş fi reîntors?

— Fără îndoială că aş fi luat o hotărîre, mylady, deşi problema era cam grea.

— Şi lordul Rockingham ce-a spus de toate astea?

— Domnia-Sa părea cam dezamăgit, mylady, că nu aţi fost jos să-i primiţi; dar a vorbit foarte puţin. Se pare că i-a fost trezit interesul când Prue i-a comunicat lui Sir Harry că numai eu trebuia să vă îngrijesc. Am observat că lord Rockingham s'a uitat cu curiozitate la mine, mylady, şi — dacă aş îndrăzni să spun — cu o privire nouă.

— Aşa e, William. Lord Rockingham e omul care să bănuiască. Are nasul lung ca al unui ogar.

— Da, mylady.

E ciudat, William, ce fatalitate pluteşte asupra planurilor ce facem. Mă gândeam să-mi iau micul dejun cu stăpânul dumitale şi apoi să pescuim, să înnotăm şi să ne pregătim cina sub stele, ca azi noapte; — dar acum s'a terminat totul, s'a spulberat.

Dar nu pentru multă vreme, mylady.

Asta nu putem şti. Trebue cu orice preţ să trimitem vorbă la *La Mouette*, să părăsească golful la primul flux.

— Ar fi mai prudent să aştepte până la căderea nopţii, mylady.

— Stăpânul dumitale va hotărî, fireşte. Ah, William!

— Mylady?

Dar Dona dădu din cap şi ridică din umeri, spunându-i cu ochii ceeace nu i-ar fi putut spune niciodată prin viu grai; şi William o bătu uşor pe umăr caşicum ea ar fi fost Henriette. Gura lui se strânse, îndurerat.

Ştiu, mylady. Inţeleg. Dar o să fie bine din nou. Veţi fi iar împreună.

Apoi, fie de oboseală, fie că el o bătuse protector pe umăr, ea simţi lacrimile alunecând pe obraji în jos, dar nu le putu reţine.

Iartă-mă. te rog, William.

— Mylady!

Sunt atât de proastă, atât de proastă şi slabă. Aşa trebue să fie când ai fost atât de fericită.

Vă înţeleg, mylady.

Fiindcă am fost atât de fericiţi, William. Era soarele şi vântul şi marea şi atâta dragoste cum n'a mai fost vreodată.

— Imi pot închipui, mylady.

— Nu se întâmplă prea adeseori, nu-i aşa?

— Odată la o mie de ani, mylady!

Atunci n'o să mai vărs lacrimi ca un copil răsfăţat. Fiindcă orice s'ar întâmpla, noi am avut ce trebuia să avem. Nimeni nu ne poate răpi acest bun. Şi am fost atât de *vie* cum n'am fost niciodată mai înainte. Acum mă voiu duce în camera mea să mă desbrac şi să mă culc. Mai târziu vei veni cu dejunul, William, iar când voiu fi îndestul de pregătită pentru „proces" îl voiu vedea pe Harry şi voiu afla cât de mult are de gând să stea.

— Foarte bine, mylady.

— Şi trebue să-i trimiţi vorbă stăpânului dumitale în golf, prin orice mijloc.

— Da, mylady.

Lumina zilei pătrundea în casă prin intervalele obloanelor şi Dona cu pantofii în mână şi pelerina pe umeri — se furişă pe scările pe cari le coborâse cu vreo cinci zile mai înainte, dar i se părea că de atunci trecuse un an, o viaţă de om. Ea ascultă câteva clipe în faţa camerei lui Harry de unde se auzeau sforăiturile cunoscute ei ale lui Duke şi Duchess, pechinezii, — şi răsuflarea greoaie a lui Harry. Aceste lucruri, gândi ea, făceau parte din cele

ce mă enervau odată, cari mă împingeau să fac prostii, dar acum nu mai au nicio putere asupra mea, nu mai mă ating, ele nu mai aparţin lumii mele actuale, am reuşit să evadez.

Se duse în camera ei şi închise uşa. Era răcoare înăuntru şi mirosea dulceag, fiindcă William pusese lăcrămioare lângă patul ei. Dădu perdelele la o parte, se desbrăcă şi se întinse pe pat punându-şi mâinile pe ochi. Acum, gândea ea, el s'a trezit acolo jos lângă golf şi întinzând mâna să mă caute vede că am plecat, îşi aminteşte tot şi zâmbeşte, se întinde şi cască, se uită cum soarele pătrunde printre ramuri. Mai apoi se va scula şi va adulmeca aerul aşa cum l-am mai văzut făcând, fluerând încetişor ca pentru el îşi va scărpina urechea stângă şi va coborî la râu să înnoate. Va striga oamenii de pe *La Mouette* cari spală puntea, iar ei vor coborî o scară de frânghie să se caţere, iar un altul va lansa o barcă s'o aducă pe cealaltă cu păturile şi alimentele. Apoi se va duce în cabină şi se va freca tare cu un prosop aspru, uitându-se în tot acest timp pe fereastră, iar Pierre Blanc îi va aduce micul dejun. Mă va aştepta puţin, dar apoi va mânca singur, fiind înfometat. Mai târziu se va urca pe punte şi va veghea spre poteca dintre

pomi. — Par'că-l vedea cum îşi umple pipa şi se uită în apă, sprijinit de parapetul pupei. Şi poate că lebedele se vor înapoia, iar el le va arunca pâine, leneş şi mulţumit de el, cuprins de o căldură lenevoasă după înnotul de dimineaţă, gândindu-se poate la pescuitul ce-i aştepta, la soarele fierbinte şi la mare. Dona ştia cum s'ar uita spre ea dacă ar apare pe poteca dintre pomi, cum ar zâmbi nespunând nimic, nemişcându-se de lângă parapet, continuând să arunce pâine lebedelor, caşicum n'ar fi văzut-o. Dar ce folos — gândi Dona — să revăd în minte toate acestea când totul s'a terminat, când nimic din ce-a fost nu va mai reveni şi când corabia trebue să plece înainte de-a fi descoperită? Eu sunt aici la Navron întinsă pe pat, el acolo jos în golf, şi nu mai suntem împreună. Iar toate cele ce gândesc acum sunt un infern, iadul care vine odată cu dragostea, iad, agonie şi blestem dincolo de puterea mea de îndurare, fiindcă aşa e dat ca după frumuseţe şi dragoste să vină jale şi suferinţă. Rămase aşa întinsă pe spate, cu ochii acoperiţi de braţe, nedormind, până când soarele pătrunse în cameră.

Era trecut de nouă când William veni cu dejunul şi puse tava pe mesuţa de lângă pat.

— V'aţi odihnit, mylady?

Da, William, minţi ea, rupând un bob din ciorchinele adus.

Domnii mănâncă în sufragerie. Sir Harry m'a întrebat dacă sunteţi destul de bine ca să-l primiţi.

Da, William, va trebui să-l văd.

— Dacă-mi permiteţi să vă sugerez mylady, cred că ar fi mai bine să trageţi puţin perdelele ca să vă fie faţa în umbră. Sir Harry va găsi poate cam ciudat că arătaţi atât de bine.

Arăt bine, William?

Suspect de bine, mylady.

— Şi totuşi mă doare capul de nu mai pot suporta.

Din alte cauze, mylady.

— Şi am cearcăne sub ochi şi sunt foarte, foarte istovită.

Aşa e, mylady.

Cred că ar fi mai bine să părăseşti camera, William, înainte de a-ţi asvârli în cap cu ceva.

— Prea bine, mylady.

William plecă trăgând uşor uşa după el. Dona se sculă, se spălă şi-şi aranjă părul. Apoi urmă sfatul lui William şi trase perdelele, culcându-se din nou. In curând se auzi lătratul ascuţit al pechinezilor, sunet

de paşi greoi, şi Harry intră în cameră urmat de câinii cari lătrau încântaţi şi săriră imediat în pat.

Jos, dracilor, jos, n'auziţi?! strigă el. Ei Duke, Duchess, nu vedeţi că stăpâna voastră e bolnavă, ticăloşilor, veniţi aici...

Şi, ca de obiceiu, el făcea mai multă gălăgie decât câinii. Apoi se aşeză greoiu pe pat în locul lor, ştergând urmele picioarelor lor cu o batistă parfumată, suflând şi pufuind tot timpul.

— E al dracului de cald dimineaţa asta, — spuse el, — mi-e udă cămaşa de sudoare deşi nu-i nici zece încă. Cum te simţi, mai bine? Cum ai căpătat febra asta blestemată? Nu mă săruţi?

Şi se apleca asupra Donei, sgâriindu-i bărbia cu peruca lui buclată, iar degetele lui stângace o ciupiră de obraz.

— Nu arăţi prea bolnavă, chiar în lumina asta, iar eu m'aşteptam să te găsesc pe pragul morţii, după câte mi-a spus individul ăsta. Ce fel de servitor este? Dacă nu-ţi place, să ştii că-l concediez.

— William e o comoară, — spuse Dona — cel mai bun servitor pe care l-am avut vreodată.

— Bine atunci, atât timp cât o să-ţi placă, puţin îmi pasă. Aşadar ai fost bolnavă, eh?

N'ai fi trebuit să pleci din Londra. Londra ţi-a plăcut întotdeauna. Fără tine e tare trist. Nici-o piesă care să merite s'o vezi. Aseară am pierdut o avere la pichet. Am auzit că regele are o nouă amantă, dar n'am văzut-o încă. Vreo actriţă probabil. Ştii că şi Rockingham e aici şi abea aşteaptă să te vadă. El, fire-ar să fie, mi-a spus: „Hai să mergem la Navron să vedem ce-i cu Dona". Şi iată-ne aici găsindu-te în pat, bolnavă.

— Sunt mult mai bine acum, Harry. Era ceva trecător.

— Imi pare bine auzindu-te vorbind astfel. Cum îţi spuneam, arăţi destul de bine. Te-ai bronzat, nu-i aşa? Eşti neagră ca o ţigancă.

Trebue să fie din cauza boalei.

Şi ochii îţi sunt mai mari ca înainte.

— Din cauza febrei, Harry.

Ciudată febră. Trebue să fie în legătură cu clima de-aici. Vrei să-ţi dau câinii în pat?

— Nu. Lasă-i, te rog.

— Ei, Duke, sărută-ţi stăpâna. Duchesss are o iritaţie pe spinare şi s'a scărpinat până la sânge, uite-te la ea, — ce crezi că-i de făcut? Eu i-am pus nişte alifie dar nu i-a fost de niciun folos. Ah, stai să-ţi

spun, am cumpărat un alt cal, o iapă, e jos în grajd. O roaibă nărăvaşă şi care aleargă destul de repede. „Iţi dau o mie de guinee pe ea", — mi-a spus Rockingham „Să zicem.cinci mii", îi spusei eu; dar n'am căzut de acord. Care va să zică tot ţinutul e împănat cu piraţi care pradă, răpesc şi violentează, cauzând dezastru în populaţie?

De unde ai mai auzit şi asta?

— Rockingham mi-a spus povestea, la Londra. Se întâlnise cu vărul lui George Godolphin. Ce mai face Godolphin?

– Era cam înfuriat când l'am văzut ultima oară.

— Cred şi eu. Imi trimisese o scrisoare la care nu i-am răspuns, iar acum mi se pare că Philip Rashleigh, cumnatul lui, a pierdut o corabie. Il cunoşti pe Rashleigh?

Numai din auzite, Harry.

Il vei cunoaşte în curând. L-am invitat ieri în Helston. Erau grozav de furioşi şi el şi Eustick, care era cu el. Se pare că blestematul acela de francez a răpit vasul din portul Fowey chiar sub nasul lui Rashleigh şi Godolphin. Teribilă obrăznicie, nu-i aşa? Apoi s'a îndreptat spre coasta franceză fără să fie urmărit de nicio corabie. Ştie Dumnezeu ce valoare avea vasul, care tocmai se întorsese din India.

– Dece l-ai invitat pe Rashleigh aici?

Ei bine, în fapt a fost ideia lui Rockingham. „Să luăm şi noi parte la urmărirea asta”, — zise el — „în definitiv eşti o autoritate aici în ţinut. Şi apoi avem şi o distracţie”.

Distracţie? spuse Rashleigh. Sunt sigur că n'ai mai crede astfel dacă ai fi pierdut o avere ca mine.

- Ah, spuse Rockingham, — toţi sunteţi nişte adormiţi, pe-aici. O să-l prindem noi pe individ şi pe urmă vă veţi amuza şi voi.

Aşa că m'am gândit să ţinem o adunare cu Godolphin şi alţi doi, să-i întindem o cursă francezului şi când îl vom fi prins să-l spânzurăm undeva. O să ai ce să râzi.

Crezi că vei izbândi tu, Harry, acolo unde alţii au dat greş?

Rockingham se va gândi şi la asta. El e cel care trage sforile. Eu ştiu că nu's bun de nimic, că, Slavă Domnului, nu sunt prea deştept. I-ascultă Dona, când ai de gând să te scoli?

Când vei pleca din cameră.

— Te ţii încă la distanţă, rezervată, eh? Ce zici Duke, nu prea mă amuz cu nevastă-mea. Adă papucu, băiete, apporte! apporte!”... Şi Harry aruncă papucul Donei iar căţelul se repezi lătrând după el şi se înnapoie cu el în bot.

Bine, atunci, plecăm; văd că-ţi stăm în drum. Ii voi spune lui Rockingham că te scoli. Va fi tot atât de încântat să te vadă ca un urs căruia i-ar fi crescut coada. Să-ţi trimit copiii, nu-i aşa?

Şi ieşi sgomotos din cameră, cântând tare şi urmat de câini.

Aşa dar Philip, Rashleigh şi Eustick au fost eri la Helston. Trebue că s'a înnapoiat şi Godolphin. Se gândi la figura lui Rashleigh aşa cum o văzuse ultima oară, aprinsă de furie şi-şi aminti cum strigase: „E o femeie pe bord". Iar ea, cu buclele inundându-i faţa, râsese şi-i fluturase cu mâna. N'o va recunoaşte, e imposibil. Atunci era în cămaşe şi pantaloni, iar părul şi faţa erau ude de ploaie. Se sculă şi începu să se îmbrace reflectând tot timpul asupra veştilor aduse de Harry. Gândul că Rockingham era la Navron o irita, fiindcă el nu era un prost. Pe lângă asta, el aparţinea Londrei cu casele ei de joc, cu stradele obscure, cu atmosfera supra încălzită a St. Jamesului, iar aici la Navron — Navron al ei el era un intrus care rupea liniştea. Seninătatea locului se dusese. Sub fereastra ei, în grădină, se auzeau râsetele lui Harry şi Rockingham cari aruncau pietricele câinilor. Se terminase cu izolarea; aparţinea trecutului.

Se auziră ciocănituri în uşe şi copiii intrară. Henriette cu o păpuşe nouă adusă de Harry şi James înfundându-şi un iepuraş în gură. Se repeziră la ea cu mânuţele lor fierbinţi şi lacomi de sărutări. Prue făcu o reverenţă şi-o întrebă de sănătate. Ţinându-i în braţe, Dona se gândea că undeva e o femeie căreia nu-i pasă nimic de toate acestea, ci stă întinsă pe puntea unei corăbii şi râde cu amantul ei, cu gustul sărat al mării pe buze şi învăluită în fierbânţeala soarelui.

— Păpuşa mea e mai frumoasă decât iepurele lui James, — spuse Henriette.

Iar James tot răsucindu-se pe genunchii Donei şi cu obrazul lui plin, sprijinit de al ei, strigă:

Nu, nu! Ba al meu, al meu e mai frumos.

Şi scoţând iepuraşul din gură, îl asvârli în obrazul sorei lui. Şi apoi au urmat lacrimi şi certuri şi dojeni şi împăcări şi multe, multe sărutări şi nişte ciocolată şi multă vorbărie şi agitaţie; — iar corabia nu mai era şi nici marea, ci numai Lady St. Columb cu coafura ei înălţată deasupra frunţii, îmbrăcată într'o rochie de mătase albastră, coborând scara spre grădină şi ducând de mână copiii.

Ai avut febră, Dona? spuse Rockin-

gham înaintând spre ea şi sărutându-i mâna. — In orice caz — adăogă el dându-se un pas înapoi s'o privească mai bine o febră care te-a schimbat în bine.

— Asta-i spuneam şi eu mai adineauri în dormitor — zise Harry. — S'a bronzat ca o ţigancă.

Apoi el se aplecă şi ridică pe umeri copiii cari ţipau încântaţi, iar câinii schieunau în cor.

Dona se aşeză într'un fotoliu pe terasă, iar Rockingham, în picioare lângă ea, se juca cu dantela manşetelor.

— Nu pari prea încântată să mă vezi, — zise el.

— De ce-aş fi?

— Sunt câteva săptămâni decând nu te-am văzut. Ai dispărut într'un mod cu totul ciudat, după escapada dela Hampton Court. Bănuesc că te-am supărat cu ceva.

— Cu nimic.

Se uită la ea cu coada ochiului şi ridică din umeri.

— Ce-ai făcut aici singură de tot?

Dona căscă, uitându-se cum copiii se jucau pe pajişte cu Harry şi căţeii.

— Am fost foarte fericită aici, singură cu copiii. Când am plecat din Londra i-am spus lui Harry că voiam să fiu singură. Sunt

supărată pe voi amândoi că mi-aţi tulburat liniştea.

— Dar noi n'am venit numai pentru plăcere, spuse Rockingham. — Avem şi treabă. Ne propunem să-l prindem pe piratul care vă dă atât de mult de lucru tuturor de aici.

— Şi cum vă gândiţi să reuşiţi asta?

— Rămâne de văzut. Harry e grozav de entuziasmat. S'a plictisit să tot stea degeaba. Şi apoi, Londra miroase prea urât vara, chiar şi pentru gustul meu. Aerul de ţară ne va face bine la amândoi.

— Cât aveţi de gând să staţi?

— Până îl vom prinde pe francez.

Dona râse, — şi rupând o margaretă din iarbă începu să-i smulgă petalele.

— S'a înapoiat în Franţa, — spuse ea.

Nu cred.

— Dece nu?

— Bizuit pe cele spuse de Eustick ieri.

— Posacul acela de Thomas Eustick... Ce-ţi putea spune el?

— Că un vas de pescari din St. Michael's Mount a raportat că a văzut ieri în zori o corabie îndreptându-se spre coasta engleză.

— Slabă dovadă. Vreun vas comercial venind din streinătate.

— Pescarul era de altă părere.

— Dragul meu Rockingham, coasta engleză se întinde cam mult. Dela Land's End

până la Wight e o bucată bună de supravegheat.

— Da, dar francezul lasă Wightul să-şi vadă de treabă. Se pare că din toată coasta nu-l interesează decât panglica îngustă a Cornwallului. Rashleigh crede că piratul a intrat şi pe râul Helford, aici.

Trebue c'o face noaptea când dorm eu.

— Se poate. In orice caz nu va mai îndrăzni multă vreme O să fie foarte, foarte amuzant să-i punem beţe în roate. Sunt multe golfuleţe şi intrânduri în jurul coastei de aici?

— Fără îndoială. Dar Harry poate să-ţi spună mai bine decât mine.

— După câte mai aflu, ţinutul din jur e puţin locuit. Navron e singura casă mare în tot districtul.

Da, aşa cred.

E ideal pentru un fărădelege. Aproape că aş vrea să fiu şi eu pirat. Şi dacă aş şti că domeniul e fără protecţie masculină şi că stăpâna casei ar fi atât de frumoasă ca dumneata, Dona, atunci...

Atunci, ce, Rockingham?

Repet, dacă aş fi pirat şi aş şti toate aceste lucruri, aş fi foarte tentat să mă reîntorc mereu în district.

Dona mai căscă odată şi aruncă margareta mutilată.

— Dar dumneata nu eşti pirat, Rockingham dragă, dumneata eşti numai un stricat şi decadent membru al aristocraţiei, un om prea bine îmbrăcat şi prea iubitor de femei şi alcool. Aşa că mai bine să lăsăm subiectul; m'am cam plictisit.

Dona se ridică îndreptându-se spre casă.

— Era o vreme, — zise Rockingham — când nu erai plictisită nici de mine, nici de conversaţia mea.

Te lauzi singur.

— Nu ţi-aminteşti de o seară la Vauxhall?

Mi-aduc aminte de multe seri la Vauxhall, dar mai ales de una când din cauză că băusem două pahare de, vin şi mi-era somn tare, dumneata ai avut îndrăzneala să mă săruţi, iar eu am fost prea leneşă să protestez. După aceia te-am detestat şi pe dumneata şi pe mine.

Se opriră în faţa uşii cu geamuri şi el, — cu faţa aprinsă o privi pe Dona.

— Ce conversaţie încântătoare. Aerul din Cornish te-a făcut cam veninoasă. Sau e mai curând o urmare a febrei?

— Se poate să fie.

— Tot atât de brutală ai fost şi cu servitorul acesta ciudat care te-a îngrijit?

— Intreabă-l mai bine pe el.

— Te rog să crezi că o voiu face. Dacă

aş fi în locul lui Harry l-aş întreba multe chestiuni, toate de o natură foarte personală.

— Cine, cum? Despre ce-i vorba? — interveni Harry afundându-se într'un fotoliu în salon şi ştergându-şi fruntea cu o batistă de dantelă. — Ce discutaţi voi?

— Vorbeam de servitorul dumitale, — spuse Rockingham. E ciudat că Dona n'a dat nimănui altuia voie s'o îngrijească în timpul boalei!

— Da, aşa e, pe onoarea mea, arată ca un drac împieliţat, fără îndoială. Nu m'aş încrede în el prea mult, dacă aş fi în locul tău, Dona. Ce-ai văzut la el?

— E liniştit, discret, umblă fără să-l simţi, ceeace nimeni în casa asta nu poate să facă. Deaceia m'am hotărât să fiu îngrijită de el şi de nimeni altul.

— Trebue să fie foarte plăcut pentru un servitor, — spuse Rockingham lustruindu-şi unghiile.

— Ei fir'ar să fie, asta aşa e; Rock are dreptate, vezi tu, Dona. Individul şi-o fi permis anume libertăţi. Cam riscant din partea ta. Stând în pat slabă şi lipsită de puteri, iar el tot umblând pe lângă tine. Apoi nu e un lacheu de mult în serviciu. Ştiu foarte puţine despre el.

— Aşaa,... nu-l ai de mult în serviciu? interveni Rockingham.

— Nu Rock, vezi tu, niciodată nu veneam la Navron, după cum ştii. Şi eu sunt atât de leneş că aproape nu ştiu cine-mi sunt servitorii. Mă gândesc să-l concediez.

— Nu vei face deloc asta, — spuse Dona— William va rămâne în serviciul meu atât cât îmi va face plăcere.

Bine draga mea, bine, dacă vrei tu. Dar nu-i nevoe să te superi, — spuse Harry luând-o pe Duchess pe genunchi şi mângâind-o — deşi e cam ciudat să-l tot văd prin dormitorul tău. Iată-l, aducând o scrisoare dela cineva. Arată par'că ar fi bolnav de febră.

Dona se uită spre uşă şi-l văzu pe William cu un bilet în mână, cu faţa mai palidă ca de obiceiu şi cu o lumină stranie în privire.

Ce-i asta?, întrebă Harry.

— O scrisoare dela lord Godolphin, Sir Harry. Omul care a adus-o aşteaptă răspuns.

Harry deschise plicul şi-i aruncă apoi scrisoarea lui Rockingham.

— Se adună copoii. O să avem cu ce să ne amuzăm, — râse Harry.

Rockingham ceti zâmbind biletul şi-l rupse apoi în bucăţele.

— Ce răspuns îi dai?

Harry examină spinarea pechinezului, dându-i blana într'o parte.

— Are o altă eczemă aici, fire-ar să fie. Alifia pe care o folosesc nu-i bună de nimic. Ce spui? Ah, da, răspuns pentru Godolphin. Spune-i omului, William, că doamna şi cu mine vom fi încântaţi să-l primim pe lord Godolphin şi ceilalţi domni, diseară la cină.

— Foarte bine, domnule, spuse William.

— Ce invitaţie a fost asta — spuse Dona aranjându-şi buclele în oglindă. Şi pe cine voiu fi încântată să primesc?

— Pe George Godolphin, Tommy Eustick, Philip Rashleigh şi altă jumătate de duzină, — răspunse Harry dând câinele jos de pe genunchi. Şi de data aceasta vom prinde vulpea, nu-i aşa Duchess? Şi vom asista la moartea ei.

Dona nu spuse nimic. Prin oglindă văzu că Rockingham o supraveghea.

— O să fie o societate amuzantă. Nu crezi? — întrebă Rockingham.

— Mă îndoesc, ştiindu-l pe Harry gazdă. Veţi fi toţi sub masă înainte de miezul nopţii.

Dona ieşi din cameră şi închizând uşa

îl chemă încet pe William care veni spre ea, cu privirea tulburată.

— Ce s'a întâmplat? Te văd neliniştit. Lord Godolphin şi prietenii lui nu pot face nimic; va fi prea târziu, *La Mouette* va fi plecată.

— Nu, mylady, nu va fi plecată. Am fost jos la golf să-mi avertizez stăpânul. Şi am văzut că vasul a abordat azi dimineaţă, iar o stâncă eşită din apă i-a spart cheresteaua. Tocmai o reparau când am ajuns acolo. Şi va fi gata abia peste douăzecişipatru de ore.

William se depărtă brusc, iar Dona întorcând capul îl văzu pe Rockingham în pragul uşii, jucându-se cu dantela manşetelor.

CAPITOLUL XVII.

Ziua nu se mai termina. Limbile ceasului se părea că nu se grăbesc să se mişte, iar bătăile din jumătate în jumătate de oră aveau un sunet sumbru. După amiaza era înăbuşitoare şi cenuşie, cerul atârnând greoi, ca totdeauna când furtuna clocoteşte dar nu izbucneşte.

Harry se întinsese pe pajişte, cu o batistă pe faţă şi sforăia tare, cu cei doi căţei smorcăind alături de el. Rockingham stătea cu o carte în mână, dar rareori îi întorcea paginile; iar când Dona îl privea din când în când, ochii lui o cercetau curioşi.

Fireşte că nu ştia nimic, dar printr'o intuiţie primejdioasă, aproape femenină, observase schimbarea petrecută în ea şi devenise bănuitor în privinţa săptămânilor petrecute de Dona la Navron, a familiarităţii ei cu William lacheul, a rezervei ei mai mult decât obişnuită faţă de Harry şi el însuşi, — care, ar fi putut jura, nu era un

rezultat al plictiselii, ci al unui lucru mai vital, mai primejdios. Dona era mai tăcută ca în trecut, nu flecărea, nu-l mai tachina pe Harry cum obişnuia s'o facă, ci stătea cu ochii pe jumătate închişi, ca visând şi smulgea fire de iarbă. Toate acestea le observa Rockingham şi ea ştia că o cerceta, iar încordarea dintre ei creştea din ce în ce mai mult.

Se părea că el era ca o pisică somnoroasă ghemuită sub un pom, care pândea o pasăre căutând să scape în iarba înaltă. Harry însă, nu băga de seamă nimic din toate acestea.

Dona ştia că echipajul lucra acum la repararea corăbiei. Şi-i imagina stând cu picioarele goale în apă, despuiaţi până la brâu, cu sudoarea curgându-le şiroaie pe spate, iar *La Mouette* cu rana din pântecul ei expusă, cu cheresteaua cenuşie de mâl. Trebue că şi francezul lucra cu ei, cu fruntea brăzdată, cu buzele strânse, cu privirea aceia concentrată pe care ea ajunsese s'o iubească şi s'o respecte, fiindcă repararea corăbiei era o chestiune de viaţă şi de moarte, — aşa cum fusese debarcarea dela Fowey — şi nu era timp de lenevit şi visat.

Va trebui, într'un fel sau altul, să coboare până la golf înainte de căderea nopţii şi să-l

roage să plece cu fluxul următor, — deşi poate că *La Mouette* mai lua încă apă, — fiindcă plasa se strângea în jurul lui şi a mai zăbovi încă o noapte ar putea fi fatal pentru el şi echipajul lui.

Rockingham îi spusese că corabia fusese văzută îndreptându-se spre coastă, aşa că în cele douăzeci şi patru ore trecute duşmanii trebue să fi prevăzut şi pregătit multe. Au fost puşi — probabil — pândari pe coastă, iscoade pe dealuri şi prin păduri, iar la noapte se vor stabili la Navron Rashleigh, Godolphin şi Eustick cu fel de fel de planuri în capul lor.

— Eşti cam gânditoare, Dona, — spuse Rockingham. Se pare că febra te-a schimbat; în oraş niciodată nu tăceai cinci minute.

Imbătrânesc, — răspunse cu glas slab Dona, mestecând un fir de iarbă voiu avea treizeci de ani peste câteva săptămâni.

— Curioasă febră, — răspunse Rock, neluând în seamă cuvintele ei — care dă pacientului colorit de ţigancă şi-i măreşte ochii. Nu te-a văzut niciun medic, nu-i aşa?

— Mi-am fost propriul meu medic.

— Sfătuită şi de excelentul William. Are un accent cam neobişnuit, mai mult strein.

Toţi din Cornish vorbesc aşa.

Dar sunt informat că nu-i de fel din

Cornish; cel puţin aşa mi-a spus groomul azi dimineaţă în grajd.

— Poate că-i din Devon, atunci. Nu l-am întrebat niciodată pe William de strămoşii lui.

— Şi se pare că toată casa era nelocuită până la venirea dumitale. Ciudatul William a luat pe umerii lui şi fără ajutorul altui servitor, responsabilitatea de-a îngriji de Navron.

— Nu credeam că-ţi plac discuţiile cu grăjdarii, Rockingham.

— Nu ştiai, Dona? Dar asta a fost întotdeauna cea mai favorită trecere a mea de vreme. Totdeauna eram informat de servitorii prietenilor mei asupra ultimelor scandaluri din oraş. Flecăreala lor e întotdeauna adevărată şi foarte distractivă.

— Şi ce-ai aflat dela rândaşii din Navron?

Destul ca să-mi satisfac curiozitatea.

Ce vorbeşti!

Sunt informat că Doamna are o pasiune deosebită pentru plimbări lungi în arşiţa zilei. Se pare că îi place să poarte cele mai vechi rochii şi se întoarce câteodată stropită de noroi şi cu rochiile muiate de apa râului.

Foarte adevărat.

— Pofta de mâncare a Doamnei e foarte capricioasă. Uneori doarme până la prânz

şi atunci cere să i se aducă micul dejun. Sau nu gustă nimic dela amiază până seara la zece, iar apoi, când ceilalţi servitori sunt culcaţi, credinciosul William îi aduce cina.

— Şi asta e adevărat.

— Iar deodată, din cea mai robustă sănătate cade inexplicabil la pat, nu primeşte pe nimeni din casă nici chiar pe copiii ei — fiindcă se pare că-i ceva molipsitor, deşi nu s'a trimis după medic, şi de data aceasta ciudatul William e singura fiinţă admisă să intre în dormitor.

— Mai ştii şi altceva, Rockingham?

— Numai că pari să-ţi fi revenit foarte repede din febră şi că nu arăţi nici cea mai uşoară bucurie văzându-ţi soţul şi pe cel mai intim prieten al lui.

Harry aruncă batista depe faţă, oftă, căscă, se întinse pocnindu-şi oasele şi-şi aranjă peruca.

Dumnezeu ştie că ultima remarcă făcută de tine, Rockingham, e foarte adevărată. Dar, Rock băiatule, Dona a fost totdeauna ca un bloc de ghiaţă; o cunosc eu bine, nu degeaba sunt căsătorit cu ea de şase ani de zile! Ale dracului muşte. Ei, Ducherss, prinde musca! Nu vezi că-ţi chinueşte stăpânul?

Se ridică în picioare fluturând batista, iar câinii săriră schieunând. Copiii apărură pen-

tru plimbarea de jumătate de oră înainte de culcare.

Trecuse puţin de şase când o ploaie repede îi goni în casă, iar Harry, încă mormăind şi căscând, se aşeză să joace pichet cu Rockingham. Incă trei ore jumătate până la cină şi *La Mouette* e tot ancorată în golf...

Dona stătea la fereastră bătând toba cu degetele în geam. Ploaia continua să cadă puhoi. Aerul camerei mirosea a închis, a câine şi parfum răspândit de hainele lui Harry stropite din belşug. Din când în când el izbucnea în râs, râzându-şi de Rockingham pentru vreo greşală comisă la joc. I să părea Donei că de data aceasta limbile ceasului se învârtesc prea repede. Incepu să păşească în lungul şi latul camerii, incapabilă să-şi gonească presimţirea unei nenorociri.

— Dona noastră pare cam agitată, — remarcă Rockingham privind-o pe deasupra cărţilor — poate că ciudata febră n'a lăsat-o cu totul.

Dona nu răspunse şi se opri din nou lângă fereastră.

— Ai mai bun decât valet? — râse Harry aruncând o carte pe masă — sau ai pierdut din nou! Lasă-mi nevasta în pace, Rock, şi fii atent la joc. Uite, mai pierzi o liră

sterlină. Vino şi stai jos Dona, necăjeşti câinii cu umbletul tău în sus şi'n jos.

— Chibiţeşte-l pe Harry şi vezi dacă trişează, spuse Rockingham, — era o vreme când ne băteai pe amândoi la pichet.

Dona îi privi pe amândoi: Harry vesel şi gălăgios, aprins la faţă de băutură, departe de orice în afara jocului; Rockingham zeflemitor ca de obiceiu dar pândind-o pe Dona cu ochii lui înguşti de pisică sălbatecă.

Dona gândi că ei vor mai sta la joc cel puţin încă un ceas, — îl cunoştea ea pe Harry destul de bine — aşa că se întoarse dela fereastră şi căscând se îndreptă spre uşă.

— Mă voiu întinde până la cină, — spuse ea. Mă doare capul. Atmosfera e încărcată.

— Dă-i drumul Rock băiete, — spuse Harry lăsându-se pe spate în scaun — pariez că n'ai nicio cupă în mână. Măreşti miza? Umple-mi paharul, Dona, tot eşti în picioare. Sunt înseiat ca un bivol.

— Nu uita, îi spuse zâmbind Rockingham, că poate o să avem de lucru înainte de miezul nopţii.

— Ei, Doamne, cum o să uit. O să prindem vulpea, nu-i aşa? Ce te uiţi aşa la mine, frumoaso?

— Mă gândeam, Harry, că peste vreo zece ani o să arăţi ca Godolphin.

— Ei, asta-i, dar ce-ţi veni? George Godolphin, prietenul meu, e prea corpolent. Ce-ai acolo în faţă, un as? Să te ia naiba de trişor, Rock; profiţi de oameni nevinovaţi.

Dona se furişe afară din cameră şi ducându-se în dormitorul ei trase de funia clopoţelului care atârna lângă şemineu. Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie în uşă şi o servitoare intră în cameră.

— Trimite-l, te rog, pe William la mine, — spuse Dona.

— Imi pare rău, mylady, dar William nu-i aici. A plecat puţin după ora cinci şi nu s'a înapoiat.

— Unde s'a dus?

— Nu ştiu deloc, mylady.

— Bine, atunci poţi pleca.

Fata plecă, iar Dona se aruncă pe pat cu mâinile sub cap. Trebue că William a avut aceiaşi idee cu ea: s'a dus să vadă ce progres s'a făcut la repararea corăbiei şi să-şi avertizeze stăpânul că duşmanii vor supa la Navron la noapte. Dar de ce-o fi întârziat atâta? A plecat la cinci şi acum e aproape şapte.

Dona închise ochii, conştientă că în tăcerea camerii inima îi bătea tot atât de violent ca pe coverta *La Mouette-i* când aştepta să debarce la Lautic. Işi aduse aminte cât de pătrunsă de frig fusese şi cum frica

şi nelinişlea îi trecuseră, când coborâse în cabină şi mâncase şi băuse puţin, înflăcărându-se din nou pentru aventură. Dar noaptea asta era diferită. Noaptea asta era singură, mâna ei nu era într'a lui şi ochii nu-şi vorbeau. Era singură şi trebuia să joace rolul gazdei faţă de duşmani.

Continuă să stea întinsă pe pat. Afară ploaia încetase şi păsărelele începură să cânte, dar William tot nu venea. Se ridică ducându-se spre uşă şi ascultă. Se auzea murmur de voci bărbăteşti din salon; apoi râsetele lui Harry şi Rockingham, din nou murmur uşor, iarăşi vocea lui Harry înjurând un câine care se scărpina. Dona nu mai putea aştepta. Se înfăşură într'o pelerină, coborî în vârful picioarelor în hallul cel mare, şi ieşi în grădină pe o uşă lăturalnică.

Iarba era udă ca după ploaie, stropi argintii străluceau, iar în aer plutea un miros umed şi cald ca o ceaţă de toamnă.

Copacii din pădure picurau, iar poteca şerpuită care ducea la golf era plină de noroi şi băltoace. Era întunecos în pădure, soarele ne mai ivindu-se după ploaie, iar frunzişul des şi bogat forma un plafon deasupra capului. Dona ajunse la punctul unde poteca se despărţea şi cobora în pantă repede. Era gata să apuce spre stânga, ca de

obiceiu, să coboare spre golf, când un zgomot o făcu să se oprească şi să aştepte o clipă. Era sunetul unei ramuri pocnind sub apăsarea piciorului cuiva mişcându-se prin ferigă. Rămase nemişcată şi uitându-se pe deasupra unei ramuri care o ascundea, văzu la douăzeci de paşi depărtare un om cu spatele rezemat de un copac şi cu o muschetă în mână. Sub pălăria lui în trei colţuri se putea distinge profilul, dar Dona nu-i recunoştea faţa. Pândea privind spre golf.

O picătură de ploaie căzu din pom şi omul îşi scoase pălăria şi-şi şterse faţa cu batista. Se întoarse cu spatele spre Dona care părăsi imediat ascunzişul ei şi alergă pe potecă spre casă. Mâinile îi erau îngheţate şi se înfăşură mai bine în pelerină. Aşa dar aceasta era cauza întârzierii lui William, care sau a fost prins şi-i deţinut, sau se ascunde undeva în pădure. Fiindcă de îndată ce era un pândar trebuia să fie şi alţii; iar cel văzut de mine — gândea Dona — nu era din Helford ci aparţinea lui Godolphin sau Rasleigh sau Eustick. Aşa că nu pot face nimic — gândea ea — altceva decât să mă întorc acasă, în camera mea, să mă îmbrac, să-mi pun cerceii, pandantivul şi brăţările şi cu zâmbetul pe buze să cobor în hall şi să mă aşez în fruntea

mesei, cu Godolphin la dreapta şi Rasleigh la stânga, în timp ce oamenii lor pândesc în pădure.

Se grăbi pe poteca spre casă; picături de ploae continuau să cadă din pomii îmbibaţi. Mierlele tăcuseră, iar noaptea era ciudat de liniştită.

Când ajunse la luminişul din faţa pajiştilor verzi şi se uită spre casă, văzu că fereastra înaltă a salonului era larg deschisă către terasă, iar acolo stătea Rockingham cercetând cerul, în timp ce Duke şi Duchess se ţineau de câlcâile lui. Dona se trase la adăpostul pomilor. Apoi, unul din căţei adulmecă urmele paşilor ei pe iarba udă a pajiştei şi le urmă dând din coadă. Dona îl văzu pe Rockingham cum urmărea câinele cu privirea, apoi se uită la fereastra dormitorului ei şi înaintă prudent păşind pe pajişte, până ce urmele ei dispăreau în pădure.

Dona se furişă mai înăuntrul pădurii şi-l auzi pe Rockingham strigând câinele pe nume: „Duchess... Duchess”, iar puţin mai la stânga ei auzi câinele smorcăind printre ferigi. Se întoarse făcându-şi loc printre pomi spre drumul care ducea în faţa casei şi curte unde ajunse fără să fi fost văzută.

Intră în casă pe uşa principală. Din fericire, sufrageria era încă în întuneric, lumâ-

nările nefiind încă aprinse toate. O servitoare ajutată de valetul din Londra al lui Harry ducea farfurii şi tacâmuri. Nici un semn de William.

Dona se ţinu o clipă în umbră şi când servitorii se retraseră pe uşa opusă spre bucătărie, ea urcă repede scările spre dormitor.

— Cine-i acolo? strigă Harry din camera lui. Dar ea nu răspunse ci se furişă în camera ei, închizând uşa. In curând se auziră paşii lui şi Dona deabea avu timp să arunce pelerina, să se întindă pe pat şi să tragă cuvertura până la genunchi, când Harry intră fără să bată — cum îi era obiceiul — îmbrăcat numai în cămaşe şi pantaloni.

— Unde dracul s'a dus William? Are cheia dela pivniţa cu vinuri ascunsă undeva şi Thomas m'a căutat în privinţa vinului. Imi spune că William nu-i de găsit nicăeri.

Dona stătea întinsă, cu ochii închişi, apoi se întoarse pe-o parte, se uită la Harry, căscă, caşicum deabea atunci s'ar fi trezit din somn.

— De unde vrei să ştiu eu unde-i William? Poate că flecăreşte cu grăjdarii prin grajd. Dece nu-l caută mai bine?

— L-am căutat zadarnic; individul a dispărut pur şi simplu; şi iată cum n'avem vin

tocmai când Godolphin şi ceilalţi trebue să vină. Iţi spun, Dona, eu nu-l mai suport, îl concediez, să ştii.

— O să vină el imediat; e timp destul.

— Obrăznicie curată, — mai tună Harry. — Asta se întâmplă totdeauna cu servitorii când nu e un stăpân. L-ai lăsat să facă ce pofteşte.

— Dimpotrivă, face tocmai ce-mi place mie.

— Ei bine, îţi spun că mie nu-mi place. Rock are perfectă dreptate: individul are o familiaritate obraznică. Şi Rock nu se înşală în privinţa asta niciodată.

Harry rămase în mijlocul camerii, uitându-se morocănos la Dona, cu faţa aprinsă şi ochii bulbucaţi, — atitudine în care Dona recunoştea că era beat şi că în curând va deveni abuziv.

— Ai câştigat la pichet? întrebă Dona căutând să-l distragă; dar el ridică din umeri şi se duse spre oglindă uitându-se şi netezindu-şi pungile de sub ochi.

— Am câştigat eu vreodată, mai mult de zece minute când joc cu Rockingham? Se termină totdeauna prin pierderea a douăzeci sau treizeci de lire sterline, ceeace îmi permit cam greu. Ascultă Dona, ai de gând să mă laşi diseară să dorm aici?

— Credeam că eşti folosit la prinderea piraţilor?

— Ah, chestia asta se termină până la miezul nopţii sau curând după aceia. Dacă omul nostru se ascunde pe lângă râu — aşa cum bănuesc Godolphin şi Eustick — atunci n'are nicio şansă de scăpare. Au fost puşi pândari pe amândouă malurile râului. De data aceasta nu va mai scăpa din plasă.

— Şi care-i rolul tău?

— Eh, eu voiu fi numai spectator şi voiu veni la spânzurare. Şi acolo o să mai bem ceva şi o să ne distrăm. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, Dona!

— Mai bine s'o lăsăm pentru moment. Ştiind cum eşti deobiceiu după miezul nopţii nu-ţi va păsa prea mult dacă zaci întins în dormitorul meu sau sub masă în sufragerie.

— Asta-i numai pentrucă te porţi atât de rău cu mine, Dona. Iţi spun că fuga asta a ta la Navron a fost cam deochiată; să mă laşi pe mine să bat drumurile în oraş, iar când vin după tine să ai o febră oarecare.

— Inchide uşa Harry. Vreau să dorm.

— Să dormi, să dormi. Numai la somn te gândeşti. Dela o vreme încoace, ştie Dumnezeu că acesta ţi-a fost răspunsul în toate împrejurările...

...Şi părăsi camera călcând apăsat şi trântind uşa şi Dona îl auzi oprindu-se un moment în capul scării strigând la servitorul de jos dacă ticălosul acela de William s'a întors sau nu.

Dona se ridică din pat şi uitându-se pe fereastră îl văzu pe Rockingham traversând pajiştea, urmat de Duchess.

Incepu să se îmbrace încet şi cu mare grije, răsucindu-şi inelele părului negru în jurul degetelor şi aşezându-le apoi după urechi. Işi puse cerceii de rubine şi 'n jurul gâtului pandantivul tot de rubin. Fiindcă nu trebuie să fie nicio asemănare între Dona St. Columb în rochia de mătase galbenă, cu inelele şi giuvaericalele ei, — şi soiosul elev marinar de pe *La Mouette,* care, muiat de ploaie, se afla numai cu cinci zile în urmă sub fereastra lui Philip Rashleigh. Se privi în oglindă şi-apoi se uită la propriul ei portret ce atârna pe perete şi văzu cât de mult se schimbase în scurtul răstimp dela Navron, — cum se împlinise la faţă, cum dispăruse grimasa tristă a gurii, cum ochii căpătaseră ceva deosebit — aşa cum remarcase Rockingham. Tenul de ţigancă nu-l putea ascunde, mâinile şi gâtul fiind şi ele arse de soare. Cine pe lumea asta o va crede — gândea ea — că bronzarea e rezultatul febrei, sau al gălbinării,

— poate numai Harry care-i atât de lipsit de imaginaţie; dar în niciun caz Rockingham.

In curând se auzi sunând clopotul grajdului, — suna că primul dintre oaspeţi sosise. Apoi, după câteva minute, tropăit de copite, încă odată clinchetul clopotului, — şi se auziră voci din sufrageria mare, iar vocea lui Harry tuna deasupra celorlalte. Era aproape întuneric. Grădina era învăluită de amurg. Pomii erau liniştiţi. Undeva în pădure — gândea Dona — stă un pândar căutând să pătrundă cu privirea până la golf. Poate că au venit şi alţii şi acuma stau toţi rezemaţi cu spatele de pomi, tăcuţi, aşteptându-ne pe noi să sfârşim cina. Aici, Eustick se va uita la Godolphin, Godolphin îi va arunca o privire lui Harry, Harry lui Rockingham, — şi toţi vor împinge scaunele înapoi, îşi vor zâmbi, vor pipăi mânerul săbiilor şi vor dispare în pădure. Ah, gândi Dona, — dacă am fi cu o sută de ani în urmă, aş fi pregătită pentru asta, aş pune narcotice în vinul lor, sau mi-aş vinde sufletul diavolului şi i-aş vrăji, — dar aceste lucruri nu se mai întâmplă şi tot ce pot face este să stau la masă, să le zâmbesc şi să-i îndemn să bea.

Dona deschise uşa şi sunetul vocilor lor se auzi din sufrageria mare. Era glasul pom-

pos al lui Godolphin şi tusea ascuţită a lui Philip Rasleigh şi câte o întrebare netedă şi mătăsoasă a lui Rockingham. Inainte de coborâre, ea se îndreptă spre camera copiilor şi-i sărută în somn şi dădu la o parte perdelele ca aerul răcoros al nopţii să poată intra nestânjenit. Apoi, pe când se îndrepta spre capul scărilor, auzi în urma ei un sunet slab, caşicum cineva — nesigur de drumul lui în întuneric — se împleticea sau târa prin coridor.

— Cine-i acolo? şopti ea; dar nu se auzi niciun răspuns. Aşteptă un moment cuprinsă de o spaimă rece, în timp ce glasurile oaspeţilor de jos ajungeau până la ea. Apoi sunetul de târâre se repetă în coridorul întunecat, se auzi o şoaptă slabă şi un suspin.

Aduse o lumânare din camera copiilor şi ţinând-o ridicată deasupra capului, se uită în coridorul de unde venea sunetul şi-acolo, ghemuit lângă perete, îl văzu pe William cu faţa palidă ca ceara şi cu braţul stâng atârnându-i nefolositor într'o parte. Ea îngenunchie lângă el, dar o împinse înapoi, gura răsucindu-se de suferinţă.

— Nu mă atingeţi, mylady. O să vă murdăriţi rochia. Am sânge pe mânecă.

— William dragă, William, eşti rănit tare?

Iar el dădu din cap şi-şi prinse umărul cu mâna dreaptă.

— O nimica toată, mylady, Ghinion... noaptea asta e mai cu ghinion ca toate.

Şi slăbit de durere închise ochii; şi Dona ştia că o minţea.

— Cum s'a întâmplat? întrebă ea.

— Inapoindu-mă prin pădure, mylady, am fost văzut şi somat de unul din oamenii lordului Godolphin. Am reuşit să scap de el, dar am primit sgârietura asta.

— O să vii în camera mea, îţi voiu spăla rana şi-o voiu bandaja, — şopti Dona; iar pentrucă el era abea conştient, nu mai protestă, ci se resemnă să se lase dus dealungul coridorului spre camera ei.

Odată acolo, o închise cu cheia şi-l ajută să se urce în pat. Aduse apă şi un prosop şi reuşi să cureţe tăietura din umărul lui şi s'o bandajeze. El întoarse ochii spre ea.

— Mylady, nu trebuia să faceţi asta pentru mine.

— Stai liniştit. Stai liniştit şi te odihneşte.

Faţa lui William mai avea încă paloarea cadaverică, iar Dona necunoscând nici adâncimea ranei, nici ce trebuia să facă să-i liniştească durerile, — se simţi deodată neputincioasă şi disperată. Trebue că el simţise, pentrucă rosti imediat: „Nu vă necăjiţi, mylady. O să mă fac bine. Cel puţin am izbândit în misiunea mea. Am fost la *La Mouette* şi mi-am văzut stăpânul".

— I-ai spus? I-ai spus că Godolphin, Eustick şi ceilalţi iau cina aici?

— Da, mylady; şi stăpânul a zâmbit în felul lui ciudat şi mi-a zis: „Du-te şi spune-i stăpânei tale că sunt foarte liniştit şi că *La Mouette* are nevoe de un elev marinar". Pe când William vorbea se auziră paşi şi cineva bătu la uşe:

— Cine-i acolo? întrebă Dona.

Se auzi vocea unei servitoare, care răspunse.

— Sir Harry trimite vorbă doamnei că dumnealui şi domnii aşteaptă masa.

Spune-i lui Sir Harry să înceapă şi voiu fi cu ei imediat — şi aplecându-se deasupra lui William, şopti: „Dar corabia a fost reparată? Va putea pleca la noapte" Dar el o privi fără s'o mai recunoască şi apoi închise ochii. Leşinase. Abea ştiind ce face, Dona îl acoperi cu păturile ei şi îşi spălă mâinile de sânge. Apoi se privi în oglindă şi văzând că îi pieriseră culorile din obraji îşi întinse ruj pe umerii obrazului. Il lăsă pe William inconştient în camera ei şi coborî scara spre sufragerie. Ca prin vis auzi scârţâitul scaunelor când oaspeţii zărind-o se ridicară în picioare şi-o aşteptară. Dona îşi ţinea capul sus şi pe buze îi plutea un zâmbet, dar nu vedea nimic: nici strălucirea lumânărilor, nici masa lungă încăr-

cată cu farfurii, nici haina de culoarea prunei purtată de Godolphin, nici peruca cenuşie a lui Rashleigh, nici pe Eustick pipăindu-şi mereu sabia, nici ochii tuturor bărbaţilor de-acolo care o priviră şi se închinară adânc în faţa ei în timp ce trecea spre locul ei din capul mesei, — ci vedea un singur om, un bărbat pe coverta unei corăbii din golful tăcut, spunându-i „adio" în gând, în timp ce aştepta fluxul favorabil pornirii.

CAPITOLUL XVIII.

De mulţi ani de zile nu mai fusese un banchet în sufrageria mare a Navronului. Lumânările luminau oaspeţii care stăteau umăr la umăr, câte şase deoparte şi de alta a mesei, iar masa însăşi era splendidă cu argintăria şi porcelanurile şi coşulcţele supraîncărcate cu fructe. La un capăt al mesei sta stăpânul casei, cu ochi albaştri, aprins la faţă, cu peruca blondă puţin cam piezişă şi râzând puţin cam prea tare şi prea mult la fiecare glumă ce circula. La celălalt capăt al mesei gazda ciugulea din felurile de mâncare puse înaintea ei, rece, imperturbabilă, aruncând din când în când priviri oaspeţilor din stânga şi din dreapta ei, caşicum ei ar fi fost singurele fiinţe pe pământ, caşicum ar fi fost a lor scara aceia sau şi altele chiar, dacă ei o voiau. — Niciodată înainte — gândea Harry St. Columb — nu flirtase Dona atât de ostentativ ca acuma. Dacă ăsta era rezultatul bleste-

matei aceleia de febre, Dumnezeu să-i ţină pe oaspeţi. — Niciodată înainte — gândea Rockingham pândind-o pe Dona peste masă — nu fusese Dona mai provocătoare; ce i-o fi trecând prin minte în clipa aceia şi de ce s'o fi plimbat prin pădure spre râu la şapte seara când el o crezuse întinsă în pat?

Care vasăzică asta e vestita Lady St. Columb — gândea fiecare oaspete în parte — despre care se bârfeşte atât de mult şi'n jurul căreia s'a făcut atâta scandal. Care ia masa cu demimondenele prin tavernele Londrei, care călăreşte pe deşălate străbătând la miezul nopţii străzile Londrei, care — fără îndoială — a dat câte ceva din ea fiecărui curtezan din St. James's, ca să nu mai menţionez pe însăşi Majestatea Sa.

La început, oaspeţii fură bănuitori, greoi la vorbă, timizi — dar când ea le vorbi şi le zâmbi, întrebându-i de căminurile lor, de pasiunile şi idealurile lor, dacă sunt sau nu căsătoriţi şi dându-le să înţeleagă că fiecare vorbă rostită de ei îşi are importanţa şi farmecul ei şi că ea îi înţelege aşa cum n'au fost vreodată înainte, — atunci se destinseră, se topiră.

Să-i ia dracu — gândea tânărul Penrose — pe toţi cari au defăimat-o, împreună cu bârfeala femeilor de rând.

Pe Dumnezeul meu — gândea Eustick — bună nevastă, dar trebue să ştii s'o păstrezi ţinând-o sub lacăte şi chei, şi să n'o pierzi niciodată din vedere.

Mai erau de faţă Tremayne — de dincolo de Probus — şi Carnethick cu peruca roşie, proprietar al întregei coaste de vest. Primul n'avea nici nevastă nici ibovnică şi o privea mut, pe Dona, cu o adoraţie melancolică; iar al doilea era însurat dar nevasta era cu zece ani mai mare ca el, — şi când Dona îi arunca o privire peste masă, el se întreba, dacă va fi posibil s'o vadă mai târziu, singură, după cină.

Insuşi Godolphin, pomposul Godolphin cu ochii lui bulbucaţi şi nasul ca un cartof, admitea în sinea lui că nevasta lui Harry e fermecătoare deşi, fireşte, nu o aproba şi n'ar putea admite ca Lucy să lege prietenie cu ea; şi totuşi avea ceva îndrăzneţ în privirea ei, care îl neliniştea. Philip Rashleigh, de obiceiu atât de taciturn cu femeile începu deodată să-i vorbească de copilăria lui şi cât de mult o iubise pe maică-sa pe care o pierduse la zece ani.

E aproape unsprezece — gândea Dona — şi noi încă mai mâncăm, bem şi flecărim; iar dacă mai pot să-i ţin aşa câtva timp, îi dau răgaz lui în golf să mai aştepte creşterea fluxului; şi chiar dacă *La Mouette* are

o gaură în burtă, reparaţiile făcute vor ţine şi corabia va putea porni.

Ea le făcu semn cu privirea servitorilor şi paharele fură umplute din nou şi în timp ce zumzetul vocilor îi suna în urechi şi se uita zâmbind la vecinul din stânga, — se întreba dacă William se trezise din leşin, sau mai zăcea întins pe patul ei, palid ca moartea, cu ochii închişi şi umărul pătat cu sânge.

— Ar trebui s'avem muzică — spuse Harry, cu ochii pe jumătate închişi — aşa cum obişnuiau bunicii mei, acolo sus pe galerie, ca în timpul când bătrâna regină mai trăia. Dece dracu nu mai sunt trubaduri acuma? Bănuesc că au fost toţi ucişi de blestemaţii de puritani.

E bine făcut, gândea Dona privindu-l. N'o să deranjeze prea mult încă în seara asta.

— Cred că-i mai bine că s'a terminat cu proştii de felul ăsta, — spuse Eustick încruntat, ironia relativă la puritani jignindu-l, fiindcă tatăl lui luptase pentru Parlament.

— Se dansează mult la Curte? întrebă tânărul Tremayne roşind tot şi privind-o cu nesaţ.

— Ah, da, ar trebui să vii la Londra când eu şi Harry ne vom întoarce şi-ţi voiu găsi o soţie.

Dar el dădu din cap gângâvind un răspuns. „James o să fie de vârsta lui peste douăzeci de ani — gândi Dona — şi pe la trei dimineaţa se va furişa în camera mea să-mi povestească ultima aventură, iar toate acestea vor fi depărtate şi uitate sau poate că-mi voiu aminti deodată văzând faţa şi privirea pasionată a lui James şi poate că-i voiu spune cum am ţinut doisprezece bărbaţi la masă până la miezul nopţii, astfel încât singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată să poată fugi în Franţa şi departe de viaţa mea pentru totdeauna".

Ce oare îi spunea Rockingham din colţul gurii lui Harry?

— Aşa e, la dracu! strigă Harry — ticălosul dumitale de servitor nu s'a întors încă, Dona.

Şi bătu cu pumnul în masă de săriră paharele în sus, iar Godolphin se încruntă fiindcă îi stropise cu vin cravata de dantelă.

— Ştiu, zâmbi Dona, dar nu mai are importanţă acum. Ne-am descurcat şi fără el destul de bine.

— Ce-ai face tu, George, — strigă Harry hotărât să continue cu furia — cu un servitor care dispare tocmai în noaptea când stăpânul lui are musafiri?

— Fireşte că l-aş concedia, dragă Harry, spuse Godolphin.

— Dă-l afară, adăogă Eustick.

— Totul ar fi cum trebue — spuse Harry sughiţând — dacă blestematul n'ar fi favoritul Donei. Când a fost bolnavă el putea intra şi ieşi din camera ei la orice oră din zi şi din noapte. Ai tolera asta George? Are soţia dumitale vreun servitor care să se învârtească prin dormitorul ei?

— Fireşte că nu, răspunse Godolphin, Lady Godolphin este acuma într'o stare foarte delicată a sănătăţii şi nu poate suferi pe nimeni în afară de nursa ei şi, fireşte, pe mine.

— Ce încântător, spuse Rockingham. Cât de rural şi emoţionant. Lady St. Columb, dimpotrivă, pare să nu aibă deloc servitoare, — şi-i zâmbi Donei peste masă, ridicând paharul. Cum ţi-a plăcut plimbarea, Dona? Nu găseşti că era cam umed prin pădure?

Dona nu răspunse. Godolphin se uită bănuitor la ea, fiindcă dacă într'adevăr Harry îi permitea soţiei lui să se amuze cu servitorii, el o să ajungă în curând de râsul ţinutului. Işi aminti acum de gestul obraznic al groomului care condusese trăsura în ziua când soţia lui Harry luase ceaiul cu ei.

— Cum suportă soţia dumitale căldura? întrebă Dona. Mă gândesc la ea atât de

des! Dar nu putu auzi răspunsul fiindcă Rashleigh îi vorbea la urechea stângă.

— Aş putea să jur că te-am mai văzut înainte, — spunea el — dar chiar dându-mi viaţa tot n'aş putea să-mi amintesc când şi unde.

Şi Philip Rashleigh se uită fix în farfurie şi se încruntă caşicum ar fi vrut să-şi aducă aminte în urma concentrării adânci.

— Mai turnaţi vin d-lui Rashleigh, — spuse Dona zâmbind graţios şi împingând paharul spre el. — Da, şi eu simt că ne-am mai întâlnit, dar trebue să fi fost acum şase ani când am venit aici ca mireasă.

— Aş putea să jur că nu atunci, — dădu Rashleigh din cap. E ceva în vocea dumitale pe care l-am auzit nu de multă vreme.

— Dona are efectul ăsta asupra tuturor bărbaţilor, — spuse Rockingham. După ce-o văd, toţi au impresia că au cunoscut-o şi mai înainte. O să vezi, dragă Rashleigh, că n'o să poţi dormi toată noaptea gândindu-te la asta.

— Bănuesc că vorbiţi din experienţă? spuse Carnethick; iar Rockingham zâmbi şi-şi aranjă dantela manşetelor.

— Cât de mult îl urăsc, — gândi Dona — cu ochii lui de pisică şi zâmbetul lui plin de înţelesuri. Ar vrea ca toţi bărbaţii dela masa asta să creadă că s'a culcat cu mine.

— Aţi fost vreodată în Fowey? o întrebă Rashleigh.

— După câte ştiu, nu! răspunse Dona. Dar Rashleigh dădu din cap cu îndoială.

— Ai auzit cum am fost prădat?

— Da, într'adevăr. Ai mai auzit despre corabia dumitale de-atunci?

— Niciun cuvânt, spuse el cu amărăciune. Trebue că stă liniştită în vreun port francez fără să am mijloace legale s'o iau de-acolo. Aşa se întâmplă când ai o Curte înţesată cu streini şi un rege care vorbeşte mai bine franţuzeşte decât englezeşte. Totuşi sper ca în noaptea asta să aranjez lucrurile odată pentru totdeauna.

Dona se uită în sus la ceasul de deasupra scărilor. Mai lipseau douăzeci de minute până la miezul nopţii.

— Şi dumneata lord Godolphin, — spuse Dona zâmbind — ai avut de suferit şi dumneata de pe urma pierderii corabiei lui Rashleigh?

— Da doamnă, răspunse el înţepat.

— Dar sper că n'aţi fost rănit?

— Din fericire, nu. Ticăloşii au fost fericiţi să-şi ia câlcâile la spinare. Ca toţi francezii au preferat să fugă decât să ne înfrunte în luptă cinstită.

— Iar conducătorul lor era într'adevăr

atât de sălbatec cum m'aţi lăsat să cred ultima dată?

— De zeci de ori mai rău, doamna mea. Cel mai neruşinat, sângeros şi drăcesc la înfăţişare tâlhar pe care mi-a fost dat să-l văd. Am auzit că propria lui corabie ducea o încărcătură de femei în fiecare călătorie, majoritatea dintre ele — nenorocitele — răpite din satele noastre. Nu mai e nevoe să vă spun că nu i-am relatat nimic din toate acestea soţiei mele.

— Fireşte că nu, — murmură Dona — ar putea precipita lucrurile, grăbind termenul.

— Pe bordul lui *Merry Fortune* era o femeie, — spuse Philip Rashleigh. Am putut-o vedea pe punte, deasupra mea, cum vă văd şi mă vedeţi. O femeie de moravuri uşoare, cu o faţă neruşinată cum n'am văzut multe, cu o tăietură la bărbie şi părul căzut pe ochi. Cu siguranţă că era vreo demimondenă dintr'un port francez.

— Şi mai era şi un băieţandru — adăogă Godolphin — un nenorocit de băiat care a venit să bată la uşa lui Philip. Aş putea să jur că avea un amestec în chestia asta. Avea un fel plângăreţ de-a vorbi şi o siluetă femenină, — foarte neplăcută.

— Francezii ăştia sunt atât de decăzuţi — spuse Dona.

— N'ar fi reuşit să ne scape dacă n'ar fi

fost vântul — spuse Rashleigh. O rafală de vânt venit dinspre Readymoney le-a umplut pânzele. Ai spune că a fost mâna diavolului lamijloc. George îl ţintise pe ticălos cu muscheta lui, dar l-a scăpat.

— Cum se poate asta, mylord?

— Am fost dezavantajat o clipă, doamna mea, — începu Godolphin aprinzându-se la faţă; iar Harry, dela celălalt capăt al mesei îşi bătu genunchii cu mâinile şi strigă:

— Nu-ţi fie teamă, George; noi am auzit toată povestea. Ţi-ai pierdut peruca, nu-i aşa? Ticălosul ţi-a smuls-o! Toate privirile se întoarseră imediat spre Godolphin, care se uita drept la paharul din faţa lui.

— Nu-i lua în seamă, dragă lord Godolphin, — zâmbi Dona — şi mai bea puţin. Ce este, în definitiv, pierderea unei peruci? Ar fi putut fi altceva mai preţios şi atunci ce ar fi făcut lady Godolphin?

La stânga ei, Carnethick se înecă deodată cu vin.

Mai era un sfert de oră până la miezul nopţii, zece minute, cinci minute... iar tânărul Tremayne discuta cu Penrose din Tregonny despre lupta între cocoşi; un bărbat din Bodwin — al cărui nume Dona nu şi-l amintea — îl izbea pe Rockingham cu degetul în coaste şoptindu-i vreo anecdotă porcoasă; Carnethick îi arunca ochiade peste

masă; Philip Rashleigh culegea boabe de strugure cu mâna lui păroasă şi încreţită; iar Harry jumătate întins în fotoliul lui mângâia cu o mână paharul şi cu cealaltă căţelul de pe genunchi. Uitându-se la ceas Eustick sări deodată în picioare şi strigă cu vocea tunătoare.

— Domnilor, destul ne-am pierdut timpul. Aţi uitat toţi că seara asta ne-am adunat aici pentru chestiuni grave?

Să făcu tăcere. Tremayne se înroşi şi privi în jos în farfurie; Carnethick îşi şterse gura cu o batistă de dantelă şi privi drept în faţă. Cineva tuşi încurcat, altul târşâi cu picioarele sub masă şi numai Harry continuă să zâmbească şi să-şi mormăe cântecul lui fără melodie, de beţiv. Ceasornicul din faţa grajdurilor bătu douăsprezece. Eustick se uită cu înţeles la Dona, care se ridică în picioare: „Vreţi să plec?" întrebă ea.

— Fleacuri! strigă Harry deschizând un ochi. Nevastă-mea să rămână aici. Fără ea se sparge tot cheful, ca întotdeauna. In sănătatea ta frumoasa mea, chiar dacă permiţi servitorilor să intre şi să iasă din dormitorul tău când vor.

— Harry, timpul de glumă a trecut, — spuse Godolphin şi întorcându-se spre Dona: Dacă n'aţi fi aici am putea vorbi mai în

voe. Aşa cum a remarcat Eustick, am cam uitat cu toţii de scopul nostru.

— Dar fireşte că înţeleg — spuse Dona — nici nu mă gândesc să vă împiedic în vreun fel...

Şi tocmai când se ridicară să-i facă loc să treacă, se auzi clinchetul clopotului cel mare din curte.

— Cine dracul o fi? căscă Harry. Cineva cu două ore şi jumătate prea târziu pentru cină. Mai bine să desfundăm o altă sticlă de vin.

— Suntem toţi aici şi n'aşteptăm pe nimeni, — spuse Eustick. Ai ceva de spus Godolphin?

— Nu, n'am mai anunţat pe nimeni altul, se încruntă Godolphin. Adunarea era secretă.

Clopotul sună din nou.

— Să se ducă cineva să deschidă uşa, — strigă Harry. Unde dracul sunt servitorii?

Câinele sări de pe genunchii lui şi alergă lătrând spre uşă.

— Thomas, unde eşti, ce faci? chemă Harry peste umăr. Rockingham se ridică în picioare, se duse spre uşa ce dădea spre bucătării şi-o deschise.

— Ei, cine-i acolo? strigă el. Ce, dormiţi toţi?... Dar nu se auzi niciun răspuns, iar coridorul era tăcut şi întunecat.

— Cineva a stins lumânările, spuse el. In coridor e un întuneric de smoală. Ei, Thomas!

— Ce ordine le-ai dat servitorilor Harry? Le-ai spus să se culce? — întrebă lord Godolphin.

— Nu, deloc, — răspunse Harry ridicându-se cam nesigur. Oamenii trebue să aştepte pe undeva prin bucătărie. Mai strigă-i odată Rockingham.

— Iţi spun că nu răspunde nimeni şi că nu-i lumină nicăieri. Chiar bucătăria e neagră ca smoala.

Clopotul răsună pentru a treia oară şi Eustick se repezi înjurând spre uşă, şi începu să tragă zăvoarele.

— Trebue să fie vreunul din oamenii noştri veniţi să dea raportul — spuse Rashleigh — unul din cei puşi la pândă. Ne-o fi trădat cineva şi-o fi început lupta.

Uşa fu deschisă în lături şi din pragul ei Eustick strigă afară în întuneric: „Cine întreabă de Navron House?"

— Jean-Benoit Aubéry la dispoziţia dumneavoastră domnilor, — se auzi răspunsul. Şi în hall intră francezul, cu o sabie în mână şi surâsul pe buze. Nu te mişca Eustick, spuse el, — şi voi toţi ceilalţi staţi unde vă găsiţi. V'am marcat pe toţi. Primul care se mişcă va primi un glonte în creeri.

Iar Dona, privind în sus spre galerie, îl văzu pe Pierre Blanc cu un pistol în mână, iar lângă el era Edmond Vacquier; în timp ce lângă uşa ce da spre bucătărie stătea William, palid şi hotărât, cu un braţ atârnându-i neputincios într'o parte, iar în celălalt un pumnal ameninţa gâtul lui Rockingham.

— Vă rog, domnilor, să staţi jos — spuse francezul — şi n'o să vă reţin mult. Cât despre doamna, o rog să-mi dea mai întâi cerceii de rubine fiindcă am făcut o prinsoare cu un elev marinar al meu.

Şi francezul rămase în picioare în faţa ei, puţin aplecat înainte, jucându-se cu sabia, în timp ce doisprezece bărbaţi înfricoşaţi îl priveau cu ură.

CAPITOLUL XIX.

Păreau să fie toţi morţi, stane de piatră în scaunele lor din jurul mesei. Nimeni nu rosti un cuvânt, ci fiecare îl cerceta cu privirea pe francez, care stătea zâmbind, cu mâna întinsă după bijuterii.

Erau cinci împotriva a doisprezece, dar cei doisprezece cinaseră prea bine şi săbiile le erau vârâte în teacă. Eustick mai ţinea mâna pe uşă, dar Luc Dumont de pe *La Mouette* stătea lângă el cu pistolul îndreptat spre acesta şi Eustick închise încet uşa şi puse zăvoarele. Pierre Blanc cu tovarăşul lui coborâră scara şi se aşezară de o parte şi de alta a încăperii, aşa încât oricine ar fi dus mâna la sabie ar fi fost împuşcat, — cum spusese căpitanul lor. Rockingham se sprijini de zid, uitându-se la vârful pumnalului lui William, îşi umezi buzele cu limba şi nu vorbi. Numai Harry care se afundase din nou în fotoliul lui privea scena ca aiurit;

mâna care ducea la gură paharul cu vin rămase la jumătatea drumului.

Dona deşurubă cerceii din urechi şi-i puse în palma întinsă a francezului.

— Asta-i tot? întrebă ea.

El arătă cu sabia spre pandantivul din jurul gâtului.

— Nu vreţi să vă milostiviţi şi cu ăsta? — spuse el ridicând o sprânceană; elevul meu marinar m'ar blestema altfel. Şi te-aş ruga şi pentru brăţara de pe braţ.

Dona desfăcu pandantivul şi brăţara şi i le puse în palmă fără un cuvânt şi fără să zâmbească.

— Mulţumesc. Sper că v'aţi revenit după febra avută?!

— Aşa credeam — răspunse Dona — dar prezenţa dumitale aici sunt sigur că o va produce din nou.

— Ar fi păcat, spuse el grav. Aş avea mustrări de conştiinţă. Elevul meu marinar suferă din când în când de febră, dar aerul mării face minuni pentru el. Ar trebui să încercaţi. Şi înclinându-se, puse bijuteriile în buzunar şi se întoarse.

— Lord Godolphin, mi se pare, — spuse el oprindu-se în faţa acestuia. Când v'am întâlnit ultima oară v'am uşurat de perucă. Şi asta din cauza unei prinsori făcute. De data asta poate că aş putea lua ceva mai

valoros. El tăia cu sabia dela pieptul lui Godolphin decorația reprezentată printr'o stea cu panglică. Imi pare rău, dar nici sabia nu v'o pot lăsa.

Şi teaca lui Godolphin răsună pe mozaic. Francezul se înclină, şi trecu la Philip Rashleigh.

— Bună seara, Sir, — sunteţi mai puţin înfierbântat decât ultima dată, când ne-am văzut. Trebue să vă mulţumesc pentru darul făcut, pentru *Merry Fortune;* e un vas splendid. Pot jura că n'aţi recunoaşte-o acuma. Au echipat-o din nou şi i-au dat altă culoare pe deasupra. Sabia dumitale, sir, dacă nu te superi. Şi ce-ai prin buzunare?

Vinele stăteau să pleznească pe fruntea lui Rashleigh şi respiraţia îi era iute.

— O să plăteşti tu pentru asta, îţi jur pe Dumnezeul meu.

— Posibil, spuse francezul, dar între timp plătiţi dumneavoastră;... şi el răsturnă lirele sterline ale lui Rashleigh într'o pungă ce-i atârna la centură.

Incet făcu circuitul mesei şi fiecare oaspete la rând îşi pierdu sabia, banii din buzunare, inelele de pe degete şi acul de cravată. Şi cum se rotea alene în jurul mesei, fluerând o melodie, francezul se apleca din când în când şi gusta din struguri. Iar când trebui să-l aştepte pe voluminosul oaspete

din Bodwin să se elibereze de inelele lui de pe degetele umflate de gută, el se aşeză pe marginea mesei printre tacâmuri şi farfurii şi-şi turnă un pahar de vin dintr'o carafă.

— Bună pivniţă aveţi, Sir Harry. V'aş sfătui să mai ţineţi vinul ăsta cel puţin un an. Va creşte în calitate. Aveam şi eu o jumătate de duzină de sticle din felul acesta în casa mea din Bretagne dar le-am băut prea curând, ca un prost.

— Blestematule, — bolborosi Harry — nu cumva...

— Nu te necăji, spuse francezul zâmbind, — aş putea avea cheia privinţei dela William, dacă aş vrea, dar nu vreau să te lipsesc de voluptatea de a bea vinul ăsta peste patru, cinci ani.

Se scărpină după ureche şi privi inelul de pe degetul lui Harry.

— E un smarald foarte frumos,—spuse el.

Drept răspuns, Harry şi-l smulse din deget şi-l aruncă în faţa francezului, care îl prinse din sbor şi-l ţinu în lumină.

— N'are ape deloc, ceeace-i destul de rar pentru un smarald. Totuşi nu-l voiu lua. Gândindu-mă mai bine, cred că te-am furat destul.

Şi înclinându-se înapoie inelul soţului Donei.

— Şi-acum, domnilor, mai trebue să vă

cer ceva. E poate cam crud, dar foarte necesar, având în vedere împrejurările. Vedeţi, eu ţin să mă înapoiez la corabie şi n'aş vrea ca să vă strângeţi oamenii din pădure şi să mă urmăriţi stricându-mi planurile. Pe scurt, vă cer să vă scoateţi pantalonii şi să-i încredinţaţi oamenilor mei aici de faţă. Deasemeni ciorapii şi pantofii.

Protestară toţi. Eustick mai gălăgios ca ceilalţi.

— Imi pare rău că trebue să insist. Dealtfel noaptea e destul de caldă. Eri a fost miez de vară. Lady St. Columb, vreţi să fiţi amabilă să intraţi în salon? Poate domnilor n'o să le pese să se desbrace în faţa dumneavoastră în public, deşi ar dori-o s'o facă în particular.

Şi francezul deschise uşa făcându-i loc Donei să treacă şi privind peste umeri spre cei din jurul mesei, strigă:

— Nu vă dau mai mult de cinci minute. Pierre Blanc, Jules, Luc, William, vegheaţi-i bine pe domnii ăştia şi în timp ce ei se vor desbrăca, eu voiu discuta cu doamna.

El o urmă în salon şi închise uşa.

— Şi ţie, iubitul meu elev marinar, să-ţi fac la fel? zise francezul aruncând sabia pe un scaun şi deschizând braţele.

Dona se duse spre el şi-i puse mâinile pe umeri.

— Dece eşti atât de nepăsător, de neruşinat şi nelegiuit? Nu ştii că pădurea şi dealurile sunt înţesate de pândari?

— Ba da!

— De ce ai venit atunci?

— Pentrucă în tot ceeace întreprind, de obiceiu izbândesc în ceeace e mai riscat. Pe lângă asta, nu te-am sărutat de douăzeci şi patru de ore... Se apleacă şi luându-i faţa în mâini o sărută.

— Ce-ai crezut când ai văzut că nu viu la breakfast?

— N'am prea avut timp să mă gândesc fiindcă am fost trezit imediat după răsăritul soarelui, de Pierre Blanc care mi-a spus că *La Mouette* a abordat şi ia apă. Poţi să-ţi imaginezi ce ne-am chinuit cu corabia. Mai târziu, când eram uzi până la piele şi lucram la ea, a venit şi William cu veştile tale.

— Dar atunci nu ştiai ce se plănuia pentru noaptea asta.

— Nu, dar am avut o bănuială. Unul din oamenii mei a văzut un ins pe plajă mai în susul râului şi pe un altul pe deal. Şi am înţeles că trebuie să câştigăm timp. Dar n'au descoperit-o pe *La Mouette*. Păzeau râul şi pădurea, dar n'au coborât până la golf.

— Şi-apoi a venit William a doua oară?

— Da, între cinci şi şase seara. M'a a-

vertizat în privința adunării dela Navron și atunci m'am hotărât ce trebuia să fac. Firește că i-am spus lui, dar rana primită la întoarcere, l-a împiedicat.

— Tot timpul supeului m'am gândit la el, cum zăcea rănit și leșinat pe patul meu.

— Da, dar a reușit totuși să se târâe până la fereastră să ne lase înăuntru, așa cum plănuisem. Apropos, servitorii sunt închiși în cămară, legați spate la spate așa cum am făcut cu echipajul de pe *Merry Fortune*. Vrei înapoi podoabele?

Francezul își pipăi buzunarul, dar Dona dădu din cap.

— Mai bine ține-le, să-ți amintească de mine.

·El nu spuse nimic, dar privi pe deasupra ei și-i mângâie buclele.

— Dacă totul merge bine, *La Mouette* va porni în două ore. Gaura din pântecul ei e destul de gravă, dar trebue să țină până va atinge coasta franceză.

— Cum e vremea?

— Vântul e bun și constant. O să atingem Bretagne în optesprezece ore sau mai puțin.

Dona tăcea, iar el continua să-i mângâe părul.

— Nu mai am elev marinar. Nu cunoști vreun flăcău care să pornească cu mine?

Ea se uită la el, dar francezul nu mai zâmbea; se depărtă de ea şi-şi luă sabia.

— Mi-e teamă că va trebui să ţi-l iau pe William. Şi-a jucat rolul lui la Navron. Te-a servit bine, nu-i aşa?

— Foarte bine.

— Dacă n'ar fi fost rana primită seara asta dela omul lui Eustick, l-aş fi lăsat. Dar astfel, va fi recunoscut, iar Eustick îl va spânzura fără milă. Pe lângă asta, cu greu îmi vine să cred că l-ar servi pe soţul dumitale.

El privi în jurul camerii şi ochii i se opriră o clipă pe portretul lui Harry. Apoi se duse spre fereastră, dădu perdelele la o parte şi deschise larg fereastra.

— Iţi aminteşti de prima seară când am cinat împreună? Când, după aceia, te uitai în foc şi eu ţi-am făcut portretul? Nu-i aşa că erai foarte supărată pe mine?

— Nu, nu eram supărată, ci numai ruşinată că ai ghicit prea mult.

— Să-ţi spun ceva: n'ai să fii niciodată un bun pescar. Eşti prea nerăbdător, tragi undiţa prea repede întotdeauna.

Cineva bătu la uşe şi francezul răspunse: „Da. Au făcut domnii ce-am ordonat?"

— Da, monsieur, — răspunse William fără să deschidă uşa.

— Atunci spune-i lui Pierre Blanc să le

lege mâinile la spate şi să-i ducă sus în dormitoare. Astfel n'o să ne deranjeze vreo două ore, tocmai timpul de care am nevoe.

— Foarte bine, monsieur.

— Şi, ascultă William.

— Monsieur?

— Cum stai cu braţul?

— Puţin cam dureros, monsieur, dar nu-i prea serios.

— E bine atunci, fiindcă aş vrea s'o iei pe doamna cu trăsura la vreo trei mile de aici, la Coverack şi acolo să aştepţi ordinele mele.

— Am înţeles, monsieur.

Dona se uită la el înmărmurită, iar francezul se opri în faţa ei cu sabia în mână.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea.

El adăstă o clipă înainte de-a răspunde. Nu mai zâmbea şi privirea-i era întunecată:

— Ţi-aduci aminte ce-am vorbit ultima noapte când am fost lângă golf?

— Da.

— Şi-am căzut de-acord că era imposibil fentru o femeie să „evadeze" mai mult de-un ceas sau o zi?

— Da.

— Azi dimineaţă când lucram pe corabie şi William mi-a adus vestea că nu mai eşti singură, mi-am dat seama că pretextul nostru încetase de-a exista, iar golful nu mai era sanctuarul nostru. De azi înainte *La*

Mouette va străbate alte ape şi-şi va găsi alte ascunzişuri. Şi, deşi va fi liberă şi oamenii de pe ea vor fi liberi, stăpânul ei va rămâne prizonier.

— Ce vrei să spui? spuse Dona.

— Vreau să spun că sunt legat de tine, cum şi tu eşti legată de mine. Am ştiut asta dela începutul începuturilor. Când veneam aici astă iarnă şi stăteam întins în dormitorul tău cu mâinile sub cap şi priveam tristul tău portret de pe perete, zâmbeam şi-mi spuneam: „Ea... şi nu alta!" Şi-am aşteptat: nefăcând nimic, fiindcă ştiam că va veni şi clipa noastră.

— Şi-apoi?

— Şi tu, draga mea Dona, tu nepăsătoare şi indiferentă, tu atât de neîndurătoare faţă de iluzii, tu făcând pe băiatul cu prietenii soţului tău în Londra, — chiar şi tu simţeai că undeva — ştie Dumnezeu în ce ţară şi sub ce aspect — era cineva care făcea parte din trupul şi spiritul tău şi că fără acel cineva erai pierdută ca un fulg în bătaia vântului.

Dona se apropie de el şi-i puse mâinile pe ochi.

— Tot ceeace simţi — spuse ea — o simt şi eu. Fiecare gând, fiecare dorinţă, fiecare schimbare în dispoziţie. Dar e prea târziu,

nu mai putem face nimic. Ai spus-o şi tu dealtfel.

— Ţi-am spus asta azi noapte, când n'aveam griji, când eram împreună şi dimineaţa era încă departe. In astfel de clipe un om îşi poate permite să dea din umeri în privinţa viitorului, pentrucă mai ţine prezentul încă în mână şi cruzimea gândurilor se adaugă — într'un fel cam disperat, e drept — la voluptatea clipei. Şi când un bărbat face dragoste, draga mea Dona, el se debarasează şi de povara dragostei şi de el însuşi.

— Da, ştiu asta. Am ştiut-o întotdeauna. Dar nu orice femeie înţelege.

— E drept; nu orice femeie.

Scoase brăţara din buzunar şi o prinse de mâna ei.

— Şi astfel — continuă el — când mă trezii dimineaţă şi văzui golful învăluit în ceaţă, iar tu nu mai erai lângă mine, mă trezii la realitate. Mi-am dat seama atunci că nici pentru mine nu era nicio scăpare. Că am devenit ca un prizonier în lanţuri şi că închisoarea era adâncă.

Ea îi luă mâna şi-o puse pe obrazul ei:

— Şi aşa ai lucrat toată ziua pe corabie, — spuse Dona — şi te-ai străduit şi ai asudat şi te-ai încruntat concentrat asu-

pra muncii tale, şi-apoi, apoi când ai terminat, — ce răspuns ţi-ai dat?

El întoarse privirea dela ea, uitându-se spre fereastra deschisă.

— Răspunsul meu, — spuse el rar, a fost acelaşi. Că tu eşti Dona St. Columb soţia unui baronet englez, mamă a doi copii, — iar eu un francez fără lege, un jefuitor al ţării tale, un duşman al prietenilor tăi. Dacă, dragă Dona, e vreun răspuns de dat, e datoria ta, nu a mea.

El se duse încă odată spre fereastră şi-o privi pe Dona peste umăr.

— De asta i-am spus lui William să te ducă aproape de Coverack — spuse el — ca să te poţi hotărî ce vrei să faci. Dacă eu cu Pierre Blanc şi ceilalţi ne reîntoarcem cu bine pe corabie prin cordonul de pândari din pădure şi pornim fără întârziere, odată cu fluxul, vom putea fi în faţa Coverackului înainte de răsăritul soarelui. Voiu lăsa o barcă, să-mi transmiţi răspunsul. Dacă nu va fi niciun semn de *La Mouette* când se va crăpa de ziuă, să ştii că s'a întâmplat ceva rău cu planul meu. Iar Godolphin va avea înfine mulţumirea să-l spânzure pe mult urâtul francez de cel mai înalt pom din parcul lui.

Zâmbi şi eşi pe terasă.

— Dona scumpă, te-am iubit în toate îm-

prejurările. Dar mai ales când pe bordul *Marry Fortune*-i, te-ai aruncat pe punte, îmbrăcată cu pantalonii lui Pierre Blanc, cu sânge pe faţă şi ploaia îţi curgea şiroaie din cămaşă. Te-am privit atunci şi-am râs, tocmai când un glonte îţi trecea pe deasupra capului.

Francezul se întoarse şi dispăru în întuneric.

Dona rămase nemişcată, lăsând clipele să se scurgă. Ca cineva trezit din vis la realitate, îşi dădu seama în cele din urmă că era singură, casa tăcută şi că ţinea în mână cerceii şi pandantivul. Un curent de aer făcu să pâlpâie flacăra lumânărilor şi Dona, abia ştiind ce face, închise şi zăvorî fereastra şi apoi deschise uşa ce da în sufragerie. Pe masă mai zăceau farfuriile, coşuleţele umplute vârf cu fructe, argintăria şi paharele de cleştar. Scaunele erau împinse înapoi caşicum oaspeţii se ridicaseră dela cina lor şi se retraseră; totul părea ca un tablou de natură moartă pictat de un amator, în care mâncarea, vinul vărsat şi fructele erau lipsite de viaţă şi realitate. Cei doi pechinezi erau covrigaţi pe podea şi Duchess ridicându-şi botul, o privi pe Dona şi scânci uşor. Unul din oamenii de pe *La Mouette* încercase să stingă lumânările în grabă, fiindcă trei din ele mai

ardeau încă; ceara picura pe parchet şi lumina lor era sinistră şi ciudată.

Una din ele se stinsese acuma şi lumina celorlalte două pâlpâia dansând umbre pe pereţi. Oamenii de pe *La Mouette* îşi terminaseră lucrul lor şi plecaseră. Se furişau acuma prin păduri spre corabia din golf şi stăpânul lor era cu ei, cu sabia în mână. Ceasornicul grajdului bătu odată; o notă înaltă şi subţire ca ecoul unui clopoţel. Sus în dormitoare, desbrăcaţi şi cu mâinile legate, oaspeţii Navronului zăceau neputincioşi şi furioşi pe podea. Toţi în afară de Harry, care probabil că adormise întins pe spate şi sforăia cu gura deschisă şi peruca într'o parte, fiindcă nicio nenorocire din lume n'ar fi împiedicat pe un St. Columb să doarmă când mâncase bine. Probabil că William îşi îngrijea rana în camera lui şi Dona se mustra că-l uitase. Aşa că se întoarse spre scara cea mare şi puse mâna pe balustradă, când un sunet venind de pe galerie o făcu să ridice capul. Şi-acolo sus îl văzu pe Rockingham, cu privirea crudă, cu o adâncă tăietură pe obraz şi cu un cuţit în mână.

CAPITOLUL XX.

I se păru Donei o veşnicie cât a stat el nemişcat în capul scării, uitându-se la ea. Apoi începu să coboare încet, neluându-şi privirea dela ea, iar Dona se dădu înapoi, atinse masa şi se aşeză pe un scaun, pândindu-l. Era numai în cămaşe şi pantaloni, şi ea văzu că avea cămaşa şi cuţitul din mână plin de sânge. Inţelese ce s'a întâmplat. Undeva, în coridorul întunecat, un om zăcea rănit de moarte, sau poate chiar mort. Se putea să fie cineva din echipajul *La Mouettei,* sau chiar William. Lupta avusese loc în tăcere şi întuneric, în timp ce ea era singură în salon, visând cu rubinele în mână. Rămase în picioare la piciorul scării, tot nerostind o vorbă, apoi se aşeză pe scaunul lui Harry şi tot privind-o mereu cu ochii lui de pisică sălbatecă, puse cuţitul pe o farfurie din faţa lui.

Când vorbi în cele din urmă, sunetul familiar al vocii lui părea ciudat în contrast

cu înfăţişarea lui schimbată, fiindcă omul din faţa ei nu mai era acelaş Rockingham care glumea cu ea în Londra, sau călărise alături de ea la Hampton Court şi pe care-l detesta ca fiind degenerat şi desfrânat. Omul din faţa ei avea ceva rece şi drăcesc, era de-aici înainte duşmanul ei, dorind s'o vadă suferind.

— Văd — spuse el — că ai recăpătat bijuteriile.

Ea dădu din umeri fără să răspundă, fiindcă nu interesa ceeace ghicise el. Singurul lucru care conta era să afle ce plan avea el în cap şi cum intenţiona să acţioneze.

— Şi ce i-ai dat în schimbul bijuteriilor?

Dona începu să-şi aşeze cerceii în urechi, privindu-l peste braţ în tot acest timp. Apoi, pentrucă începuse să urască privirea lui, şi, chiar, să se teamă de ea, îi spuse:

— Ai devenit serios dintr'odată, Rockingham. Aş fi crezut că gluma din seara asta te-a distrat destul de bine.

— Ai dreptate. M'a amuzat destul. Faptul că doisprezece bărbaţi pot fi dezarmaţi şi desbrăcaţi într'un timp atât de scurt de câţiva glumeţi, are o curioasă asemănare cu farsele ce obişnuiam să le facem noi la Hampton Court. Dar că Dona St. Columb ar putea să se uite la şeful glumeţilor în felul în care a făcut-o — şi care nu poate

însemna decât un singur lucru — nu!... asta nu putea să mă amuze.

Dona îşi sprijini coatele de masă şi-şi prinse bărbia în cupa mâinilor.

Şi mai departe?

— Am înţeles fulgerător multe din cele cele ce mă uimiseră dela venirea mea aici. Servitorul dumitale, — un spion al francezului. Prietenia dintre voi, — fiindcă ştiai că e spion. Şi plimbările dumitale, rătăcirile acelea prin pădure, privirea aceia ferită pe care n'o avuseşi niciodată înainte, privire ce căuta să-l ocolească pe Harry, pe mine, — dar nu şi pe omul pe care l-am văzut seara asta...

Vocea lui deveni mai scăzută, abea un şoptit şi tot timpul o privea cu ură.

— Ei bine, spuse el, poţi nega?

— Nu neg nimic!

El luă cuţitul şi începu să sgârâe dungi cu el în lemnul mesei, caşicum ar fi fost distrat.

— Ştii că ai putea fi închisă din cauza asta şi poate că şi spânzurată, dacă s'ar afla adevărul?

Dona ridică încăodată din umeri şi nu răspunse.

— Un final nu prea plăcut pentru Dona St. Columb. N'ai fost niciodată înăuntrul vreunei închisori, nu-i aşa? N'ai mirosit

niciodată putoarea aceia caldă, n'ai gustat niciodată pâinea tare, neagră şi mucegăită, sau să bei apa cu verzeală de broaşte. Şi-apoi să simţi cum frânghia se strânge în jurul gâtului tău şi te înăbuşe... Cum ţi-ar place, Dona?

— Bietul meu Rockingham! Imi pot închipui aceste lucruri mai bine decât le poţi descrie tu. Ce-ai de gând? Să mă înspăimânţi? N'o să reuşeşti.

— Am crezut că-i bine să te previn de ce s'ar putea întâmpla.

— Şi toate acestea, spuse Dona, pentrucă lord Rockingham îşi închipuie că i-am zâmbit piratului când mi-a cerut bijuteriile. Spune povestea asta lui Godolphin, Rashleigh, Eustick şi chiar lui Harry — vor râde toţi de tine, că eşti nebun.

— Se poate, — fiindcă francezul e departe pe mare şi dumneata comodă la Navron House. Dar să presupunem că francezul dumitale n'ar fi pe mările îndepărtate, să presupunem c'ar fi prins şi legat şi adus în faţa dumitale şi că noi ne-am amuza puţin cu el cum se obişnuia să se amuze cu prizonierii acum o sută de ani şi dumneata, Dona, să fii spectatoare. Par'că-mi vine să cred că te-ai trăda.

Incă odată şi-l închipui, Dona, aşa cum şi-l închipuise în după amiaza trecută: o

pisică ascunsă în iarba înaltă şi ţinând uşor, moale, o păsărică în labele ei. Işi aminti că totdeauna bănuise la el o cruzime şi o răutate rece şi chibzuită, care nu erau aparente din cauza uşurinţii secolului în care trăiau.

— Iţi place să faci pe tragicul, spuse ea, dar a trecut vremea scaunului de tortură şi a sicriului dinţat înăuntru. Noi nu ne mai ardem ereticii pe rug.

— Poate că ereticii nu, dar piraţii sunt spânzuraţi sau traşi pe roată, iar complicii lor suferă aceiaşi soartă.

— Foarte bine,atunci, deoarece mă consideri o complice, fă ceeace doreşti. Du-te sus şi dezleagă pe musafirii mei de scara asta Trezeşte-l pe Harry din somnul lui de beţiv. Adună servitorii. Adu cai, adu soldaţi şi arme. Şi-apoi când îl vei fi prins pe piratul dumitale ne puteţi spânzura unul lângă altul, de acelaşi pom.

El nu răspunse. O privea fix, peste masă, balansând cuţitul în mână.

— Da, ai suferi asta, şi ai fi mândră şi voioasă, nu-i aşa? Nu ţi-ar păsa, dacă ai muri acuma pentrucă ai avut, înfine, tot ceeace ţi-ai dorit toată viaţa. Nu-i adevărat?

Dona îi suportă privirea şi râse.

— Da, e adevărat.

Rockingham se făcu şi mai palid, iar prin

contrast, tăietura de pe faţa-i păru şi mai roşie.

— Când te gândeşti c'aş fi putut fi eu acela; aş fi putut fi eu.

— Asta niciodată; pot să jur. Pentru nimic în lume.

— Dacă n'ai fi plecat din Londra, dacă n'ai fi venit la Navron, aş fi fost eu. Da, eu, fie că ar fi fost din plictiseală, din lene, din indiferenţă, chiar din desgust, — dar *eu* aş fi fost.

— Nu, Rockingham... niciodată!

El se ridică încet de pe scaun, balansând cuţitul din mână, izbi cu piciorul căţelul dela picioarele lui şi-şi suflecă mânecile deasupra coatelor.

Se ridică şi ea, prinzând braţele scaunului, iar lumina opacă a celor două lumânări proectă umbre pălpâinde pe feţele lor.

— Ce este, Rockingham?

Atunci zâmbi el pentru prima oară, împinse înapoi scaunul şi puse o mână pe colţul mesei.

— Cred că te voiu ucide.

Intr'o clipă ea îi aruncă un pahar cu vin de la îndemână drept în faţă, ceeace-l orbi pentru câteva secunde, iar paharul se sparse în bucăţi pe podea. El fandă spre ea, dar Dona îl evită şi apucând unul din scaunele grele din preajmă-i îl aruncă spre el,

un picior atingându-i umărul. De durere el respira mai repede; ridică cuţitul deasupra umărului, ţinti o clipă şi-l aruncă drept spre gâtlejul Donei. Lama cuţitului atinse pandantivul rupându-l în două, îi ciupi puţin pielea şi rămase printre faldurile rochiei. Căută să-l apuce, îngrozită, dar înainte de a putea pune mâna pe el, Rockingham era asupra ei răsucindu-i o mână la spate şi astupându-i gura. Simţi cum cade pe spate pe masă, cum argintăria şi farfuriile cad pe jos, iar undeva sub ea era cuţitul pe care el voia să-l găsească. Câinii lătrau aţâţaţi, crezând că e vreun nou joc destinat să-i amuze.

Săriră pe el, sgâriindu-l cu labele, aşa că fu silit să se întoarcă un moment şi să-i gonească cu piciorul, slăbind astfel presiunea mâinei pe gura ei.

Dona îi muşcă adânc palma şi-l lovi cu pumnul stâng în ochi. Mâna care-i răsucea braţul ei la spate se descleştă şi cu amândouă libere o apucă de gât apăsându-i cu degetele mari pe beregată.

Dona se înăbuşea. Mâna ei dreaptă se străduia să apuce cuţitul şi când degetele îl dibuiră, strânse bine mânerul şi lovi în sus, în subsuoara lui. Simţi cum carnea pârâie desfăcându-se sub forţa oţelului şi sângele cald curgându-i îmbelşugat pe mână.

El gemu surd şi lung, mâna căzu inertă dealungul corpului, prăbuşindu-se pe masă printre pahare. Dona îl împinse într'o parte şi se ridică în picioare, cu genunchii tremurând şi cu câinii lătrând înnebuniţi la picioarele ei. Rockingham se târâi, apucă o carafă de argint de pe masă cu mâna rămasă liberă şi i-ar fi zdrobit faţa şi doborât-o la pământ dar tocmai când se mişca spre ea, ultima lumânare pâlpâi stingându-se şi rămaseră în întuneric.

Dona pipăi marginea mesei cu mâinile şi o înconjură depărtându-se de el pe care-l auzea bâjbâind în întunericul sălii căutând-o şi împiedicându-se de scaunele ce-i stăteau în cale. Ea îşi făcea drum spre scară, putând vedea o rază palidă de lumină la o fereastră a galeriei; ajunse la scară şi începu s'o urce urmată de căţeii cari lătrau. De undeva de sus se auzeau strigăte şi urlete şi bătăi de pumni în uşe, dar totul i se părea Donei confuz, ca un vis fără legătură cu lupta ei. Plângând cu suspine se uită peste umăr înapoi şi-l văzu pe Rockingham la piciorul scării, dar nu mai stătea în picioare, ci urca spre ea „în patru labe" caşi căţeii de lângă ea. Dona ajunse la capul scării; ţipetele şi urletele erau mai puternice. Se auzeau vocile lui Godolphin şi-a lui Harry, în timp ce lătratul câinilor se a-

dăoga vacarmului şi dinspre camera copiilor se auzi ţipătul ascuţit şi înspăimântat al unui copil trezit din somn.

Frica îi trecu şi o cuprinse o furie rece, care-i dădu hotărâre şi calm. Câteva raze ale lunii străbătură norii, pătrunseră printr'o ferestruică şi luminară un scut atârnând pe perete, vreun trofeu al unui strămoş St. Columb. Dona îl smulse dela locul lui din perete, iar greutatea lui o dădu în genunchi. Rockingham înainta. Ii putea vedea spatele sprijinindu-se de balustradă când se oprea să respire, se auzea hârjâitul mâinilor pe trepte şi respiraţia greoaie. Când ajunse la o turnantă a scării, se ridică în picioare şi întoarse capul căutând-o în întuneric. Atunci îi aruncă Dona din toată puterea scutul drept în faţă, iar el se clătină şi căzu rostogolindu-se pe trepte, prăbuşindu-se pe mozaicul sufrageriei cu scutul peste el. Câinii se repeziră jos după el, aţâţaţi şi lătrând, mirosindu-i corpul care zăcea pe podea. Dona rămase nemişcată, — o mare durere cuprinzându-i tâmplele, — goală de orice simţământ. Strigătele lui James îi mai sunau încă în urechi şi pe aproape se auziră paşi, voci strigând neliniştite şi pârâitul lemnului crăpat. Poate că era Harry, sau Eustick, sau Godolphin devastând uşa dormitorului unde fuseseră încuiaţi

,şi i se păru că lucrurile astea erau lipsite de importanţă fiindcă era prea istovită ca să-i mai pese de ceva.

Voia să se întindă acolo jos în întuneric şi să doarmă cu faţa în palme şi-şi. aminti că undeva dealungul acestui pasaj era camera ei, patul ei, unde se putea refugia să fie uitată. Undeva în golf era o corabie numită *La Mouette,* iar bărbatul iubit de ea stătea acuma la cârmă, scoţând vasul pe marea liberă. Ii promisese să-i dea răspunsul când se va face ziuă şi să-l aştepte pe limba aceia de nisip ce înainta în mare. William, credinciosul William, o va duce la el şi vor şti ei să-şi găsească drum în întuneric; iar când vor ajunge acolo la bazin li se va trimite o barcă de pe corabie aşa cum spusese el. Se gândi la coasta Bretagne-i aşa cum o văzuse aurie în răsăritul soarelui, cu stâncile ca aprinse, la fel cu ţărmul Davon-ului. Valurile se spărgeau urlând pe plaje şi spuma fină era aruncată ca o ceaţă până pe faleze, aroma sărată amestecându-se cu respiraţia pământului şi ierbei înfierbântate.

Undeva era o casă pe care n'o văzuse niciodată, dar el ar vrea s'o ducă acolo şi va putea pipăi cu mâinile ei pereţii cenuşii. Voia să doarmă şi să viseze aceste lucruri, să nu-şi mai aducă aminte de lumânările

pâlpâinde din sufragerie, de paharele sparte şi scaunele distruse şi de faţa lui Rockingham când cuţitul ei îi intrase în carne. Voia să doarmă şi deodată i se păru că nu se mai ţine în picioare, că se rostogoleşte pe scări ca Rockingham, simţi o vâjâială şi fâlfâit în urechi şi o cuprinse întunericul...

Mult mai târziu veniră, o ridicară şi o duseră. Cineva îi udă faţa şi gâtul şi-i puse perne sub cap. Se auzeau multe voci mai depărtate, voci bărbăteşti şi du-te—vino-ul paşilor grei; tropot de cai se auzea pe pavajul curţii. Odată Dona auzi ceasornicul grajdului bătând trei. Ceva în dosul minţii ei îi şoptea uşor: „O să mă aştepte pe limba aceia de nisip, iar eu zac aici neputându-mă mişca şi duce la el"; şi încercă să se ridice din pat dar n'avea putere. Era încă întuneric când auzi afară răpăitul uşor al ploii. Apoi trebue c'a adormit din nou, somnul greu şi adânc al celor istoviţi, fiindcă deschizând ochii era 'namiaza mare, perdelele erau toate într'o parte şi Harry în genunchi lângă patul ei îi mângâia părul cu mâinile lui nedibace.

— Eşti allright, Dona? Ţi-e mai bine, te simţi tare?

Ea-l privi fără să înţeleagă, durerea surdă din dosul ochilor persistând încă. Se gândi cât de ridicol era ca el să stea în genunchi

acolo, prosteşte; şi Dona se simţi ruşinată că el făcea asta.

— Rock a murit. L-am găsit mort acolo pe podea, cu gâtul frânt. Rock, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Şi lacrimile îi curgeau în josul obrajilor, iar Dona continua să se uite fix la el.

— Ştii că el ţi-a salvat viaţa; trebue că s'a luptat cu blestematul acela cu o singură mână, singur în întuneric, în timp ce tu fugeai sus să ne avertizezi. Frumoasa mea scumpă şi dulce!

Ea nu-l mai asculta ci se ridică în capul oaselor privind cum razele soarelui pătrundeau prin fereastră.

— Ce oră este? De când a răsărit soarele?

— Soarele? Dar bine dragă, e aproape de prânz. Şi ce-i cu asta? Ai de gând să te odihneşti, nu-i aşa? Trebue, după tot ce-ai suferit azi noapte!

Ea îşi acoperi ochii cu mâinile şi încercă să gândească. Era amiază; corabia trebue să fi pornit în larg fiindcă nu mai putea s'o aştepte în lumina zilei. Ea zăcuse dormind pe pat, în timp ce barca trăsese spre limba de nisip şi nu găsise pe nimeni.

— Incearcă să te odihneşti, dragostea mea. Incearcă să uiţi noaptea asta blestemată. Iţi jur că n'o să mai beau. Eu sunt vino-

vat, trebuia să fi oprit tot cheful. Dar ne vom răzbuna, îţi promit.

— Ce vrei să spui? Ce tot vorbeşti?

— Cum, pe francez. Pe diavolul care l-a ucis pe Rock şi te-ar fi ucis şi pe tine. Corabia cu tot echipajul a plecat, dar l-avem pe şeful lor, pe piratul blestemat.

Ea continua să-l privească fără să înţeleagă bine, ameţită, caşicum ar fi lovit-o, iar el, văzându-i ochii tulburi începu să-i mângâie iarăşi părul, să-i sărute degetele murmurând: „Fetiţa mea dulce, ce noapte grozavă, ce iad".

Şi-apoi uitându-se la ea mai bine, se aprinse la faţă, neliniştit, — fiindcă disperarea din ochii ei era o umbră nouă, ceva ce el nu putea să înţeleagă, şi-i spuse încurcat, ca un băiat timid şi stângaci: „Nu-i aşa Dona că piratul, francezul acela, nu te-a maltratat?"

CAPITOLUL XXI.

Două zile veniră şi plecară. Zile fără ore şi minute, zile în cari Dona se îmbrăca, mânca, se plimba în grădină, posedată tot timpul de un simţământ ciudat de ireal, caşicum nu ea ar fi fost aceia care se mişca, ci o altă femeie, ale cărei cuvinte nu le înţelegea. Mintea-i era lipsită de gânduri, caşicum o parte a fiinţei ei mai dormea încă. Această amorţeală se întinse dela creer la trup, aşa că nu mai simţia fierbinţeala soarelui sau o boare de vânt.

Odată copiii alergară s'o salute şi James i se căţără pe genunchi, iar Henriette dansând şi ţopăind cânta:

„Piratul a fost priiiins, piratul a fost priiins. Va fi spânzurat, va fi spânzurat!" Dona observă faţa palidă şi răvăşită a lui Prue şi făcând un efort îşi aminti că moartea pătrunsese la *Navron House* şi că chiar în acest moment Rockingham zăcea în bisericuţa întunecată aşteptându-şi înmormân-

tarea. Tristețea învăluise zilele și-i amintea Donei de Duminicile capilăriei ei când puritanii interziceau dansul. Vicarul bisericii din Helston veni s'o condolieze pentru moartea unui prieten atât de bun. Harry stătea tot timpul lângă ea, suflându-și nasul și vorbind în șoaptă (așa cum nu obișnuia mai înainte).

Era umil și doritor să placă și o tot întreba mereu dacă are nevoe de ceva, de pelerină, de un pled pe genunchi; iar când ea dădu din cap dorind să fie lăsată în pace, ca să poată sta numai cu gândurile ei, el începu să-i declare din nou că o iubește mult și să-i promită că nu va mai bea niciodată, fiindcă numai și numai din cauza chefului s'au lăsat prinși în cursă, iar Rockingham ar mai fi fost și azi în viață dacă el, Harry, n'ar fi fost atât de nepăsător și trândav.

— Mă las și de joc; îți jur că nu mă voiu mai atinge de vreo carte. Voiu vinde casa din Londra și ne vom muta în Hampshire, Dona, să locuim aproape de fostul tău cămin, acolo unde ne-am întâlnit. Am putea pleca îndată ce se termină și se lămurește chestiunea asta. Ah, dacă am putea pune mâna și pe servitorul acela spion și să-i spânzurăm pe amândoi deodată! Doamne,

când mă gândesc la pericolul în care te aflai având încredere în individul acela.

Şi Harry reîncepu să-şi sufle nasul, dând din cap. Unul din pechinezi se apropie de ea gudurându-se şi-i linse mâinile. Işi aminti deodată de lătratul furios şi chelălăitul nopţii trecute şi opacitatea minţii ei se lumină ca un fulger, devenind lucidă, grozav de trează. Fără motiv, inima începu să-i bată mai violent, iar Harry, casa, tot ce-o înconjura lua o formă definită. Harry îi vorbea şi Dona ştia că fiecare cuvânt rostit de el e important, că nu trebuia să scape nimic, fiindcă trebuia să pregătească planurile şi timpul era valoros.

— Bietul Rock, trebue că l-a dibăcit pe servitor dela început. Am găsit semne de luptă în camera lui şi o dâră de sânge ducând dealungul coridorului apoi se oprea brusc şi n'am mai dat de urma omului. Se pare că a şters-o şi s'a alăturat celorlalţi ticăloşi de pe corabie, — deşi mă cam îndoiesc. Trebue că au folosit de multe ori golful ca ascunzătoare. Pe legea mea, Dona, dacă am fi ştiut!...

In cele din urmă Dona vorbi, iar vocea ei suna ciudat chiar propriilor ei urechi, cuvintele fiind alese cu grije, ca o lecţie învăţată pe dinafară.

— Cum a fost prins?

— Vrei să spui blestematul de francez? Ei bine,... uite, Dona, noi speram ca tu să ne poţi spune ceva fiindcă tu ai fost cu el la început în salon, nu-i aşa? Nu ştiu dece, Dona, dar păreai atât de ciudată şi ameţită când te-am întrebat, — şi i-am spus lui Eustick şi celorlalţi că ai trecut prin prea multe şi că, poate, n'ai să ne spui nimic.

— Mi-a dat înapoi cerceii şi s'a dus.

— Bine, atunci, dacă asta-i tot! Dar trebue că el s'a mai întors şi a încercat să se urce pe scară după tine. Poate că nu-ţi aminteşti că ai leşinat sus pe coridorul care duce la dormitorul tău. In orice caz, Rock trebue să-l fi văzut şi înţelegând ce urmărea blestematul s'a încins o luptă — pentru salvarea ta Dona; să-ţi aminteşti mereu de asta — în care prietenul meu drag şi-a pierdut viaţa.

Dona aşteptă o clipă, uitându-se cum mâna lui Harry mângâia spinarea câinelui.

— Ş'apoi? — spuse ea uitându-se peste pajişte.

— Ce-a mai urmat îi datorăm tot lui Rock. A fost planul lui dela început, sugerat lui Eustick şi George Godolphin când ne-am întâlnit la Helston; să punem pândari pe plajă şi bărcile gata pregătite; şi dacă se ascunde vreo corabie în golf o s'o capturăm când urcă odată cu fluxul. In loc să cap-

lurăm corabia, am pus mâna pe căpitan.

Şi râse trăgând câinele de urechi şi gâdilându-i spinarea.

— Da, Duchess, am prins conducătorul şi-l vom spânzura pentru piraterie, — nu-i aşa? Şi oamenii vor dormi iarăşi liniştiţi în paturile lor.

Dona se auzi spunând cu o voce limpede şi tăioasă.

— A fost rănit undeva? Nu'nţeleg.

— Rănit? Doamne păzeşte, nu. O să fie spânzurat fără o sgârietură pe el, ca să simtă mai bine cum e. Din cauza păcătoşeniei lui a întârziat aici împreună cu alţi trei ticăloşi şi se îndreptau spre un punct mai jos de Helford ca să întâlnească vasul lor în mijlocul curentului. Trebue că a spus restului echipajului să pregătească vasul de drum încă de când era aici. Ştie Dumnezeu cum au făcut, dar au reuşit manevra. Când Eustick şi ceilalţi s'au dus la locul înţeles, corabia era în mijlocul cursului, câţiva membri înotau spre ea, în afară de căpitanul lor care, rece ca o lamă de oţel, se lupta pe plaje cu doi din oamenii noştri în timp ce oamenii lui scăpau. Le tot striga ceva în dialectul lor blestemat pe când ei înotau spre corabie. Deşi bărcile noastre fuseseră lăsate în apă, totuşi a fost prea târziu să-i mai prindem pe tâlhari sau co-

rabia lor, care purtată de vâltoarea fluxului rostogolindu-se sub ea şi de un vânt bun în coastă, se depărta, în timp ce francezul — după spusele lui Eustick — o privea cum se îndepărtează şi râdea.

Pe când Harry vorbea i se părea Donei că vedea locul unde râul, lăţindu-se, întâlneşte marea şi putea auzi vântul pocnind în capestanul *La Mouette*-i iar această plecare nu era decât o repetire a multora altele dinainte; numai că de data aceasta navigau fără căpitanul lor, singuri. Pierre Blanc, Edmon Vacquier şi ceilalţi l-au lăsat acolo pe plaje fiindcă el le-a cerut asta, iar Dona ghicea vorbele pe care trebue să le fi rostit lor stând acolo şi înfruntându-şi duşmanii în timp ce ei înotau spre corabie. Işi salvase corabia şi-şi scăpase echipajul; iar acum, în ce închisoare s'o fi aflând, creerul lui liber şi calm trebue că plănuia vreo nouă metodă de evadare. Dona îşi dădu seama că nu mai era ameţită sau înfricoşată, fiindcă felul cum el a fost prins a ucis orice frică în ea.

— Unde l-au dus apoi? întrebă ea ridicându-se şi aruncând pledul pus de Harry în jurul umerilor ei.

— E păzit bine de George Godolphin şi apoi, când peste vreo două zile va veni o

escortă, îl vor transporta la Exeter sau Bristol.

— Şi-apoi?

— Ei, Dona, o să-l spânzure; în afară de cazul când George şi Eustick şi noi ceilalţi îi vom scuti pe soldaţii Majestăţii Sale de deranj şi-l vom spânzura aici Sâmbătă la prânz, ca o favoare pentru populaţie.

Intrară în casă şi Dona se opri chiar pe locul de unde el îi spusese adio.

— Ar fi legal procedeul?

— Poate că nu, dar Majestatea Sa n'o să se supere pe noi pentru o nimica toată.

Aşa dar — gândi Dona — e puţin timp de pierdut şi multe de făcut. Işi aminti de cele ce obişnuia francezul să-i spună; încercarea cea mai primejdioasă era cea mai izbânditoare. Era un sfat pe care şi-l repeta mereu în orele următoare, fiindcă nici o situaţie nu i s'a părut mai disperată, mai desnădăjduită ca a lui în acea clipă.

— Aşa-i că ţi-ai revenit? o întrebă Harry, înlănţuind-o cu braţul. Cred că lovitura primită prin moartea lui Rock te-a făcut să pari atât de ciudată aceste două zile, nu-i aşa?

— Poate. Nu ştiu şi nu-mi pasă. Acum sunt iarăşi bine. Nu-i nevoe să fii neliniştit.

— Vreau să te văd sănătoasă. Asta-i tot.

ce mă interesează: să te văd sănătoasă şi fericită.

Se uită la ea cu ochii albaştri, plini de umilă adoraţie şi căută să-i apuce mâna.

— Şi apoi o să ne ducem la Hampshire, nu-i aşa? spuse el.

— Da, Harry, da, o să ne ducem la Hampshire.

Şi se aşeză pe un taburet în faţa şemineului unde nu ardea focul fiind vară şi se uita acolo unde ar fi fost flăcările. Iar Harry, uitând că Navron e în doliu, începu să strige: „Ei, Duke, ei Duchess, apporte, apporte!"

Trebuia neapărat să-l vadă pe Godolphin şi să-i vorbească ca să-l convingă să-i acorde o întrevedere singură cu prizonierul. Restul nu era prea greu, fiindcă Godolphin era un prost vanitos. In timpul întrevederii o să-i strecoare un pumnal sau un pistol — dacă-şi va putea procura unul — şi-atât deocamdată, fiindcă metoda de evadare nu sta la alegerea ei. Mâncă în tăcere cu Harry, în salon, cu fereastra deschisă; apoi Dona urcă îndată în camera ei spunând că-i istovită; el nu spusese nimic şi o lăsă să plece singură.

Când se întinse în pat desbrăcată, cu mintea preocupată de vizita la Godolphin şi la desfăşurarea lucrurilor, auzi o uşoară

bătae în uşă. „Desigur că nu-i Harry, gândi ea; prea avea azi o atitudine penitentă”. Se auzi bătând din nou, clanţa se mişcă şi intră Prue în cămaşe de noapte, cu o lumânare în mână şi Dona văzu îndată că ochii îi erau roşii şi umflaţi de plâns.

— Ce este? spuse Dona sărind din pat. James?

— Nu, mylady, — şopti Prue, — copiii dorm. Numai — numai că am să vă spun ceva, mylady. Şi începu să plângă din nou frecându-şi ochii cu mâna.

— Intră şi închide uşa. Ce s'a întâmplat de plângi? Ai spart ceva? Spune-mi, că nu te cert.

Fata continuă să plângă şi privi în jurul ei, caşicum i-ar fi fost teamă să nu fie Harry acolo şi şopti printre lacrimi.

— E vorba de William, mylady, am făcut ceva ce nu trebuia.

— Oh, Doamne, — gândi Dona, — o fi fost sedusă de William în timp ce eu eram pe *La Mouette* şi acum el fiind plecat ei îi e ruşine şi se teme să n'aibă un copil şi s'o dau afară. — Nu-ţi fie teamă Prue, nu voiu fi supărată. Ce-i cu William? Poţi să-mi spui, eu te voiu înţelege.

— A fost totdeauna atât de bun şi atent cu mine şi copiii cât aţi fost bolnavă. Mai mult nu se putea face pentru noi. Şi după

ce copiii adormeau, venea să stea cu mine şi'n timp ce eu coseam, el îmi povestea despre ţările pe care le vizitase, — și era foarte plăcut.

— Cred şi eu. Mi-ar fi plăcut și mie.

— N'aş fi crezut niciodată — începu ea să plângă cu sughiţuri — că avea ceva comun cu străinii sau piraţii aceia teribili despre care am auzit. Nu era deloc brutal cu mine în purtarea lui.

— Bănuesc că nu...

— Şi ştiu că am greşit, mylady, că nu i-am spus lui Sir Harry şi domnilor celorlalţi, când era vacarmul acela grozav de-a fost ucis bietul lord Rockingham şi ei au spart uşile dormitorului, dar n'am avut inima să-l trădez, mylady. N'am putut s'o fac. Dacă se descoperă voiu fi biciuită şi trimisă la închisoare, dar el mi-a spus să vă înştiinţez, orice s'ar întâmpla.

Şi Prue rămase frângându-şi mâinile și cu lacrimile curgându-i pe obraz.

— Prue, ce tot vrei să spui?

— Numai că l-am ascuns pe William în camera copiilor, când l-am găsit noaptea asta zăcând pe coridor, cu o tăietură la braţ şi o alta în moalele capului. Mi-a spus atunci că Sir Harry şi domnii ceilalţi l-ar ucide dacă l-ar găsi, că francezul pirat era stăpânul lui şi că fusese o luptă

la Navron. Aşa că în loc să-l trădez, mylady, i-am spălat şi legat rănile şi i-am aranjat un pat pe jos lângă copii. După micul dejun, când domnii îl căutau pe el şi ceilalţi piraţi, i-am dat drumul afară pe o uşe laterală şi nu ştie nimeni în afară de dumneavoastră şi cu mine.

Işi suflă nasul cu putere în batistă şi se pregătea pentru un nou acces de plâns, când Dona îi zâmbi şi-o bătu pe umăr.

— E allright, Prue. Eşti o fată bună şi credincioasă că-mi spui toate acestea, şi voiu păstra secretul. Şi mie îmi place William şi aş fi foarte supărată dacă aş şti că are ceva de suferit. Dar spune-mi, — unde e William acuma?

— Când s'a trezit a spus ceva de Coverack, mylady, şi a întrebat de dumneavoastră; iar când i-am spus că sunteţi în pat istovită şi impresionată de uciderea lordului Rockingham a stat să se gândească o clipă, apoi după ce i-am spălat şi bandajat din nou rănile, mi-a spus că are la Gweek prieteni care-l vor adăposti şi n'o să-l trădeze şi că e de găsit acolo dacă aveţi ceva să-i comunicaţi.

— La Gweek? Foarte bine, Prue. Acuma, vreau să te duci înapoi la culcare, să nu te mai gândeşti la asta şi să nu mai spui ni-

mănui, nici chiar mie. Lucrează ca şi până acum, îngrijeşte copiii şi iubeşte-i.

— Da, mylady. Şi Prue făcu o reverenţă, gata, gata, să plângă din nou şi părăsi camera.

Dona zâmbi singură, fiindcă William credinciosul era de găsit, aliatul şi prietenul ei, iar salvarea stăpânului lui devenise un lucru posibil.

Aşa adormi, cu mintea mai liniştită ca 'nainte, iar când se trezi văzu că cerul plumburiu devenise din nou albastru, că norii plecaseră; — iar în aerul de miez de vară plutea o căldură şi o strălucire ce aparţineau zilelor când — nepăsătoare şi vrăjită — se dusese la pescuit în golf.

In timp ce se îmbrăca îşi făcea planurile, iar după micul dejun trimise după Harry să vină la ea. Işi revenise din reaua lui dispoziţie şi intrând în cameră îşi chemă câinii cu voce tare, mulţumit de el ca de obiceiu, şi o sărută pe ceafă pe Dona care se uită în oglindă.

— Harry, aş vrea să faci ceva pentru mine.

— Orice pe lumea asta. Dar ce este?

— Aş vrea să pleci din Navron şi s'o iei pe Prue şi copiii cu tine.

Faţa lui se destinse şi-o privi aiurit.

— Dar tu, dece nu vrei să vii cu noi?

— Vă voiu urma şi eu, mâine.

El începu să umble în lungul şi'n latul camerii.

— Imi închipuiam că o să putem călători împreună când se va termina chestiunea asta. După toate probabilităţile, mâine îl vor spânzura. Mă gândeam să mă duc azi să-l văd pe Godolphin şi Eustick în privinţa aceasta. Vrei să-l vezi spânzurat, nu-i aşa? Poate că vom aranja totul pentru ora nouă dimineaţa şi după aceia vom porni la drum.

— Ai văzut vreodată cum se spânzură un om?

— Ei, n'o fi mare lucru. Dar de data asta e altceva, Dona. Blestematul l-a ucis pe Rock şi te-ar fi omorât şi pe tine. Vrei să spui că n'ai nici o dorinţă de răzbunare?

Ea nu răspunse şi el nu-i putea vedea faţa, fiind cu spatele întors la ea.

— George Godolphin o să creadă cine ştie ce despre mine, dispărând fără vreun cuvânt de explicaţie.

— O să-l lămuresc eu. Am de gând să-i fac o vizită după amiaza asta, după plecarea ta.

— Vrei să spui că aş putea porni la drum luând nurşa şi copiii, fără tine, lăsându-te aci singură cu o mână de servitori, jumătate tâmpiţi?

— Intocmai, Harry!

— Şi dacă iau trăsura pentru copii, iar eu merg călare, — cum o să călătoreşti tu mâine?

— Voiu lua diligenţa din Helston.

— Şi să ne întâlnim la Okehampton, seara?

— Să ne întâlnim seara la Okehampton.

Harry rămase în picioare uitându-se bozumflat pe fereastră în grădină.

— Să fiu al dracului Dona dacă te voiu înţelege vreodată.

— Nu, Harry; dar n'are importanţă.

— Ba are; fiindcă face din viaţa noastră a amândorura un iad.

Se uită la el, cum stătea la fereastră, cu mâinile la spate.

— Crezi într'adevăr asta? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Ei, la naiba. Nu mai ştiu ce să mai cred. Ştiu numai că aş da totul pe lumea asta să te fac fericită, dar toată porcăria e că nu ştiu cum; şi tu ţii mai mult la unghia mică a lui James decât la mine. Ce să facă omul când nevasta nu-l iubeşte, decât să bea şi să joace cărţi? Ai vrea să-mi spui?

Ea rămase lângă el o clipă şi-i puse mâna pe umăr.

— Peste trei săptămâni voiu avea treizeci

de ani. Poate că îmbătrânind voiu deveni şi mai înţeleaptă.

— Eu nu te vreau mai înţeleaptă. Te vreau aşa cum eşti.

Ea nu răspunse, ci se juca cu mâneca rochiei.

— Iţi aminteşti — continuă el — că înainte de venirea la Navron ai spus nişte fleacuri, cum că te simţi ca o pasăre în colivie? N'am putut înţelege nimic atunci şi nici acum nu-i dau de cap sau coadă. Părea ceva enigmatic, ştii. Aş vrea să ştiu la ce te gândeai.

— Nu te mai obosi cu asta, — spuse Dona bătându-l uşurel pe obraz — pentrucă scatiul şi-a găsit drumul spre cer. Şi acum, Harry, spune-mi: ai să faci ce ţi-am spus?

— Da, aşa cred; dar te avertizez că nu-mi place şi voiu trage la han în Okehampton să te aştept acolo. N'o să-ţi amâni călătoria, nu-i aşa?

— Nu, n'o voiu amâna-o.

El coborî să facă pregătirile necesare pentru plecare, iar Dona o chemă pe Prue şi-o înştiinţă de noua schimbare a planurilor. Imediat se deslănţui un vacarm şi o harababură îngrozitoare. Incurelarea geamantanelor, împachetarea hranei şi hainelor de călătorie. Copiii alergau peste tot în-

cântaţi de atâta agitaţie şi de perspectiva unei schimbări.

— Nu le pasă că pleacă din Navron, gândi Dona; — peste o lună se vor juca pe câmpiile din Hampshire şi Cornwall-ul va fi uitat. Copiii uită atât de repede locurile; iar feţele şi mai repede.

La unu mâncară toţi carne rece. Henriette dansa în jurul mesei ca o zână entuziasmată că va călări pe lângă trăsură. James, aşezat în poala Donei, se străduia săşi pună picioarele pe masă şi când Dona îi dădu voie, se uită în jurul lui cu un aer de triumf, iar ea îi sărută obrăjorul gras şi-l strânse mai tare la piept. Harry se molipsi de entuziasm dela copii şi începu să le povestească despre Hampshire, unde probabil că se vor duce pentru restul verii.

— Tu, Henriette, vei avea un pony, iar James va avea şi el unul, dar mai târziu, când va fi mai mare.

Şi începu să arunce bucăţi de carne pe jos câinilor, iar copiii bătură din palme şi strigară.

Trăsura fu trasă la scară şi se vârâră înăuntru odată cu pachete, pături, perne, coşurile pentru cei doi câini, — în timp ce calul lui Harry mesteca zăbăluca şi scărmăna pământul cu copitele.

— Trebue să mă împaci cu George Go-

dolphin, — spuse Harry aplecându-se spre Dona şi cravaşându-şi cismele, — el nu va înţelege uşor plecarea mea în felul ăsta.

— Las' pe mine, voiu şti eu ce să-i spun.

— Incă nu înţeleg dece nu vrei să vii cu noi, dar să ştii că te aşteptăm mâine seara la Okehampton. Când vom trece azi prin Helston îţi voiu comanda diligenţa pentru mâine.

— Mulţumesc, Harry.

El continuă să biciuiască cismele.

— Stai cuminte, brută; nu vrei, eh? spuse calului. Şi apoi se adresă Donei.

— Cred că încă mai ai febra aceia blestemată şi nu vrei să spui.

— Nu, n'am febră.

— Ochii îţi sunt atât de ciudaţi; mi s'au părut schimbaţi din prima clipă când te-am văzut zăcând în pat în dormitor; acuma sunt iarăşi altfel. Să fiu al dracului dacă înţeleg ceva.

— Ţi-am spus azi dimineaţă că îmbătrânesc, că peste trei săptămâni voiu împlini treizeci de ani. Ceeace vezi în ochi e vârsta.

— Las'o încolo că nu-i asta. Cred că sunt un caraghios greu de cap şi va trebui să-mi petrec restul zilelor mele întrebându-mă ce Dumnezeu ţi s'a întâmplat.

— Cred c'o vei face, Harry.

Apoi, făcu semn cu biciuşca, îşi răsuci

calul de vreo câteva ori şi-o porni în pas uşor pe drum, urmat liniştit de trăsură cu cei doi copii zâmbind dela fereastră şi făcând bezele, până ce întoarseră după colţ şi n'o mai putură vedea.

Dona se plimbă prin sufragerie şi grădină. I se părea că Navron House a căpătat deja o aparenţă ciudată, pustie, caşicum zidurile ei vechi ar fi ştiut că în curând mobila va fi acoperită de apărătoarele de praf, obloanele lăsate, uşile zăvorâte şi nu va mai rămâne acolo decât întunecimea ei secretă: fără raze de soare, fără voci, râsete, numai amintirea tăcută a lucrurilor care trecuseră.

Aici, sub pomul ăsta, stătuse ea întinsă pe spate şi privise fluturii, când Godolphin o vizitase surprinzând-o cu buclele în dezordine şi cu flori după urechi. Şi în dumbravă fuseseră clopoţei albaştri, iar acum se trecuseră, iar feriga, tânără atunci, crescuse acum până la brâu şi era de un verde închis. Atâta prospeţime repede venită şi repede trecută. Ştia că e ultima oară când priveşte toate acestea, fiindcă nu va mai veni niciodată la Navron. Ceva din ea va rămâne însă acolo deapururi: o fugă în vârful picioarelor spre golf, atingerea cu mâna a unui pom, forma trupului ei în iarba mătăsoasă. Şi poate că într'o zi, după

mulţi ani, cineva va rătăci pe acolo şi va şti să asculte tăcerea, aşa cum făcuse şi ea, — şi va prinde o şoaptă de vis, visurile ei într'un miez de vară cu soare fierbinte şi cer albicios.

Plecă din grădină şi-l chemă pe băiatul de grajd ordonându-i să prindă cârlanul din poiană şi să-l înşeueze, fiindcă se va duce călare.

CAPITOLUL XXII.

Ajungând la Gweek, Dona se duse direct la o căsuță aproape ascunsă în pădure, cam la o sută de metri de șosea, unde instinctul îi spunea că trebue să fie locul căutat. Trecând odată pe acolo mai înainte, văzuse în pragul casei o femeie tânără și drăguță pe care William — mânând trăsura — o salutase cu biciul.

Dona zâmbi amintindu-și de ceeace spunea Godolphin: „svonuri despre femei desnădăjduite", — și gândindu-se cum fata se aprinsese la față când William o salutase înclinându-se galant, neștiind că stăpâna lui îl observase.

Căsuța părea părăsită și Dona descălecând și bătând la ușe se întreba dacă nu cumva greșise. Auzi apoi mișcare în petecul de grădină din spatele casei și observă o fustă dispărând pe o ușe care se închise brusc, iar zăvoarele fură trase. Dona bătu încetișor, dar neobținând răspuns chemă:

„Nu-ţi fie teamă. Sunt Lady St. Columb din Navron”.

Peste câteva clipe zăvoarele fură trase şi uşa deschisă, iar pe prag stătea însuşi William cu faţa aprinsă a tinerei femei arătându-se pe după umărul lui.

— Mylady, — o privi el fix şi cu gura contorsionată. Se temu un moment să nu izbucnească în plâns. Apoi se îndreptă şi ţinu uşa larg deschisă. — Fugi sus, Grace, doamna vrea să-mi vorbească între patru ochi.

Fata îl ascultă şi Dona îl precedă pe William în bucătărioară şi se aşeză pe vatra joasă, uitându-se la el. Purta încă braţul drept în eşarfă şi capul îi era bandajat, dar era acelaşi William stând în faţa ei caşicum ar fi aşteptat ordinele pentru cină.

— Prue mi-a dat mesagiul dumitale, William.

Dar pentrucă el continua să rămână ţeapăn, fără expresie, Dona îi zâmbi înţelegător. El spuse umil, cu ochii plecaţi.

— Ce vă pot spune, mylady? Aş fi murit pentru dumneavoastră în noaptea aceia, dar în loc d'asta am zăcut ca un copil bolnav pe podeaua camerii copiilor.

— N'ai putut face altceva. Erai slăbit şi leşinat în urma pierderii de sânge şi prizonierul dumitale s'a dovedit prea iute şi

şiret. Dar n'am venit să vorbim despre asta, William.

O clipă, privirile lor se întâlniră, dar Dona dădu din cap.

— Nu-i nevoe să 'ntrebi, fiindcă ştiu ce-ai vrea. Sunt bine, puternică, nevătămată şi ce s'a întâmplat în noaptea aceia nu te priveşte. A trecut totul şi s'a lămurit. Inţelegi?

— Da, mylady, — dacă insistaţi!

— Sir Harry cu Prue şi copiii au plecat din Navron chiar azi după amiază. Singurul lucru important acuma este să-l ajutăm pe stăpânul dumitale. Ştii ce s'a întâmplat?

— Ştiu, mylady, că vasul a avut norocul să scape cu tot echipajul în siguranţă pe bord, dar că stăpânul meu zace în paza lordului Godolphin.

— Şi e vreme puţină, William, fiindcă lordul şi tovarăşii lui pot să aplice legea cu mâinile lor, făcând ce le place, — fără să mai aştepte escorta dela Bristol. Poate că avem numai câteva ore şi deaceia trebue să lucrăm noaptea asta.

Il sili să stea jos pe un taburet lângă vatră şi-i arătă pistolul ascuns în rochie şi cuţitul.

— Pistolul e încărcat. Plecând de aici mă duc la Godolphin şi, într'un fel sau altul, voiu reuşi să capăt voe să intru în foişor.

Nu va fi prea greu, fiindcă lordul e cam prost.

— Şi-apoi, mylady?

— Apoi, dă-mi voe să presupun că stăpânul dumitale are un plan pregătit şi vom acţiona pe baza lui. El îşi va da seama de disperata importanţă a timpului şi va vrea poate s'avem cai gata care să aştepte la o oră ce o vom hotărî.

— Asta nu-i imposibil, mylady. Sunt multe mijloace şi metode de a procura cai.

— Cred, William.

— Tânăra femeie care-mi dă ospitalitate...

— E încântătoare, William.

— Mylady, e prea bună... Tânără femeie care-mi dă ospitalitate se va dovedi de mare ajutor în chestiunea cailor, aşa că lăsaţi totul în seama mea.

— Şi pe tânăra femeie, cum am lăsat-o şi pe Prue, când am plecat cu stăpânul dumitale.

— Mylady, vă declar în modul cel mai solemn că nu m'am atins de-un fir de păr din capul lui Prue.

— Probabil că nu, William; în orice caz n'o să discutăm asta. Prima mişcare a jocului ai înţeles-o deci. După vizita la lord Godolphin mă voiu întoarce aici să-ţi spun ce-am aranjat.

— Foarte bine, mylady.

El îi deschise uşa, iar Dona se opri o clipă şi-i zâmbi, înainte de a păşi în grădina prea înţesată de vegetaţie.

— O să izbândim, William. In trei zile sau mai puţin o să vezi falezele din Bretagne. O să-ţi placă să simţi aroma Franţei din nou, nu-i aşa?

Şi el ar fi vrut s'o întrebe ceva, dar Dona coborî poteca repede spre calul priponit de craca unui arbore. Acuma se simţea din nou tare şi hotărâtă, fiindcă era nevoe de ea şi tristeţea ciudată care o cuprinsese în grădina Navronului se dusese. Totul aparţinea trecutului. Călărea repede, cârlanul robust galopând dealungul câmpiei noroioase şi în curând ajunse la porţile parcului domeniului lui Godolphin. In depărtare se vedea linia cenuşie a casei şi turnul cu ziduri puternice ale foişorului care făcea parte din conac. In turn era o despicătură îngustă, la jumătatea drumului între metereze şi sol şi Dona trecând pe sub ferăstruică simţi inima bătându-i violent cuprinsă de o bruscă emoţie: asta trebue să fie închisoarea lui şi trebue că el a auzit tropotul calului ei şi s'a urcat spre deschizătură s'o vadă.

Un servitor îi ieşi înainte alergând, uitându-se mirat la ea, întrebându-se — gândea ea — ce-o fi căutând Lady St. Columb

în puterea arşiţei, călărind un cârlan de ţară, singură, neînsoţită de soţul sau vreun servitor al ei.

Intră în hallul cel lung, întrebând dacă lordul ar vrea s'o primească şi'n timp ce aştepta se uita pe fereastră afară în parc şi văzu, mai izolat de tovarăşii lui, un pom înalt, mult mai înalt decât ceilalţi, iar pe una din ramurile lui era un om cu un fierăstrău strigând ceva unui grup de oameni de dedesubt.

Ea se întoarse, cuprinsă de groază şi înfiorându-se şi-apoi auzi paşi traversând hallul şi lord Godolphin înaintând spre ea cu faţa cam tulburată.

— Scuzele mele umile, madam, — spuse el sărutându-i mâna — mi-e teamă că v'am făcut să aşteptaţi, dar adevărul este că vizita dumneavoastră e cam inoportună — suntem toţi cam neliniştiţi, în fapt nevastămea e în chinuri şi aşteptăm medicul.

— Dragă lord Godolphin trebue să mă ierţi, dacă aş fi ştiut n'aş fi îndrăznit să te deranjez. Dar aduc un mesagiu din partea lui Harry şi scuzele lui.

O încurcătură în Londra a necesitat plecarea lui imediată, azi la prânz cu copiii şi...

— Harry a plecat la Londra? Dar era bine stabilit că trebuie să vină mâine. Ju-

mătate din populaţia ţinutului va fi adunată aici pentru acest eveniment. Oamenii pregătesc pomul, după cum vezi. Şi Harry ţinea atât de mult să-l vadă spânzurat pe francez.

— Te roagă foarte mult să-l ierţi, dar chestiunea era presantă. Majestatea Sa însăşi, cred, e amestecată aici.

— Fireşte, madam, în lumina acestor circumstanţe înţeleg. Dar e păcat; mare păcat. Ocazia asta e atât de neobişnuită. Un triumf. Şi se pare că o să putem celebra şi un alt eveniment în acelaşi timp.

Tuşi plin de auto-respect şi importanţă şi apoi auzind sgomot de trăsură se uită spre fereastră.

— Trebue să fie medicul; sunt sigur că o să mă iertaţi o clipă.

— Fireşte, lord Godolphin. — Dona zâmbi şi intră în salonaş, aranjându-şi planurile, în timp ce sunet de paşi grei, voci şi murmure veneau până la urechile ei.

— E atât de agitat — gândi ea — că dacă i-am lua din nou peruca, n'ar băga de seamă.

Paşii şi vocile dispărură pe larga scară şi Dona, uitându-se pe fereastră, văzu că nu erau paznici nici pe aleie, nici în afara foişorului; trebue să fie înăuntru. După cinci minute Godolphin se reîntoarse şi mai

aprins la faţă şi mai preocupat decât înainte.

— Doctorul e cu soţia mea acuma şi e de părere că nu va surveni nimic până noaptea asta. E ceva neobişnuit, într'adevăr, — şi eu care credeam că orice minut e...

— Aşteaptă până vei fi tată de vreo douăsprezece ori şi apoi poate vei înţelege că pruncii sunt creaturi leneşe şi le place să întârzie venirea lor pe lume.

Dragă lord Godolphin, aş vrea să te distrag dela aceste gânduri. Sunt sigur că soţia dumitale nu-i în primejdie. — Acolo e închis francezul?

— Da, doamnă, — şi-şi petrece timpul, aşa pretind paznicii lui — desenând păsări pe o bucată de hârtie. Trebue să fie nebun, fără îndoială.

— Fireşte.

— Felicitările din tot ţinutul curg. Mă pot lăuda că le merit. Ştiţi, eu l-am dezarmat pe ticălos.

— Ce curaj aţi avut!

— E drept că el mi-a dat sabia în mână, dar *mie* mi-a dat-o.

— Când voiu fi data viitoare la St. James's o să fac din asta o poveste extraordinară la Curte, lord Godolphin. Majestatea Sa va fi foarte impresionată de felul cum

ai condus lucrurile. In fapt, aţi fost geniul întregei chestiuni.

— Mă flataţi, Doamnă!

— Nu, într'adevăr. Şi Harry ar fi de aceiaşi părere cu mine, sunt sigură. Aş vrea să am un suvenir dela francez să-i arăt Majestăţii Sale. Crezi, având în vedere că-i desenator, că îmi va da unul din desenele sale?

— Cel mai uşor lucru din lume. Sunt toate împrăştiate prin celulă.

— Slavă Cerului, am uitat atât de mult noaptea aceia îngrozitoare — oftă Dona — încât nu-mi pot aminti înfăţişarea lui, în afară de faptul că era foarte înalt, negru, fioros şi înspăimântător de urât.

— Vă cam înşelaţi, doamnă. Eu nu l-aş descrie tocmai aşa. Nu-i atât de mare ca mine, de exemplu, — şi ca toţi francezii, are o faţă mai mult isteaţă, decât urâtă.

— Ce păcat că nu-l pot vedea şi astfel să-l descriu în mod exact Majestăţii Sale!

— Cum, nu veniţi aici mâine?

— Vai, nu. Mă duc să-l ajung pe Harry şi copiii.

— Cred că aţi putea să aruncaţi o privire asupra blestematului în celulă. Dar după câte am înţeles dela Harry, după tragedia din noaptea caeia abia puteaţi suferi să

mai vorbiţi de omul ăsta — pe scurt, v'a înspăimântat atât de mult încât...

— Azi, lord Godolphin, e altceva decât în acea noapte. Vă am alături să mă protejaţi şi francezul e nearmat. Aş vrea să-l descriu Majestăţii Sale pe vestitul corsar prins şi trimis la moarte de cel mai credincios supus al său din Cornwall.

— Veţi putea, doamnă, veţi putea. Când mă gândesc ce-aţi avut de îndurat în mâinile lui, l-aş spânzura bucuros de încă trei ori. Cred că agitaţia şi alarma în jurul acestei chestiuni a precipitat sarcina soţiei mele.

— Foarte probabil, — spuse Dona grav, şi văzând că el ar mai fi vorbit despre asta şi s'ar fi afundat în amănunte domestice cunoscute de ea mai bine decât de el, — adăogă: „să mergem acuma, cât timp medicul e cu soţia dumitale". Inainte de a putea protesta, ea ieşi afară din salon în hall şi de-acolo afară, forţându-l s'o însoţească. Tot timpul se uita lordul la ferestrele de sus.

— Biata Lucy, numai dacă aş fi putut s'o scutesc de acest calvar.

— Trebuia să te gândeşti la asta acuma nouă luni, lord Godolphin.

El o privi încurcat şi începu să murmure că toată viaţa îşi dorise şi sperase să aibă un fiu şi moştenitor.

— Pe care sunt sigură că-l vei avea chiar dacă la început vor fi zece fiice.

Ajunseră la foişor, cu micuţa lui intrare din piatră, unde stăteau doi oameni înarmaţi cu muschete, iar un altul pe o bancă în faţa unei mese.

— I-am promis lui Lady St. Columb că-l poate vedea pe prizonier, — spuse Godolphin, iar omul dela masă o privi şi rânji.

— Mâine pe vremea asta nu va mai fi bun de vizite de cucoane.

Godolphin râse sgomotos.

— Adevărat, de aceia şi Doamna a venit astăzi.

Paznicul îi conduse în sus pe strâmta scară de piatră, alegându-şi o cheie de pe lanţ, — iar Dona se gândea că nu-i de cât o singură uşă, o singură scară, iar oamenii de jos mereu de pază. Cheia se întoarse în broască şi inima ei începu iarăşi să bată nebuneşte, ridicol, ca întotdeauna când era în preajmă să-l vadă. Temnicerul deschise larg uşa şi Dona intră urmată de Godolphin; apoi temnicerul se retrase încuind uşa în urma lor. Francezul stătea la o masă, aşa cum îl văzuse pentru prima dată, având pe faţă aceiaşi expresie concentrată ca şi atunci, preocupat numai de ceea ce lucra, negândindu-se la altceva. Scos din sărite

de indiferența prizonierului, lord Godolphin bătu cu pumnul în masă și strigă:

— Nu poți să te scoli în picioare când viu eu?

Dona știa că indiferența lui nu era teatrală, fiindcă era atât de concentrat asupra desenului lui că nu deosebise pasul lui Godolphin de al temnicerului. El împinse desenul într'o parte — era o prigorie sburând peste un estuar către marea liberă — și, apoi, o văzu, dar nu făcu niciun semn de recunoaștere. Se ridică și se înclină în tăcere.

— Lady St. Columb — spuse Godolphin — e desamăgită că nu poate să te vadă spânzurat mâine și dorește să ia unul din desenele dumitale cu ea în Londra, astfel ca Majestatea Sa să aibă un suvenir dela cel mai mare răufăcător care a bântuit vreodată pe supușii Săi credincioși.

— Lady St. Columb e binevenită, — spuse prizonierul. Neavând ce face în ultimele zile, îi pot oferi o colecție bogată. Care-i pasărea dumneavoastră favorită, doamna mea?

— Asta, — deși nu pot ști niciodată precis, dar cred că e un lăstun de noapte.

— Regret că nu vă pot oferi un lăstun, spuse francezul frunzărind hârtiile de pe masă. Vedeți, când am auzit unul ultima

oară, eram atât de adâncit în altă ocupaţie că nu l-am observat atât de clar cât ar fi trebuit.

— Vrei să spui — interveni Godolphin — că erai atât de ocupat cu prădarea bunurilor unui prieten al meu, pentru plăcerea dumitale personală, că nu te mai gândeai la altceva.

— Mylord, spuse înclinându-se căpitanul *La Mouette*-i, n'am auzit niciodată ocupaţia în chestiune atât de delicat descrisă.

Dona întorcea desenele de pe masă.

— Aici este un pescăruş, dar cred că nu-i bine penajul.

— Desenul e neterminat, doamnă. Apoi, acest pescăruş şi-a pierdut o pană în sbor. Dacă ştiţi ceva despre această specie, vă veţi aminti că ei foarte rar se aventurează departe pe mare. Acest pescăruş, de pildă, este numai la zece mile departe de coastă în această clipă.

— Fără îndoială, spuse Dona, că noaptea asta se va reîntoarce la ţărm să-şi caute pana pierdută.

— Doamna cunoaşte foarte puţin ornitologia, spuse lord Godolphin. Eu unul n'am auzit niciodată ca pescăruşii sau alte păsări să-şi culeagă penele.

— Când eram fetiţă aveam o saltea de pene şi mi-amintesc că după câtva timp s'a

rupt şi o pană sburând pe fereastra dormitorului meu căzu în grădină. Dar fireşte că fereastra era mare, nu ca deschizătura care luminează celula asta.

— Ah, fireşte, — răspunse lordul, puţin înmărmurit, privind-o cu îndoială, întrebându-se dacă nu mai are febră fiindcă părea uşuratecă la minte.

— Nu ieşeau şi pe sub uşă? întrebă prizonierul.

— Asta nu-mi pot aminti, dar cred că şi unei pene i-ar fi foarte greu să treacă pe sub o uşe... afară numai dacă are ajutor, ca un curent de aer, ştii, să spunem produs de împuşcătura unui pistol. Iată o codobatură; mă întreb dacă-i va place Majestăţii Sale. Mylord, mi se pare că aud voci pe drum? Nu cumva pleacă medicul?

Lord Godolphin plesni din limbă plictisit şi privi spre uşă.

— Dar ar fi trebuit să mă întrebe mai întâi, înainte de plecare. Sunteţi sigură că aţi auzit roţile trăsurii? Eu sunt puţin cam surd.

De nimic nu-s mai sigură.

Lord Godolphin se îndreptă spre uşe şi bătu cu pumnul.

— Ei, deschide uşa imediat.

Pasul temnicerului se auzi urcând scara îngustă. Intr'o clipă Dona scoase pistolul

și cuțitul din haina de călărie și le puse pe masă, iar francezul le acoperi cu un teanc de desene. Temnicerul descuiă ușa și Godolphin se întoarse spre Dona.

— V'ați ales desenul, doamnă?

— E foarte greu. Nu mă pot hotărî între pescăruș și codobatură. Nu mă așteptați, mylord, trebue să știți că femeile nu se pot hotărî niciodată. O să vă urmez și eu peste o clipă, sau două.

— Trebue neapărat să-l văd pe medic, așa că o să mă scuzați. Rămâi aici cu doamna — îi spuse el paznicului, părăsind celula.

Temnicerul încuie ușa încă odată și rămase sprijinindu-se de ea, cu brațele încrucișate și zâmbindu-i Donei înțelegător.

— O să avem două serbări mâine, mylady.

— Sper, că de dragul vostru, va fi un băiat, asta însemnând mai multă bere pentru voi.

— Nu sunt eu singura cauză a agitației? întrebă prizonierul.

Paznicul râse și făcu semn cu capul spre ferestruică.

— Mâine pe la prânz vei fi uitat; te vei bălăngăni de un copac în timp ce toți ceilalți vom bea în sănătatea viitorului lord Godolphin.

— E trist că nici eu, nici prizonierul nu vom fi aici să bem în sănătatea fiului şi moştenitorului — zâmbi Dona; şi scoţând punga din buzunar o aruncă temnicerului. Mă prind că o s'o facem acuma decât să fii de gardă acolo jos, ceas după ceas. Ce-ai zice dacă am bea toţi trei acuma în timp ce lordul e cu medicul?

Temnicerul rânji şi-i făcu francezului cu ochiul.

— Dacă-i aşa, n'o să fie pentru prima dată că beau bere înaintea unei execuţii capitale. Dar să vă spun un lucru, eu n'am văzut încă un francez spânzurat. Mi s'a spus că ei mor mai repede ca noi, fiindcă oasele gâtului lor sunt mai delicate, — şi mai făcând odată cu ochiul, descuie uşa şi-şi strigă ajutorul.

— Adu trei pahare şi o cană cu bere.

In timp ce el era întors, Dona îl întreba pe francez cu privirea şi buzele lui se mişcară fără sgomot.

— La noapte la unsprezece.

Dona şopti:

— William şi cu mine.

Temnicerul se întoarse:

— Dacă ne prinde lordul, mă ia dracul.

— Te voiu scăpa eu. Asta-i o glumă care o să-i placă Majestăţii Sale când îl voiu vedea la Curte. Cum te cheamă?

— Zachariah Smith,. mylady.

— Foarte bine atunci, Zachariah. Dacă ai vreo neplăcere în urma acestui lucru, voiu pleda personal cazul dumitale în fața regelui.

Temnicerul râse și ajutorul lui tocmai venind cu berea, închise ușa și luând tava o duse la masă.

— Să trăiți ani mulți, mylady, o pungă plină și poftă bună mie, iar dumitale, sir, o moarte cât mai ușoară.

Turnă berea în pahare și Dona ciocnind cu temnicerul spuse:

— Trăiască viitorul lord Godolphin.

Francezul ridică paharul și-i zâmbi Donei.

— Să nu bem și'n sănătatea Lady-ei Godolphin care suferă în clipa de față?

— Și a doctorului, adăogă Dona, căruia trebuie să-i fie foarte cald.

Bând, o ideie îi străbătu mintea și uitându-se la francez simți instinctiv că acelaș gând îi venise și lui, fiindcă se uita la ea.

— Ești căsătorit, Zachariah Smith?

Temnicerul râse.

— De două ori. Tată a patrusprezece copii.

— Atunci înțelegi ce trebue să sufere lordul în acest moment. Dar cu un doctor atât de iscusit ca Dr. Williams e puțin caz de neliniște. Cred că-l cunoști bine pe doctor, nu-i așa?

— Nu, my lady. Eu sunt din Nord, nu sunt din Helston.

— Doctor Williams, e un ins mic şi nostim, cu o faţă rotundă şi solemnă, cu o gură cât un nasture. Am auzit spunându-se că nimeni ca el nu cunoaşte la bere.

— Atunci e mare păcat, — spuse temnicerul punând jos paharul — că nu bea cu noi acuma. Poate o va face mai târziu, când va termina cu munca lui şi-l va fi făcut tată pe lord Godolphin.

— Ceeace n'o să se întâmple înainte de miezul nopţii, — ce spui Zachariah Smith, dumneata care eşti tată a patrusprezece copii?

— In general, miezul nopţii e ora obişnuită. Toţi cei nouă băeţi ai mei s'au născut când ceasul bătea douăsprezece.

— Foarte bine, atunci, — spuse Dona — cum îl voiu vedea pe Dr. Williams îi voiu spune că în cinstea acestui eveniment, Zachariah Smith, care se poate lăuda cu mai mult de-o duzină, va fi fericit să poată bea un pahar cu bere cu el, înainte de a se duce să-şi facă datoria pentru noapte.

— Zachariah, îţi vei aduce aminte de seara asta tot restul vieţii dumitale, spuse prizonierul.

Temnicerul reaşeză paharele pe tavă.

— Dacă lord Godolphin are un fiu, va

fi atâta bucurie în tot domeniul că o să uităm de spânzurarea dumitale de mâine.

Dona luă desenul cu pescăruşul de pe masă.

— Mi-am ales desenul, Zachariah şi aş coborî odată cu dumneata decât să te mai vadă cu tava lord Godolphin, şi vom lăsa prizonierul cu pana şi păsările lui. La revedere, francezule, şi deie Domnul să dispari mâine tot atât de uşor ca un fulg din saltea.

Prizonierul se înclină.

— Totul va depinde de cantitatea de bere pe care temnicerul meu o va bea diseară cu Dr. Williams.

— Trebue să aibă cap tare să mă poată înfrânge — spuse paznicul descuind uşa şi făcându-i loc Donei să iasă.

— La revedere, Lady St. Columb, zise francezul.

Dona rămase o clipă uitându-se la el, dându-şi seama că planul ce-l aveau în minte era cel mai riscant şi nebunesc din cele încercate vreodată şi dacă nu izbândeau altă şansă de succes nu va mai fi, — fiindcă mâine va atârna de pomul din parc. Francezul zâmbi uşor, ca pentru el, şi ei i se păru că zâmbetul îl definea absolut, era în acel zâmbet toată personalitatea lui; era ceeace iubise în el la început şi va adora

întotdeauna. Purta prin el imaginea *La Mouette*-i, a soarelui, a vântului în largul mării şi, totdeodată, umbrele întunecate ale golfului, focul de pe ţărm şi liniştea adâncă. Eşi din celulă fără să se mai uite la el, cu capul sus şi desemnul în mână, — gândindu-se:

— Nu va şti niciodată când l-am iubit mai mult.

Il urmă pe temnicer în josul scării înguste, cu inima grea, cu corpul ostenit brusc de slăbiciunea îndoelilor. Temnicerul puse tava pe trepte şi rânji.

— Are sânge rece, nu-i aşa, pentru un om pe pragul morţii? Se spune că francezii n'au sentimente!

Dona îşi mai găsi un zâmbet.

— Eşti un om cumsecade, Zachariah, şi deie Domnul să poţi bea multe pahare cu bere în viitor şi câteva la noapte. Nu voiu uita să-i spun doctorului să-ţi facă o vizită. Aminteşte-ţi: un om mărunt, cu o gură cât un nasture.

— Dar un gâtlej cât un puţ. Foarte bine mylady, voiu avea grijă să-şi stingă setea; dar nicio vorbă lordului.

— Niciun cuvânt, Zachariah. Dona eşi din temniţa întunecată în lumina soarelui. şi-l găsi pe Godolphin care venea s'o întâlnească.

— V'aţi înşelat, — spuse el ştergându-şi fruntea, — n'a plecat trăsura şi doctorul e încă la nevastă-mea. La urma urmei s'a hotărât să rămână aici pentru moment întrucât e rău bietei Lucy. V'au amăgit urechile, Lady St. Columb.

— Şi eu v'am trimis acasă fără motiv. Ah, dragă lord Godolphin, femeile sunt atât de proaste! Iată desemnul pescăruşului. Credeţi că-i va place Majestăţii Sale?

— Puteţi cunoaşte gustul Lui mai bine decât mine, sau cel puţin aşa cred. L-aţi găsit pe pirat atât de fioros cum vă aşteptaţi?

— Inchisoarea l-a mai domolit, mylord, sau poate nu închisoarea, ci conştiinţa că nu-i posibilitate de evadare din temniţa dumitale. Când s'a uitat la dumneata mi s'a părut că-şi dădea seama să fi găsit, în cele din urmă, o minte mai şireată şi mai bine organizată decât a lui.

— Serios, v'a făcut impresia asta? Ciudat, uneori credeam tocmai contrariul. Dar cu străinii ăştia nu ştii niciodată ce gândesc; sunt jumătate femei.

— Foarte adevărat, mylord.

Rămaseră în faţa treptelor casei şi era acolo trăsura doctorului şi un servitor ţinând cârlanul Donei.

— O să luaţi, desigur, ceva răcoritor înainte de plecare?

— Nu. Am stat prea mult şi-aşa, fiindcă am multe de făcut înainte de călătoria de mâine. Toate cele bune soţiei dumitale, când va putea să le primească, şi sper ca înainte de căderea nopţii să vă dăruiască un moştenitor.

— Asta e în mâinile Atotputernicului.

— Dar foarte curând va fi în mâinile dibace ale medicului. Good bye.

Ii flutură cu mâna şi porni cârlanul în buestru. In dreptul temniţei trase dârlogii şi uitându-se în sus la deschizătura din zid, flueră o frântură dintr'o melodie cântată de Pierre Blanc la lăută. De sus căzu lin, lin, ca un fulg de zăpadă, o pană aruncată spre ea, ruptă dintr'o pană de scris. O prinse nepăsătoare dacă e sau nu văzută de Godolphin, flutură un „la revedere" cu mâna şi ieşi în drumul mare, râzând, cu pana la pălărie.

CAPITOLUL XXIII.

Dona se aplecă pe fereastra dormitorului ei din Navron, şi privind spre cer văzu secera de aur a lunii noui ridicându-se după pomii întunecaţi.

— Asta aduce noroc, — gândi ea; şi mai aşteptă o clipă privind grădina învăluită în umbre şi respirând parfumul greu şi dulce al magnoliei care se căţăra pe zidul de sub fereastra ei. Aceste lucruri trebuesc ţinute în inimă şi amintite, ca şi tot ceeace a fost frumos şi a trecut, — fiindcă nu le va mai revedea niciodată.

Camera avea aparenţa de părăsită, ca tot restul casei, — cu geamantanele încurelate pe parchet şi cu hainele împăturite şi împachetate de servitori conform instrucţiunilor. Când se întorsese după amiază târziu, înfierbântată şi prăfuită dela călărie şi groomul îi luase cârlanul de dârlogi în curte, — găsi pe hangiul din Helston aşteptând-o să-i vorbească.

— Sir Harry mi-a spus că vreţi să închiriaţi o diligenţă, mâine, să-l urmaţi la Okehampton.

— Adevărat.

— Şi am venit să vă comunic că trăsura e liberă şi va fi aici mâine la prânz.

— Mulţumesc... Şi se uită spre pomii din aleie şi dumbrava care ducea la golf fiindcă pentru ea tot ceeace spunea el era ireal, viitorul neavând nimic comun cu ea. Lăsându-l şi intrând în casă, hangiul se uită aiurit după ea, scărpinându-se în cap, pentrucă i se părea că-i somnambulă şi nu credea ca sá fi înţeles tot ceeace i-a spus. Se duse în camera copiilor şi se uită la paturile legate şi scândurile goale, fiindcă şi covoarele fuseseră ridicate. Perdelele erau trase şi aerul fierbinte şi închis. Sub unul din paturi zăcea braţul unui iepuraş pe care James îl supsese şi-l smulsese apoi într'un acces de furie. Dona îl ridică şi-l răsuci în mână. Era ceva dezolant în el, ca o relicvă a timpurilor trecute. Nu-l putea lăsa să zacă acolo pe podea, aşa că deschise dulapul cel mare din colţ şi-l aruncă acolo, închizând uşa. Apoi părăsi camera şi nu se mai înapoie.

La şapte i se aduse cina pe o tavă şi mâncă foarte puţin, nefiindu-i foame. Dădu ordine servitorului să n'o mai deranjeze în

timpul serii, fiind obosită, — şi să n'o deştepte dimineaţa fiindcă va dormi mai mult înainte de osteneala călătoriei.

Când fu singură, deslegă bocceaua dată de William când se reîntorsese dela lord Godolphin. Zâmbind, trase afară ciorapii aspri, pantalonii roşi şi cămaşa peticită dar de culoare vie. Işi aminti de privirea lui încurcată când i le dăduse: „astea sunt cele mai bune pe care le are Grace, mylady, aparţin fratelui ei".

— Sunt foarte bune, William; nici Pierre Blanc n'ar fi făcut mai mult.

Trebuia să joace din nou rolul unui băiat, pentru ultima oară, şi să renunţe la îmbrăcămintea de femeie pentru cel puţin o noapte.

— Voiu putea alerga mai bine astfel şi voiu putea călări pe deşălate cum făceam când eram copilă.

După cum promisese, el găsise cai şi trebuia s'o aştepte cu ei pe drumul dela Navron la Gweek după ora nouă.

— Nu trebuie să uiţi, William, că eşti medic iar eu groomul dumitale şi ar fi mai bine să renunţi la „mylady" şi să mă chemi Tom.

El o privi încurcat.

— Mylady, buzele mele vor rosti greu cuvântul.

Ea râse şi-i spuse că medicii nu trebue să fie niciodată încurcaţi, mai ales când au adus pe lume fii şi moştenitori. Şi-acum se îmbrăca cu hainele flăcăului, care-i veneau foarte bine, chiar şi pantofii, nu ca saboţii grosolani ai lui Pierre Blanc. Avea şi un batic să-l puie în jurul capului şi o curea pentru mijloc. Se privi în oglindă, cu buclele ei negre ascunse, cu pielea bronzată ca o ţigancă. Se gândi că e din nou elev marinar, iar Dona St. Columb doarme şi visează.

Ascultă la uşa camerei ei; totul era liniştit; servitorii în camerele lor. Işi făcu curaj pentru coborârea scărilor mari în sufragerie, o încercare de care se temea mai mult, în întuneric, cu lumânările stinse şi cu mintea inundată de amintirea lui Rockingham tupilat acolo cu cuţitul în mână. Se gândi că era mai bine să închidă ochii şi să pipăe drumul prin galerie spre scări, fiindcă astfel nu va vedea nici scutul atârnând pe zid şi nici scările. Aşa coborî, — cu mâinile întinse înainte şi cu ochii bine închişi. Inima-i bătea violent şi i se părea că Rockingham o mai aştepta în colţul cel mai întunecat al hallului. Se repezi la uşă cuprinsă de o panică bruscă, trase zăvoarele şi alergă în întunericul de afară spre siguranţa şi liniştea aleii. Odată liberată de casă,

nu-i mai era frică, aerul era dulce şi cald şi pietrişul scârţâia sub picioare, în timp ce sus pe cerul palid luna nouă strălucea ca o secere.

Mergea repede, hainele băeţeşti dându-i libertate mişcărilor şi începu să se înveselească fluerând unul din cântecele lui Pierre Blanc. Se gândi la el, cu faţa-i de maimuţă veselă şi dinţi albi, aşteptând acum pe puntea *La Mouette*-i undeva în mijlocul canalului, să-i vină stăpânul lăsat în urmă.

La cotitura drumului văzu o umbră înaintând spre ea. Era William cu caii, iar cu el era un flăcău, fratele lui Grace, probabil; şi stăpânul hainelor purtate de ea.

William lăsă băiatul cu caii şi veni spre ea. O cuprinse râsul văzând că împrumutase un rând de haine negre, ciorapi albi şi o perucă ondulată şi de culoare închisă.

— A fost băiat sau fată, Dr. Williams? întrebă ea; iar William o privi încurcat, nu tocmai fericit de rolul pe care urma să-l joace: fiindcă el urma să fie un *gentleman*, iar ea, băiatul lui de grajd; şi i se părea ciudat tocmai lui, neimpresionat de nicio ciudăţenie.

— Ce ştie? — şopti ea arătând spre flăcău.

— Nimic, mylady; numai că eu sunt un prieten al lui Grace, că sunt deghizat, şi

că dumneavoastră sunteţi un tovarăş care mă ajutaţi să scap.

— Atunci Tom voiu fi şi Tom voiu rămânė.

Continuă să fluere melodia lui Pierre Blanc — spre încurcătura lui William — şi ducându-se spre unul din cai sări în şea, îi zâmbi flăcăului, vârî pintenii în coastele calului şi porni în buestru înaintea lor, râzându-le peste umăr. Când ajunseră la zidul domeniului lui Godolphin descălecară şi lăsară băiatul cu caii la adăpostul pomilor. Ea şi William parcurseră pe jos jumătate de milă până la poarta parcului, aşa cum aranjaseră de cu seara.

Era întuneric de-abinelea şi primele stele se iviră pe cer. Nu-şi vorbiră deloc, fiindcă totul fusese plănuit şi aranjat în prealabil. Se simţeau ca nişte actori ce urmau să apară pe scenă pentru prima oară, în faţa unui public ostil. Porţile erau închise aşa că ocoliră puţin, săriră zidul parcului şi se furişară spre aleie la adăpostul pomilor. In depărtare se vedea casa cu ferestrele de sus luminate.

— Fiul şi moştenitorul întârzie, — şopti Dona. Il precedă pe William spre casă şi acolo, la intrarea în grajduri, văzu trăsura doctorului trasă pe pavaj, iar vizitiul şi un băiat de grajd al lui Godolphin jucau cărţi

pe un scaun răsturnat la lumina unui felinar. Se auzea murmurul vocilor lor şi râsete. Dona se înapoie la William, care stătea lângă aleie cu faţa lui albă şi mică, micşorată şi mai mult de peruca şi pălăria împrumutate. De sub haină îi ieşea patul pistolului, iar gura îi era strânsă; o linie de hotărâre.

— Eşti gata? întrebă Dona, — iar el aprobă dând din cap şi o urmă pe aleie spre temniţă. Un moment fu cuprinsă de o presimţire rea, dându-şi seama că — asemenea altor actori — e lipsit poate de încredere în rolul lui şi se va împiedica la vorbă; iar tot jocul ar fi pierdut din cauza neiscusinţei lui William, de care depindeau atât de multe. Stând în faţa uşei închise a foişorului, Dona se uită la William şi-l văzu zâmbind pentru prima dată în seara aceia, iar ochii îi licăreau în faţa-i rotundă. Increderea în el îi reînvie şi ştiu că o să izbândească.

Intr'o clipă devenise *„medicul"* şi bătând la uşa foişorului, el strigă cu vocea plină — un ton vocal neobişnuit la William, aşa cum îl cunoscuse ea la Navron:

— E aici unul Zachariah Smith? Poate Dr. Williams din Helston să stea de vorbă cu el?

Dona auzi un răspuns strigat dinăuntru,

peste o clipă uşa fu împinsă în lături şi în prag apăru prietenul ei, temnicerul, fără haină din pricina căldurii, cu mânecile suflecate deasupra coatelor şi rânjind cu gura până la urechi.

— Aşa dar doamna n'a uitat de făgăduială? Well, veniţi înăuntru domnule; fiţi bine venit, că avem destulă bere — vă spun, să botezăm pruncul şi pe dumneavoastră pe deasupra. A fost băiat?

— Precum spui, prietene; un băiat fain, leit lord Godolphin.

William îşi frecă mâinile caşicum ar fi fost satisfăcut şi-l urmă pe temnicer înăuntru lăsând uşa întredeschisă. Lipită de zidul foişorului Dona îi putu auzi mişcându-se, ciocnind paharele şi râsul paznicului.

— Sunt tată a patrusprezece copii, sir, şi vă pot spune că meseria o cunosc tot atât de bine ca dumneavoastră. Ce greutate avea copilul?

— Ah, — spuse William, — atârna... stai să văd, — şi Dona înghiţi înăbuşindu-se de râs şi-l închipui pe William stând încruntat, rămas perplex, neştiutor ca un copil în privinţa acestor chestiuni.

— Cam vreo două kilograme, cred, deşi nu-mi amintesc exact greutatea...

Se auzi un fluerat de mirare a temnicerului şi râsul ajutorului lui.

— Şi asta numiţi un prunc voinic? Să mă ia dracul, sir, dar pruncul nu va trăi. Când s'a născut prâslea al meu balanţa arăta cinci kilograme jumătate şi arăta cât o fărâmă de om.

— Cât am spus, — două? Am greşit, fireşte. Voiam să spun, şapte. Ei, da, acum îmi amintesc: atârna, şapte jumătate, aproape opt kilograme.

Temnicerul şueră iarăşi.

— Domnul să vă deie sănătate, domnule, dar asta-i ceva neobişnuit. Trebue să vă îngrijiţi mai mult de mamă decât de prunc. E bine doamna?

— Foarte bine; şi bine dispusă. Când am plecat tocmai discuta cu lordul ce nume să-i deie băiatului.

— Atunci e o femeie mai curagioasă decât aş fi bănuit. Mi se pare că meritaţi trei pahare după munca asta. Să aduci pe lume un prunc de opt kilograme e o muncă grea. Noroc dumitale şi pruncului şi doamnei care a băut cu noi aici în seara asta, fiindcă, dacă nu mă înşel, face cât douăzeci de lady Godolphin.

Tăcură un moment şi se auzi numai ciocnitul paharelor. Apoi un oftat al temnicerului şi un plescăit din limbă.

— Sunt sigur că în Franţa nu se fabrică bunătăţi d'astea; pe-acolo găseşti numai stru-

guri, broaşte, melci şi alte fleacuri. Mai adineauri i-am dus un pahar din asta prizonierului de sus, — şi n'o să mă credeţi domnule, dar e grozav de calm pentru un condamnat la moarte. A înghiţit berea dintr'o sorbitură şi m'a bătut râzând pe umăr.

— Aşa's ăştia de sânge străin, — interveni al doilea paznic. Toţi sunt la fel: francezii, spaniolii şi olandezii şi toţi ceilalţi. Se gândesc numai la femei şi băutură; iar când nu te păzeşti îţi vâră pumnalul în spate.

— Şi ce credeţi că face în ultima zi a vieţii lui? continuă Zachariah. Acoperă foile de hârtie cu desemnuri de păsări şi stă fumând şi zâmbindu-şi. Aţi crede că a trimis după vreun preot, că toţi sunt doară papistaşi; acum te pradă şi te ucide şi apoi se spovedeşte în faţa crucifixului. Dar nu francezul nostru; par'că el ar fi propria lui lege. Mai luaţi un pahar, domnule doctor?

— Cu plăcere, prietene, — spuse William. Dona auzi sunetul berei turnată în pahar şi se întreba, pentru prima oară, cât de tare era capul lui William şi dacă era înţelept să accepte cu atâta amabilitate invitaţia temnicerului.

William tuşi tare şi uscat; un semnal pentru Dona.

— M'ar interesa să-l văd şi eu pe omul

ăsta, după toate câte am auzit despre el. Trebue să fie foarte disperat. Ţinutul o să scape de el în curând. Bănuesc că doarme, dacă poate să doarmă cineva în ultima noapte a vieţii lui.

— Să doarmă? A băut două pahare cu bere şi spunea că o să mi le plătiţi dumneavoastră; şi dacă treceţi pe aici înainte de miezul nopţii ar vrea să bea şi cu dumneavoastră în sănătatea fiului moştenitor.

Temnicerul râse şi adăogă cu vocea scăzută.

— Ştiţi că nu-i permis domnule. Dar când un om e în pragul morţii, chiar dacă e francez, mai închidem ochii. Nu le poţi dori răul, nu-i aşa?

Dona nu putu auzi răspunsul lui William, dar prinse sunetul monedelor şi călcătura paşilor. Temnicerul râse din nou şi spuse:

— Mulţumesc, domnule. Sunteţi un adevărat gentleman; şi când nevastă-mea va aştepta din nou un prunc mă voiu gândi la dumneavoastră.

Acum putea auzi cum urcau scările spre camera de sus, — şi-şi înfipse unghiile în palme, înghiţind în sec. Pentrucă era clipa de care se temea mai mult, când o neatenţie putea produce dezastrul, când putea fi recunoscut şi totul ar fi pierdut. Aşteptă până când socoti că au ajuns la celula de

sus şi apropiindu-se de uşă ascultă sunetul vocilor lor şi răsucitul cheii în broască. Apoi, când auzi clămpănitul greu al uşii în urma lor, se aventură până la intrarea în foişor, pătrunse înăuntru şi-i văzu pe cei doi paznici rămaşi, cu spatele spre ea. Unul stătea pe bancă sprijinit de zid şi căsca, desmorţindu-şi oasele; celălalt era în picioare şi se uita în susul scărilor.

Lumina era slabă, venind dela un singur felinar spânzurat de-o grindă. Ţinându-se în umbra uşii, Dona ciocăni şi întrebă: „Dr. Williams e înăuntru?" La sunetul glasului ei oamenii se întoarseră, iar unul din ei întrebă: „Dar ce vrei cu el?"

— Au trimis după el dela conac. Ii este rău Doamnei.

— Nu-i de mirare. dând naştere unui prunc de opt kilograme. Bine băiatule, las' că-i spun eu.

Incepu să urce scările strigând:

— Zachariah, au nevoe de doctor la conac!

Dona îl pândi cum urca scările şi bătu la uşa celulei. Apoi închise cu piciorul uşa dela intrare trântind-o, trase zăvoarele şi lăsă grilajul.

Paznicul se ridică de pe bancă şi strigă:

— Ei, ce dracu faci acolo?

Intre ei era masa şi cum el se îndrepta

spre Dona, ea se lăsă cu toată greutatea pe masă care se prăbuşi pe podea trăgând paznicul în cădere. Imediat se auzi un strigăt înăbuşit în susul scării şi o lovitură. Dona puse mâna pe carafa cu bere de lângă ea şi-o aruncă în felinar stingându-l. Paznicul de pe podea se străduia să iasă de sub masă şi-l chema pe Zachariah cu vocea ridicată, blestemând şi agitându-se în întuneric.

Il auzi pe francez strigând-o de pe scară.

— Eşti acolo, Dona?

— Da, — răspunse ea gâfâind şi pe jumătate ameţită de râs, emoţie şi frică.

El sări peste balustrada scării şi găsindu-l pe paznic în întuneric, Dona îi auzi luptându-se la piciorul scării. Francezul se folosi de patul pistolului şi se auzi o lovitură surdă. Apoi îi ceru Donei o batistă s'o folosească drept căluş şi Dona îi dădu baticul de pe cap.

Intr'o clipă termină. Apoi îl auzi depărtându-se de ea şi urcând scara în întuneric, spre celula de sus.

— L-ai prins bine, William? spuse el, şi în camera de sus se auzi un geamăt strangulat, apoi ceva greu târât pe podea. Il auzi pe bietul om cu căluşul în gură, de lângă ea, gâfâind lipsit de aier, — şi tot timpul sunetul acela de corp greu târâit,

în camera de deasupra. Simţi brusc o dorinţă nebună de râs, o încordare vecină cu isteria, şi-şi dădu seama că de nu se reţine nu va mai putea opri gâlgâitul râsului, care va creşte mereu, umplând foişorul de ţipete.

Apoi francezul îi strigă de sus.

— Deschide uşa Dona şi vezi dacă drumul e liber.

Işi găsi pe pipăite drumul prin întuneric, trase zăvoarele grele ale uşii şi se uită afară. Din direcţia casei se auzi sgomot de roţi şi pe aleie, spre temniţă, înainta trăsura medicului; putu auzi vizitiul pocnind din bici şi îndemnându-şi calul.

Se întoarse să-i avertizeze, dar francezul era deja lângă ea, — şi uitându-se în sus la el văzu că ochii-i străluceau de acelaşi râs nepăsător pe care-l văzuse când îi smulsese lui Godolphin peruca de pe cap.

Ei Doamne, înfine pleacă şi medicul.

Francezul eşi afară în capul gol şi cu mâna ridicată.

— Ce faci? şopti Dona. Eşti nebun?

Dar el râse neluând-o în seamă.

Vizitiul opri calul la intrarea în foişor şi faţa lungă şi smeadă a medicului se ivi la fereastra trăsurii.

— Cine eşti şi ce vrei? întrebă el cu voce cântăreaţă.

Francezul puse mâna pe marginea ferestrei şi zâmbi.

— I-ai dat lordului un moştenitor? E mulţumit de pruncul lui?

— Să mă ia naiba, — înjură medicul. Sunt două fete gemene, — şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai lua mâinile de pe geam şi m'ai lăsa să trec, fiindcă tot ceeace doresc acum e o cină bună şi apoi patul care m'aşteaptă.

— Ah, da, dar mai întâi o să ne plimbi cu trăsura dumitale, nu-i aşa?

Intr'o clipă francezul îl trânti jos de-a berbeleacul pe vizitiu şi-i luă locul.

— Suie-te lângă mine, Dona. Vom mâna cum n'am mai mânat vreodată.

Dona făcu aşa cum i se spusese, cutremurată de râsete. Imediat apăru şi William, cu ciudata lui haină neagră, fără perucă şi pălărie, trântind uşa foişorului în urma lui, cu un pistol în mână pe care-l ţintea spre faţa înspăimântatului medic.

— Intră înăuntru William — strigă francezul — şi dacă ţi-a mai rămas bere dă-i doctorului un pahar, fiindcă ştie Dumnezeu că a avut mai mult de lucru ca noi în noaptea asta.

Trăsura gonea în galopul calului pe aleie şi ajunseră la porţile închise ale parcului.

Un cap adormit apăru la o fereastră a cabanei.

— Deschide larg porţile. Stăpânul tău are două gemene, doctorul vrea să cineze, 'iar eu cu elevul meu marinar am băut seara asta bere să ne ajungă pe treizeci de ani.

Porţile fură date în lături de portarul care se uita la ei cu gura căscată, nepricepând nimic, în timp ce dinăuntrul trăsurii se auzeau protestele medicului.

— Incotro trebue să ne ducem, William? strigă francezul, şi acesta scoase capul pe fereastra trăsurii:

— Ne aşteaptă caii cam la o milă de aici, *m'sieu,* dar noi trebue să ne ducem la Porthleven pe coastă.

— Ne ducem la pierzanie, dar nu-mi pasă, — răspunse el punând un braţ în jurul Donei şi sărutând-o. — Nu ştii că asta-i ultima mea noapte pe lumea asta şi că mâine voiu fi spânzurat?

Şi în galopul nebun al calului, cu praful ridicându-se nouri în urmă roţilor, trăsura svâcni pe drumul grunjos.

CAPITOLUL XXIV.

Aventura se terminase; şi-odată cu ea, râsetele şi nebuniile. Indărăt, undeva pe şosea, zăcea răsturnată în şanţ o trăsură şi un cal fără hăţuri şi căpăstru păştea liniştit. Un medic umbla pe drumul de ţară dornic să-şi găsească cina aşteptată. Pe o podea de închisoare zăceau legaţi şi cu căluş în gură trei gardieni.

Toate acestea făceau parte din seara care trecuse şi n'aveau nimic comun cu noaptea ce se aşternuse mai neagră ca totdeauna. Era mult după miezul nopţii. Stelele licăreau ca nişte bolduri luminoase înfipte într'o perniţă şi secera lunei apusese.

In picioare lângă calul ei Dona privea lacul despărţit de mare printr'un banc înalt nisipos. In timp ce valurile mării se spărgeau pe ţărm, lacul însuşi era liniştit. Nicio adiere de vânt nu se simţea şi cu tot întunericul de smoală, cerul avea limpezimea şi radierea ciudată caracteristică verii. Din

când în când un val ceva mai mare răzbătea până la limba de nisip despărţitoare şi-atunci lacul se înfiora de suspinele mării, iar oglinda apei ducea o undă uşoară ce dispărea în trestiile gingaşe. Din când în când se auzea sgomot de păsări, cârâitul ascuţit al unui cocoşar ascuns printre trestii, şoaptele şi fâşâitul şi mişcările furişe ale tuturor lucrurilor acelea ciudate, fără nume, cari se ivesc noaptea şi trăesc o frântură de viaţă şi respiră numai o clipă.

Dincolo de pădure şi deal se aşternea satul Porthleven, unde erau priponite de cheiuri bărci de pescuit, — şi William îşi privi stăpânul şi-apoi se uită peste deal.

— Ar fi bine, *m'sieu,* dacă m'aş duce acuma înainte să se crape de ziuă şi să găsesc o barcă. O voiu aduce-o la ţărm aici şi vom putea porni la răsăritul soarelui.

— Crezi că vei putea găsi o barcă?

— Da *m'sieu,* trebue să fie o barcă la intrarea în port. Am cercetat eu, înainte de plecarea din Gweek.

— William este străbătător, — spuse Dona. Nu uită nimic. Graţie lui nu va fi nici o execuţie capitală mâine, — ci numai o barcă plutind spre largul mării.

Francezul se uită la servitorul lui, acesta la Dona care stătea pe marginea lacului, — şi deodată el se depărtă pe limba de nisip

spre deal; — o ființă ciudată îmbrăcată într'o haină neagră lungă. Dispăru în întuneric şi rămaseră singuri. Caii păşteau iarba de pe marginea lacului şi boturile lor moi ronțăiau domol. Pomii din pădure se înfiorară şi şoptiră ceva, apoi se liniştiră iarăşi.

Lângă lac era o groapă cu nisip albicios şi acolo făcură focul. Limbile de flacăre țâşniră imediat în aer şi crengile uscate troznirǎ.

Francezul îngenunchie aproape de foc şi vâlvătăile îi luminară fața, gâtul şi mâinile.

— Iți aminteşti, — spuse Dona — că-mi vorbeai odată de pui la frigare?

— Da, dar noaptea asta n'am pui şi n'am frigare şi elevul meu marinar trebuie să se mulțumească cu pâine prăjită.

Se încruntă concentrat asupra lucrului lui şi din cauza dogoarei focului îşi şterse fruntea brobonită cu mâneca cămăşii, — şi Dona ştiu că această imagine a lui nu va fi pierdută niciodată: focul, lacul, cerul presărat cu gămăliile stelelor, marea spărgându-şi valurile de țărm.

După ce mâncară şi când focul se domolise lăsând în aer mirosul acru al fumului, francezul rosti:

— Aşa dar, Dona mea scumpă, te-ai lup-

tat cu un bărbat care a rămas mort pe mozaic la Navron House.

— De unde ai ştiut?

— Fiindcă am fost acuzat de crimă, — şi-atunci mi-am amintit de tovarăşul tău dela Hampton Court, de faţa lui plină de ură când l-am prădat de inele şi am ştiut ce s'a întâmplat, Dona mea, când te-am lăsat în noaptea aceia.

Ea îşi prinse genunchii cu mâinile şi privi spre lac.

— Când ne duceam amândoi la pescuit, ţi-aminteşti că nu puteam scoate singură cârligul undiţei? Dar ce-am făcut atunci noaptea a fost altceva. La început mi-a fost teamă, apoi m'am supărat şi furioasă am luat scutul din perete, şi... a murit.

— Ce te-a înfuriat?

Ea se gândi o clipă încercând să-şi amintească.

— James s'a trezit şi a ţipat.

Francezul nu spuse nimic. Se aşeză ca şi Dona, cu genunchii prinşi în palme şi uitându-se la lac.

— Aşa dar James s'a trezit şi-a ţipat. Iar tu, Dona, şi cu mine ne întâlnim pe marginea lacului Loe în loc de Coverack, iar răspunsul tău este la fel cu al meu.

El aruncă o pietricică în lac şi se formă o undă care se întinse pe faţa apei şi se

stinse caşicum n'ar fi existat. Apoi se întinse pe spate în nisip şi întinzând mâna după ea, veni şi se întinse lângă el.

— Cred că Lady St. Columb nu va mai hoinări pe străzile Londrei, fiindcă şi-a băut cupa ei de aventură.

— Lady St. Columb — zise Dona — va deveni o respectabilă femeie care va zâmbi musafirilor, populaţiei ţinutului, servitorilor, — şi într'o zi va ţine nepoţii pe genunchi şi le va spune povestea evadării unui corsar.

— Şi ce se va întâmpla cu elevul marinar?

— Elevul marinar va veghea câteodată noaptea, muşcându-şi perna, smulgându-şi unghiile şi-apoi va adormi, probabil, şi va visa din nou.

Lacul se aşternea oglindă neagră şi netulburată la picioare şi din spatele lor venea tunetul valurilor spărgându-se de ţărmul înalt.

— In Bretagne e o casă unde a locuit odată un bărbat numit Jean-Benoit Aubery. Poate că mă voiu duce acolo iarăşi şi voiu acoperi pereţii golaşi, dela podea până'n tavan, cu desemne de păsări şi portrete ale elevului marinar. Dar anii trecând, portretele se vor estompa şi vor ajunge de nerecunoscut.

— In ce parte din Bretagne îşi are casa Jean-Benoit Aubéry?

— In Finistère, — care însemnează, — Dona dragă, — sfârşitul pământului.

I se păru Donei că putea vedea falezele aspre şi putea auzi marea spărgându-se de stânci şi ţipetele pescăruşilor. Ştia cum soarele muşca uneori falezele veştejind iarba, însetând-o şi uscând-o. Ştia cum bătea vântul dinspre vest aducând ceaţă şi ploaie.

— E acolo o stâncă dantelată care înaintează în Atlantic şi o numim *Pointe du Raz*. E toată ziua şi toată noaptea măturată de vântul de apus şi nu poate creşte niciun pom şi niciun fir de iarbă. Şi dincolo de ea, în mare, se întâlnesc două curente marine şi din unirea lor iese o vâltoare năprasnică, spuma apei care fierbe ridicându-se la cincizeci de picioare în aer.

Din mijlocul lacului se ridică un vânt cam rece; stelele se împânziră deodată în ceaţă; era ora nopţii când totul e tăcut şi liniştit, nicio mişcare de pasăre sau animal, niciun fâşâit de trestii — ci numai mugetul valurilor.

— Crezi că *La Mouette* te-aşteaptă şi-o vei putea găsi mâine?

— Da.

— Şi te vei urca pe bordul ei şi vei fi

din nou stăpânul ei şi vei ţine cârma în mână şi vei simţi puntea sub picioare?

— Da.'

— Iar William, William căruia nu-i place marea se va îmbolnăvi şi-o să vrea să se înapoieze la Navron!

— Nu. William va simţi spuma sărată pe buze şi vântul în păr, iar înainte de căderea nopţii — dacă briza va fi continuă — va vedea din nou uscatul şi va mirosi iarba încălzită de soare, — iar asta va fi Bretagne; şi... acasă.

Stătea, ca şi el, pe spate, cu mâinile sub cap. Cerul se schimbase puţin, căpătase o paloare prevestitoare a zorilor şi vântuleţul se mai înteţise.

— Mă întreb — vorbi francezul — de când oare a uitat omenirea cum să trăiască, să iubească şi să fie fericită?! Trebue că odată şi-odată, a fost un lac ca acesta în viaţa fiecărui bărbat.

— Poate că a fost o femeie, — şi ea i-a spus bărbatului să clădească o casă din trestie şi-apoi una din lemn, şi după aceia una din piatră; şi veniră alţi bărbaţi şi alte femei şi'n curând nu mai fură nici lacuri, nici dealuri, nimic decât căsuţe de piatră toate la fel.

— Dar tu şi cu mine avem lacul nostru

şi dealurile noastre, numai pentru noaptea asta şi avem numai trei ore până la răsăritul soarelui.

Când ziua se ivi, li se păru că poartă cu ea o claritate rece şi o luminozitate necunoscută mai 'nainte. Cerul era dur şi strălucitor — iar lacul se întindea la picioarele lor ca o tavă de argint. Se ridicară din nisip şi francezul se scăldă în apa rece ca aceia a nordului îngheţat. Păsările începură imediat să-şi dreagă glasurile prin păduri, iar francezul ieşi din lac, se îmbrăcă şi se duse spre plajă, unde fluxul era mai înalt. Cam la o sută de metri era ancorată o barcă de pescari şi când William îi văzu, trase ramele lungi şi vâsli spre ei.

Rămaseră pe plajă aşteptând barca şi deodată, la orizontul îndepărtat, Dona văzu pânza albă a unei corăbii care se îndrepta spre ţărm. Vasul se preciza din ce în ce, i se vedea forma, catargele roşii şi pânzele umflate.

La Mouette se întorcea să-şi ia stăpânul; iar când el se urcă în barcă şi manevră micuţa pânză a singurului catarg, i se păru Donei că acea clipă făcea parte din o alta, de mult, când stătuse pe faleză şi privise marea. La orizont corabia plutea ca un simbol al „evadării" şi'n lumina dimineţii purta

ceva ciudat în ea, caşicum n'ar fi apărut odată cu lumina zilei, ci ar fi aparţinut unui alt veac şi unei alte lumi.

Părea o corabie pictată, pe marea albicioasă şi liniştită. Nisipul era rece şi Dona se înfioră. Un val îi spălă picioarele goale şi se retrase. Apoi răsări soarele din mare,— ca un glob de foc dur şi roşu.

Apărută în
EDITURA VATRA S. A. R.
în luna Octomvrie 1943
Tiparul „Cartea de Aur" S. A. R.
București, Lucaci 35, R. C. 339/935.